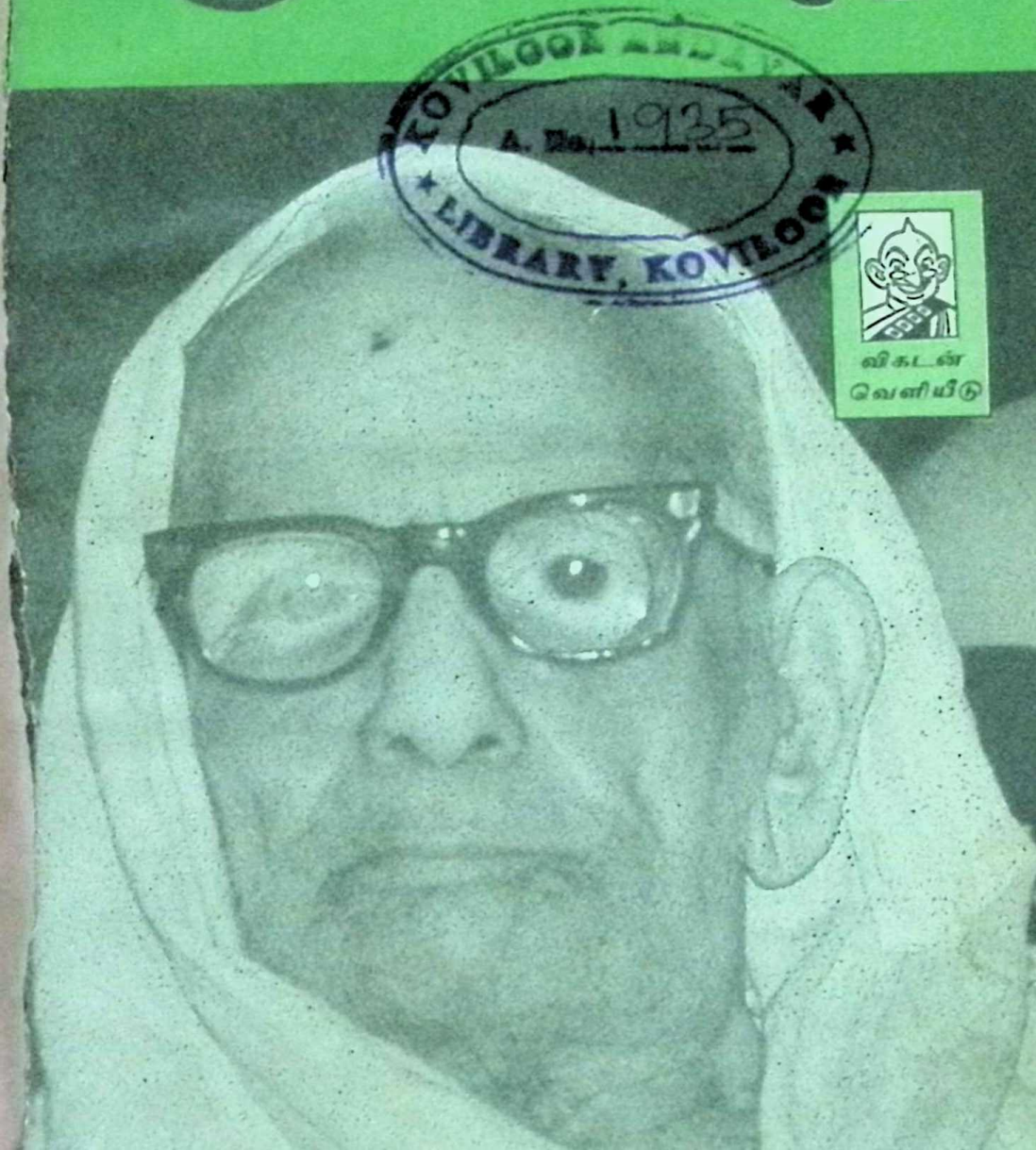
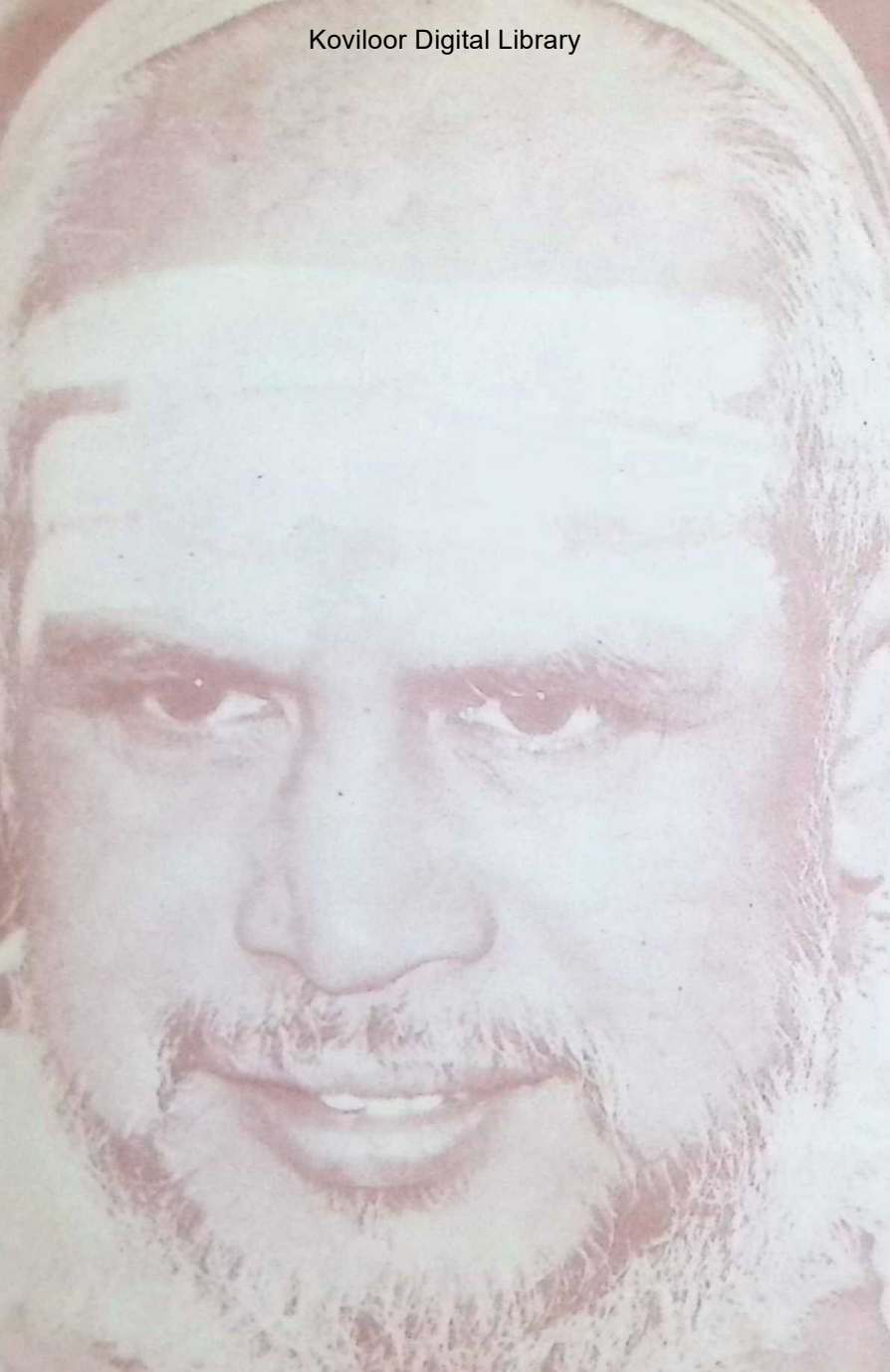

அருள் உரை

விகடன்
வெளியீடு

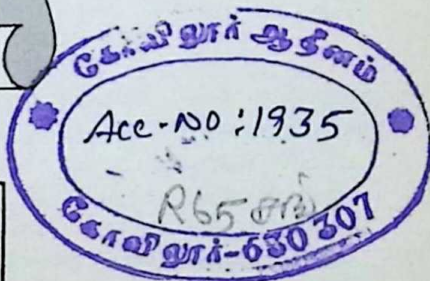
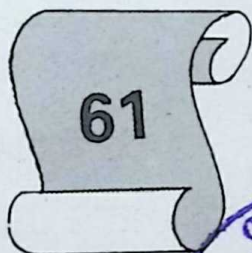

ஐகற்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி
சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

1935

விகடன்
வெளியீடு

1993-

12/00

முதற்பதிப்பு: டிசம்பர், 1993.

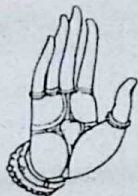
பின் அட்டை, ஒவியம். சில்பி

விலை ரூ. 3

'தேய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) நான்காம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப் பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

பெரிய இடத்துப் பிள்ளை

ஐயத்துக்கு ஆளான
ஐயன்

இந்த ஸமயத்தில் நல்ல வேளையாக பகவான் அங்கே சிங்கம் வந்துவிட்டுப் போன அடையாளங்கள் பதிந்திருப்பதைக் கவனித்தார். 'அந்த வழியில் போகலாம்; எங்கு கொண்டு போய்விடுகிறது பார்ப்போம்; அதிலிருந்து மேலும் 'க்ளூ' கிடைக்கலாம்' என்று மற்றவர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு ஸிம்ஹம் போன வழியிலே போனார்.

கொஞ்ச தூரம் போனதும் சிங்கத்தின் ப்ரேதம் கிடந்தது. நம் தேசத்துக் கரடி மாம்ஸபக்ஷிணி இல்லையோல்லியோ? அதுவுமில்லாமல் மாம்ஸபக்ஷிணிகள்கூட ஆடு, மாடு, மான், முயல் முதலான சாகபக்ஷிணிகளைத்தான் தின்னுமே தவிர, இன்னொரு மாம்ஸபக்ஷிணியைத் தின்னாது.

சிங்கத்தின் உடம்பு கிடந்த இடத்திலேயே, ஒரு கரடியின் காலடி பூமியில் அழுத்தமாகப் பதிந்திருந்தது. சிங்கம் முதலான மற்ற எந்த மிருகங்களையும்விட கரடிக்குப் பாதம் பெரிசு. அதோடு, மற்ற எந்த மிருகம் மாதிரியுமில்லாமல் கரடியும் மனுஷ்யக் குரங்கும் மாத்திரம் இரண்டு கால்களாலே மனுஷன் மாதிரி நிற்கக்கூடியவை அல்லவா? அதனாலே உடம்பு 'வெயிட்' முழுக்கத் தாங்குகிற இரட்டைப் பாதத்தின் கவடு பூமியில் நன்றாகப் பதிந்துவிடும். அதிலேயும் மஹா பலசாலியான ஜாம்பவானுடைய உடம்பு என்றால் கேட்பானேன்?

அதனாலே, அதற்கப்புறம் ஸுலபமாகக் கரடியின் சுவட்டைப் பின்பற்றிக் கொண்டே பகவானும் மற்ற ஜனங்களும் போனார்கள். அது ஒரு குறை வாசலில் கொண்டுவிட்டது. குறைபாட்டுக்கு ஒரே இருட்டாக, எங்கே முடிகிறதென்றே தெரியாமல் நீளக்கப் போய்க் கொண்டேயிருந்தது. அதிலே போவதற்கே மற்ற ஜனங்களுக்குப் பயமாயிருந்தது. அவர்கள் ஏற்கெனவே அவரை ஸந்தேஹித்தவர்கள் வேறு ஆயிற்றே! அதனால், 'என்ன நாடகமோ நடித்துக் கடைசியில் நம்மைக் குறையிலே தள்ளி ஆபத்துக்கு ஆளாக்கிவிடப் போகிறானே!' என்று நினைத்தார்கள்.

க்ருஷ்ணரின் ஸ்வபாவமோ என்றால் பிறத்தியாரை ஆபத்துக்குக் காட்டிக் கொடுக்காமல் தாமே அதை ஏற்றுக் கொள்வதுதான். ஆபத்பாந்தவனாகவே இருப்பவர் அவர். அதனாலே, கூட வந்தவர்களை குறைக்கு வெளியிலேயே இருக்கும்படிச் சொல்லிவிட்டு அவர் மட்டும் அதற்குள்ளே போனார். நீல ஜ்யோதிஸ்ஸாக அவருடைய சரீரமே ப்ரகாசிக்க அந்த வெளிச்சத்திலேயே இருட்டுக் குறைக்குள் போனார்.

ரொம்ப தூரம் போன பிற்பாடு திடீரென்று குறை மத்தியில் நல்ல வெளிச்சமாக ஓர் இடம், விஸ்தாரமான ஹால் மாதிரி இருப்பதைப் பார்த்தார்.

வெளிச்சத்துக்குக் காரணம் - உங்களுக்கே புரிகிறதோல்வியோ? - ஸ்யமந்தக மணிதான்!

அந்த விஸ்தாரமான அங்கணம் நல்ல வாஸ யோக்யமான ஒரு க்ருஹம் மாதிரி எல்லா வசதியும் கொண்டதாக இருந்தது. நடுப்புற (நடுவில்) ஒரு தொட்டில் போட்டிருந்தது. தொட்டிலில் ஒரு குழந்தை படுத்துக் கொண்டிருந்தது. தொட்டிலுக்கு மேலேதான், அந்தக் கரடிக் குழந்தைக்கு விளையாட்டு ஸாமானாக திவ்ய ரத்னமான ஸ்யமந்தகத்தைக் கட்டித் தொங்கவிட்டிருந்தது!

இதெல்லாம் கண்ணுக்குத் தெரிவதற்கு முந்தியே ஏதோ பொரு வெளிச்சம் மட்டும் பகவானுக்குத் தெரிந்தது. மதுர

மான பாட்டு சப்தமும் மெதுவாக அவர் காதில் கேட்டது. இப் போது கிட்டே போனதில், நன்றாகவே பாட்டு கேட்டது.

ஸௌந்தர்யவதியான ஒரு கன்னிகை தொட்டிலை ஆட்டிக் கொண்டே பாடிக் கொண்டிருந்தாள்.

ராமாயண - பாகவதாதிகளில் சொல்லியிருக்கும் ருக்ஷ (கரடி) - வானரங்கள் மனுஷ்யாள் மாதிரியே பேசிப் பாடிய உயிரினங்களாகத் தெரிகின்றன. அதுகளில் சிலபேரை, முக்ய மாக ஸ்த்ரீகளை, ரொம்பவும் அழகாக இருந்ததாக வர்ணித் திருப்பதிலிருந்து பார்வைக்குக்கூட மனுஷ்ய இனம் மாதிரியும் அவற்றில் சில இருந்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. பூர்ண மனுஷ்ய ஜாதியும், அதற்கு 'இவால்வ' ஆகிக்கொண்டிருந்த (பரிணமித் துக் கொண்டிருந்த) இனங்களும் சேர்ந்து இருந்த காலமாயிருக் கலாம் என்று டார்வின் கொள்கைக்காரர்கள் சொல்லக்கூடும்.

அவள் பாடினது ஏற்கெனவே இருந்த தாலாட்டு இல்லை. அவளே இட்டுக் கட்டிப் பாடிக் கொண்டிருந்தாள். 'க்ஷ' தேடிக்கொண்டு வந்த பகவானுக்கு, ஏதோ கொஞ்சம் கோடி காட்டுவதாக மட்டுமில்லாமல் நடந்ததை முழுக்கத் துப்புத் துலக்கித் தருவதாகவே அந்தப் பாட்டு இருந்தது.

எனக்குப் பாடத் தெரியாது;★ ச்லோகமாக ஒப்பிக்கிறேன்.

ஸிம்ஹ: ப்ரஸேநம் அவதீத் ஸிம்ஹோ ஜாம்பவதாஹத: I

ஸுகுமாரக மா ரோதீ தவ ஹ்யேஷ ஸ்யமந்தக: II

இது பாகவதத்தில் இல்லை. விஷ்ணு புராணத்திலும் ஸ்காந் தத்திலும்தான் இருக்கிறது.

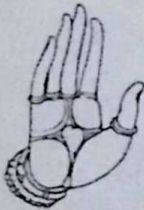
என்ன அர்த்தமென்றால், 'சிங்கம் ப்ரஸேனனைக் கொன் றது. அப்புறம் அந்த சிங்கமும் ஜாம்பவானால் கொல்லப் பட்டது. ஸுகுமாரன் என்ற பெயருள்ள குழந்தையே! இனி மேலே நீ அழவேண்டாம். ஸ்யமந்தகமணி உனக்கே உனக்குத் தான்.'

★ இது ஸ்ரீசரணர்கள் அடக்கமாகவும் ஹாஸ்யமாகவும் கூறியது. அவர்கள் இசைக்கலையிலும் வல்லுநர்கள்தாம்.

‘உனக்கே உனக்கு’ என்று அவள் நினைத்துக்கொண்டிருந்தாள்! பகவான் என்ன நினைத்துக் கொண்டிருந்தானென்று அவளுக்கு எப்படித் தெரியும்?

அந்த பகவான் மனுஷ்யன் மாதிரி - அதிலேயும் ஊர் நிந்தையையெல்லாம் வாங்கிக் கட்டிக்கொண்ட ‘இளிச்சவாய்’ மனுஷ்யன் மாதிரி - உள்ளே ப்ரவேசித்தார். நிந்தையைப் போக்கிக் கொள்ளும்படியான உண்மை இப்போது அவருக்குத் தெரிந்துவிட்டது.

அவரைப் பார்த்தவுடன் அந்த ஸௌந்தர்யவதிக்கு ஒரே ஸமயத்தில் ப்ரேமையும் பயமும் பொங்கிக்கொண்டு வந்தன. பயம் என்றால் அவரிடம் இல்லை; அவருக்காக பயம்!

மணியும்

பெண்மணியும்

அந்தப் பெண் யாரென்றால் ஜாம்பவானுடைய புத்ரி தான். அப்பாவின் பெயரையொட்டி அவளுக்கு ஜாம்பவதி என்று பெயர். ‘யாருமே வர முடியாததாக அப்பா அமைத்திருக்கிற குறை வீட்டுக்குள் இந்த லாவண்ய மூர்த்தி வந்து விட்டாரே; அப்பா கோபித்துக் கொண்டு இவரை என்ன பண்ணிவிடுவாரோ?’ என்று பயப்பட்டாள்.

அந்த ஸமயத்தில் ஜாம்பவான் நன்றாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார். அதனால் ஜாம்பவதி ரஹஸ்யக் குரலில் க்ருஷ்ணரிடம், அவர் யார், என்ன கார்யமாக வந்திருக்கிறாரென்று சுருக்கமாகப் பதில் சொல்லும்படிக் கேட்டாள்.

பகவான் அப்படியே சொன்னார்.

உடனே அவள், ‘இங்கே நீங்கள் வந்ததற்கே என் பிதா

கோபப்படுவார். ஸ்யமந்தகத்தை வேறே நீங்கள் யாரோ ஒருத் தருக்காக எடுத்துக் கொண்டு போக நினைக்கிறீர்களென்று அவருக்குத் தெரிந்தால் எரிகிற கொள்ளியில் எண்ணெய் விட்ட மாதிரி ஆகும். அதனால் இப்போதே நீங்கள் சத்தம் செய்யாமல் அதைக் கழற்றி எடுத்துக்கொண்டு ஒடிப்போய்விடுங்கள்' என்றாள்.

அவரைப் போகச் சொல்வதற்கு அவளுக்கு மனஸ் இல்லை தான். இருந்தாலும் அப்பாவால் அவருக்கு ஹானி உண்டாகி விடப்போகிறதே என்பதால், அவரிடம் கொண்ட ப்ரேமையாலேயே உண்டான தயாக எண்ணத்தில் இப்படிச் சொன்னாள்.

பகவானிடம் ப்ரேமை கொண்ட ஒரு பெண் - ருக்மிணி - தன்னையே அவர் எடுத்துக்கொண்டு ஒடிப்போய்விட வேண்டுமென்று தூது அனுப்பினாள். இந்தப் பெண்ணோ, ஸ்திரீகளுக்கு இருக்கிற நகை ஆசையைக்கூட விட்டு, லேசிலே கிடைக்காத திவ்யமணியை அவர் எடுத்துக் கொண்டு ஒடிவிட வேண்டுமென்று ப்ரார்த்தித்துக் கொண்டாள்.

பகவானானால் ரஹஸ்யத்தைக் காப்பாற்றாமல் கலகல வென்று சிரித்தார். 'போதும் போதும், எனக்கு ஏற்கெனவே ஏற்பட்டிருக்கிற திருட்டுப் பட்டங்கள். ஸத்ராஜித்தின் வாயிலிருந்து தப்ப வழி கிடைத்ததே என்று நான் இப்போதுதான் ஸந்தோஷப்பட்டேன்; நீயானால் உன் அப்பாவின் வாயில் விழச் சொல்கிறாய். ஒன்று அவரே ஸ்யமந்தகத்தை இஷ்டப்பட்டுத் தரட்டும். அல்லது அவருடன் நேரே யுத்தம் பண்ணி ஜயித்து அதை எடுத்துக்கொண்டு போகிறேன்' என்றார்.

'அப்பா குணம் எனக்குத் தெரியும். 'கரடிப்பிடி' என்று அவர் தமக்குக் கிடைத்த பண்டத்தைக் கொடுக்கவே மாட்டார். அதுவும் வயஸுக்காலத்தில் பிறந்த செல்லக் குழந்தைக்காக அவர் ஸம்பாதித்து வந்திருக்கும் அபூர்வமான மணியை ஒருநாளும் இஷ்டப்பட்டுக் கொடுக்க மாட்டார். ஆனதினால், நீங்கள் நேர்வழியில்தான் வாங்கிக் கொள்வீர்களென்றால், அவருக்கு முன்னால் கைநீட்டி யாசித்துத் தோற்றுப் போகவேண்டாம். யுத்தத்திலேயே ஆரம்பியுங்கள்' என்றாள் ஜாம்பவதி. அவருடைய மானாவமானங்களில் தனக்கும் பங்கு இருப்பதாக

நினைக்கிற அளவுக்கு அவளுக்கு. அவரிடம் சுத்தமான ப்ரேமை உண்டாகியிருந்தது.

உடனே இதுவரையில் இந்தக் கதையில் ஊர் அபவாதத்தை வாங்கிக் கட்டிக்கொண்டு சோப்ளாங்கி மாதிரியிருந்த பரமாத்மா மஹா கம்பீரமாகச் சங்கையெடுத்து 'பூம் பூம்' என்று கோஷம் பண்ணினார்.

ஜாம்பவான் விழித்துக் கொண்டார். க்ருஷ்ணரின் உத்தேசத் தைத் தெரிந்து கொண்டவுடன், 'அப்படியா ஸமாசாரம்? என்னை என்னவோ, 'கிழட்டுக் கரடி, ஸுலபமாய் ஜயித்து விடலாம்' என்று நினைத்துச் சண்டைக்கா அழைக்கிறாய்? பார், இந்தக் கிழட்டுக் கரடியின் பராக்ரமத்தை' என்று தோனைத் தட்டிக்கொண்டு பாய்ந்தார்.

வாஸ்தவமாகவே ரொம்பவும் வலுவாகத்தான் அவர் பக வானைத் தாக்கினார். பகவான் அதை அனாயாஸமாகப் பொறுத்துக் கொண்டு பதிலடி கொடுத்தார். ஜாம்பவானின் வீரமும் பலமும் லோகத்துக்கெல்லாம் தெரியவேண்டுமென்ற கருணையில் பகவான் தம்முடைய பூர்ணசக்தியை வெளிப் படுத்தாமலே அவரைத் தாக்கி, அவர் எதிர்த் தாக்குதல் பண்ண வைத்தார்.

தம்முடைய ஆராதனா மூர்த்தியான ராமசந்த்ர மூர்த்தியே தான் எதிரே நிற்பவரென்று தெரியாமல் ஜாம்பவான் ஸாஹஸ யுத்தம் செய்கிறார்! விஷயம் நன்றாகத் தெரிந்தும் அவரை மிஞ்சாமல் அவருக்கு ஸம்பலத்திலேயே தம்மைக் கட்டுப் படுத்திக்கொண்டு பகவானும் யுத்த விளையாட்டு விளையாடு கிறார்! இவர் யுவராகவும் அவர் கிழவராகவுமிருந்தாலும், 'நம் குழந்தையின் குரத்தனம் எப்படிப்பட்டது என்று நாமே அடி வாங்கிக் கொண்டு அனுபவ ஞானத்தோடு ரஸிக்கலாமே' என்று நினைக்கிற தகப்பனாராக விளையாடுகிறார்!

கைகலந்தும், கட்டிப் புரண்டும் சண்டை போட்டார்கள். இப்படித் தம்முடைய திவ்ய சரீர ஸ்பர்சம் அந்தப் பரம பக்த ருக்குக் கிடைக்கும்படியாகப் பண்ண வேண்டுமென்பதுதான்

பகவானின் உத்தேசமே! ராமாவதார காலத்தில் ஜாம்பவானுக்கு ரொம்ப ஆசை, பகவானை ஆலிங்கனம் பண்ணிக் கொள்ள வேண்டுமென்று. ஆனால் அதை வெளியே சொல்லிக் கொள்ளக் கூச்சம். ராமருடைய சரீரம் எப்படியிருக்கும்? ஸிலக்குக்கு மேலே ம்ருதுவாயிருக்கும். பரம ம்ருதுவான அவருடைய கருணை உள்ளமேதான் அப்படிப் பச்சை வெல்வெட் மாதிரியான சரீரமாக ஆகியிருந்தது. 'அப்படிப்பட்ட உடம்பை இந்தக் கரடி உடம்பை வைத்துக் கொண்டு ஆலிங்கனம் பண்ண நினைப்பதா?' என்றே ஜாம்பவான் தம்முடைய ஆசையை அடக்கி வைத்துக் கொண்டிருந்தார். அப்படியே இவர் ஆசைப்பட்டிருந்தால்கூட ராமர், எத்தனைதான் கருணாமூர்த்தி என்றாலும் அதற்கு ஒப்புக் கொண்டிருக்க மாட்டார். ஏனென்றால், தம் சரீரத்தை மாத்திரம் அவர் ஸீதை ஒருத்திக்கே ஸொத்து என்று கொடுத்து விட்டவர். அவரைப் போல ஏகபத்னி வ்ரதானுஷ்டானத்தில் தீவிரமாயிருந்தவர் யாருமில்லை. ஜாம்பவான் மட்டுந்தானென்றில்லை, எல்லா ஆசைகளையும் விட்ட தண்டகாரணய ரிஷிகளுக்கே ராமருடைய திவ்ய மங்கள மூர்த்தியைப் பார்த்தவுடன் அப்படியே சேர்த்துப் பிடித்து - 'சிக்கெனப் பிடித்தேன்' என்கிறது போல - கட்டிக் கொள்ளணும் போலத்தான் இருந்ததாம். அவர்கள் நல்ல யோக்யதையுள்ளவர்களாதலால், ஜாம்பவான் மாதிரித் தயங்காமல், ராமரிடமே போய்த் தங்களுடைய ஆசையை விஞ்ஞாபித்துக் கொண்டார்களாம். அப்போது ராமர், 'இந்த அவதாரத்திலே இந்த சரீரத்தில் ஸீதை ஒருத்திக்குத்தான் பாத்யதை. அதனால் அடுத்த அவதாரத்திலே உங்கள் ஆசையைத் தீர்த்துவைக்கிறேன்' என்று சொல்லிவிட்டாராம். அந்த ரிஷிகள்தான் க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் கோபிகா ஸ்த்ரீகளாகப் பிறந்தார்கள் என்று சொல்வதுண்டு.

ரிஷிகள் ஸமாசாரம் இது. கரடி ஸமாசாரம் என்ன ஆவது? கரடியைத்தான் ராமர் சிரஞ்ஜீவியாக்கிவிட்டாரே! அது எப்படி ரிஷிகள் மாதிரி இன்னொரு ஜன்மா எடுத்துக் க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் தன் ஆசையைப் பூர்த்தி பண்ணிக் கொள்ள முடியும்? இப்போதும் அது, ராமர்தான் க்ருஷ்ணராக வந்திருப்பது என்று தெரிந்து கொண்டால்கூட, 'இந்தக் கம்பளி உடம்பை வைத்துக்கொண்டு அந்தப் புஷ்ப சரீரத்தை ஆலிங்கனம் செய்துகொள்வதாவது?' என்று ஆசையை அழுக

கித்தானே வைத்துக் கொள்ளும்? அதனால் அதன் இஷ்ட பூர்த்திக்கு ஒரே வழி சண்டையில் கட்டிக்கொண்டு புரளும் படிப் பண்ணுவதுதான் என்று பகவான் 'ப்ளான்' பண்ணி வைத்திருந்தார். மனுஷ்ய லீலைக்குள்ளேயே இப்படி ரஹஸ்யமாக அனேக திவ்ய உத்தேசங்கள்!

இப்படியேதான் அர்ஜுனன் உபாஸித்து வந்த பரமேஸ்வரனும் கிராத (வேட) வேஷத்தில் அவனோடு கட்டிப் புரண்டு சண்டை பிடிக்கும் வியாஜத்தில் அங்கஸங்க பாக்கயத்தைக் கொடுத்தார்.

நாள் பாட்டுக்கு ஒன்று - இரண்டு என்று ஒடிக்கொண்டிருந்தது. வெற்றி-தோல்வி இல்லாமல் க்ருஷ்ணரும் ஜாம்பவானும் யுத்தம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். கொஞ்ச நாள் வரையில் வெளியில் காத்துக்கொண்டிருந்த யாதவ ஜனங்கள், 'இன்னம் எத்தனை நாள் வீடு வாசலை விட்டுவிட்டுக் காட்டிலே காத்துக் கொண்டு கிடப்பது? உள்ளே போன க்ருஷ்ணன் கதை முடிந்து போயிருக்கும். நாம் ஆபத்தில் சிக்கிக் கொள்ள வேண்டாம்' என்று த்வாரகைக்குத் திரும்பிவிட்டார்கள். மனுஷ்ய ஜாதியின் நன்றி விச்வாஸம் அவ்வளவுதான்!

குகைக்குள்ளே இருபத்தோரு நாள் த்வந்த யுத்தம் நடந்தது. அத்தனை நாட்களுக்குள்ளேயே ஜாம்பவானுக்கு அசக்தம் வந்துதான் விட்டதென்றாலும், அந்த நீலமேக ச்யாமள காத்ரம் தம்மேல் படுவதில் தமக்கே காரணம் தெரியாத ஒரு பெரிய ஸௌக்யத்தை அவர் அனுபவித்ததால்தான் ஒருமாதிரி ஈடுகொடுத்து வந்தார். இப்போது, முழுசாக மூன்று வாரம் ஆன பிறகு ஜாம்பவானால் அதற்குமேல் தாக்குப் பிடிக்க முடியவில்லை. ராமசந்த்ர மூர்த்தியின் அனுக்ரஹ பலமே தம் பலம் என்று நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டவர் அவர். 'ராமா, ராமா' என்று சொல்லிக் கொண்டேதான் அவனுடைய அடுத்த அவதாரத்தை அடித்துக் கொண்டிருந்தார்!

'அந்த அனுக்ரஹ பலத்தையும், நாமாவின் சக்தியையும் மிஞ்சித் தம்முடைய வலுவை எதிரேயிருக்கிற ஆஸாமி குன்ற வைத்திருக்கிறானென்றால், அவன் யார்? யாராயிருக்கமுடியும்? அவனுடைய ஸ்பர்சம் ஏன் இத்தனை இன்பமாயிருக்கிறது?' என்று கொஞ்சம் யோசித்தார்.

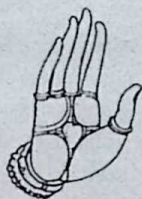
பளிச்சென்று புரிந்துவிட்டது!

‘இந்த விளையாட்டையே இன்னம் எத்தனை நாள் விளையாடுவது? இன்னம் எத்தனையோ விளையாட்டெல்லாம் விளையாடியாகணுமே!’ என்று பகவானேதான் ஜாம்பவானுக்கு உண்மையைப் புரிய வைத்தாரென்று சொல்லலாம்.

‘அடடா! என்ன அபசாரம் பண்ணிவிட்டோம்? தேடிக்கொண்டு இந்தக் காட்டுக் குறைக்கு வந்திருக்கிற நம்முடைய உபாஸனா மூர்த்தியையே இப்படி அநியாயமாக அடித்துப் புடைத்து விட்டோமே’ என்று ரொம்பவும் பச்சாத்தாபத்தில் மனஸ் உருகினார் ஜாம்பவான். பகவானின் காலில் விழுந்து மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டார்.

அடிப்பதை ‘பூசை கொடுப்பது’ என்கிற வழக்கமிருக்கிறது. யாரைப் பூஜிக்க வேண்டுமென்று ஜாம்பவான் நினைத்துக் கொண்டிருந்தாரோ, அவரையே சாத்து சாத்து என்று சாத்திய தில்தான் இந்த வசனம் பிறந்ததோ என்னவோ?

காலில் விழுந்த பக்தரை பகவான் தட்டிக்கொடுத்து அன்போடு ஸ்மித்து ஆச்வாஸம் பண்ணினார்!

மணியில் விளைந்த
திருமணங்கள்

ஜாம்பவான் அவரிடம், ‘நானே உங்கள் உடைமைதான். ஆனதால், உங்களுக்கில்லாமல் எனக்கென்று எந்த உடைமையும் கிடையாது. உங்களுடையதேயான ஸ்யமந்தக மணியை உங்களுக்கே திரும்பவும் அர்ப்பணம் பண்ணுகிறேன். அதோடு கன்யாமணியான இந்த ஜாம்பவதியையும் தாங்கள் அங்கீகாரம் செய்து கொள்ள வேணும்’ என்று விஞ்ஞாபித்துக் கொண்டார்.

பெண்மணி, நாரீமணி என்பதாக ஸ்திரீகளை ரத்னத்தோடு வைத்து உயர்த்திச் சொல்கிற வழக்கமிருக்கிறதல்லவா?

ஜாம்பவதியின் அபிலாஷையும் பூர்த்தியாயிற்று. பகவான் ஸ்யமந்தகத்தோடு, அவளையும் ப்ரீதியுடன் பத்னியாக ஏற்றார்.

த்வாரகைக்குப் புதுப் பத்னியோடும், தம் மீதான பழி தீரும்படி ஸ்யமந்தகத்தோடும் திரும்பி வந்தார் பகவான்.

முதல் கார்யமாக அந்த மணியை ஸத்ராஜித்திடம் சேர்ப்பித்துவிட்டார்.

ப்ரஸேனன் சிங்கத்திடம் தன் உயிரோடு சேர்த்துப் பறி கொடுத்த மணியை, அப்புறம் அந்த சிங்கத்திடமிருந்து இன் னொருவர் அடைய, அந்த ஒருவரை இவர் யுத்தத்தில் ஜயித்தே மணியைப் பெற்றதால் சட்டப்படி அதை இவரே வைத்துக் கொள்ள நியாயமிருந்தது. ஆனால் பொருள் பற்று பகவா னுக்கு எள்ளளவும் இல்லாததால், தாம் குற்றவாளி அல்ல என்று ஸமஸ்த ஜனங்களுக்கும் இப்போது நிரூபித்துக் காட்டிய தோடு த்ருப்தியடைந்து விட்டார். உதார மனஸோடு மணியை ஸத்ராஜித்துக்கே கொடுத்துவிட்டார். அவன்தானே அதை ரொம்பவும் பெரிசாக எண்ணித் தபஸிருந்து அடைந்தவன்?

இப்போது பகவான் கையிலிருந்து அதைப் பெற்றுக் கொண்டபிறகோ அவனுக்கு அது அபூர்வ வஸ்துவாக ஆனந்தம் கொடுக்கவில்லை. அவன் மனஸை அது உறுத்தத்தான் செய்தது. 'ஒரு பாபமுமறியாத க்ருஷ்ணனைப் பற்றி மித்யாபவாதம் செய்த தோஷத்துக்கு ஆளாகிவிட்டோமே!' என்று ரொம்ப வும் வ்யாகூலப்பட்டான். என்ன ப்ராயச்சித்தம் பண்ணலாம்? என்று யோசித்தான்.

ஜாம்பவான் செய்ததையே தானும் செய்வதுதான் ப்ராயச் சித்தம் என்று முடிவு செய்து, தன்னுடைய குமாரியான ஸத்ய பாமாவை பகவானுக்குக் கன்யாதானம் பண்ணிக் கொடுத்தான். ஜாம்பவானுக்குப் பிள்ளைக் குழந்தையும் இருந்தது. ஸத்ராஜித்துக்கோ ஸத்யபாமா ஏகபுத்ரி. அவள் பூதேவியின் அவதாரம். ருக்மிணிதான் ஸ்ரீதேவி.

ஸ்யமந்தகத்தினால் முதலில் பகவானுக்குப் பழி கிடைத்தது; அப்புறம் ஒட்டிக்கு இரட்டியாகப் பத்னிகள் கிடைத்தார்கள்!

ஜாம்பவானைப் போலவே ஸத்ராஜித்தும் கன்யாரத்னத்தோடு ஸ்யமந்தக ரத்னத்தையும் பகவானுக்கு - 'கோபாலரத்னம்' எனப்படுபவருக்கு - அர்ப்பணம் செய்தான். ஆனால் அவர் பாமாவை மட்டும் அங்கீகாரம் பண்ணிக் கொண்டு, பிடிவாதமாக ஸ்யமந்தகத்தை, ஸத்ராஜித்திடமே திருப்பி விட்டார். 'உங்களிடமிருந்தாலும் என்னிடம் இருக்கிற மாதிரி தானே?' என்று அழகாகச் சொல்லிச் சமாளித்துவிட்டார். அவனுக்கு இருந்தது ஒரே பெண்ணானதால் அவன் ஸொத்து பூராவும் அப்புறம் இந்தத் தம்பதிக்குத்தானே வரவேண்டுமென்பதால் அவனும் அதற்குமேல் 'ப்ரெஸ்' பண்ணாமல் ஸ்யமந்தகத்தைத் தானே வைத்துக் கொண்டான்.

கதை முடியவில்லை. இன்னும் பிள்ளையார் ப்ரஸ்தாவமே வரவில்லையே!

ஸத்ராஜித் நினைத்தது தன் ஆயுஸ் முழுக்க மணி தன்னிடமிருந்துவிட்டு அப்புறம் பெண் - மாப்பிள்ளையை அடையும் என்று. ஆனால் அந்த மணியோ, அவனுடைய ஆயுஸையே குடித்துவிட்டு இன்னம் எத்தனையோ கஷ்டங்களையும் உண்டாக்கவிருந்தது!

பெண்ணால் விளைந்த பகைமை

பாமா பரிணயமாகிக் கொஞ்ச நாளுக்கு அப்புறம் க்ருஷ்ண பரமாத்மாவின் அத்தையான குந்தியும், பஞ்சபாண்டவர்களும் அரசுக்கு மாளிகையில் எரிந்துபோய் விட்டதாக ஸமாசாரம் வந்தது. அவர்கள் எரிந்து போகாமல் மறைவாக வஸித்து வருகிறார்களென்பது பகவானுக்குத் தெரிந்தாலும் தெரியாததுபோல அந்தக் குடும்பத்து மூத்தவரான த்ருதராஷ்ட்ரனை துக்கம் விசாரித்துவிட்டு வருவதற்காக ஹஸ்தினாபுரத்துக்குப் போனார். அவதார புருஷர் இப்படி எல்லாம் மனுஷரீதியில் பண்ணிக் காட்டினார். அப்படி அவர் துக்கம் கேட்கப் போனதனாலேயே த்வாரகையில் அவருடைய புதிய பத்னி பாமாவுக்குப் பெரிய துக்கம் ஸம்பவித்தது.

சததன்வா என்று யாதவர்களில் ஒரு முரட்டுப் பேர்வழி. க்ருதவர்மா, அக்ரூர் என்றும் அவர்களில் இரண்டு முக்ய புருஷர்கள் உண்டு. இந்த இருவர் க்ருஷ்ணருக்கு ரொம்பவும் பகஷமாக இருக்கப்பட்டவர்கள். அதிலும் அக்ரூர் பரம பாகவதர். க்ருஷ்ணரையும் பலராமரையும் ப்ருந்தாவனத்திலிருந்து மதுராவுக்கு அழைத்துக் கொண்டு போனவர் அவர் தான். இந்த மூன்று பேருமே (சததன்வா, க்ருதவர்மா, அக்ரூர் ஆகிய மூவருமே) ஸத்யபாமாவைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ள ஆசைப்பட்டு ஸத்ராஜித்திடம் பெண் கேட்டிருந்தவர்கள். இவர்களில் யாருக்குக் கொடுப்பது என்று தெரியாத ஸத்ராஜித் ஒவ்வொருவரிடமும், 'உங்களுக்கே கொடுக்கிறேன்; கொஞ்ச நாள் போகட்டும்' என்று தள்ளிப்போட்டுக் கொண்டே போனான். அதற்குள் ஸ்யமந்தக மணி ஒரு புதுக் கதையை உண்டாக்க, முடிவில் பெண்ணைப் பகவானுக்குக் கொடுத்துவிட்டான்.

இதனால் விசித்திரமான விளைவுகள் ஏற்பட்டன. இங்கே மனுஷ்ய மனஸின் க்ருத்ரிமங்களைப் புராணம் நன்றாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது. என்ன ஆச்சு பார்க்கலாம்.

பெண்ணைக் கொடுக்காமல் என்னவோ ஸால்ஜாப்பு சொல்லிக்கொண்டே போகிறானே என்று அந்த மூன்று பேருக்கும் ஸத்ராஜித்தின்மேல் வெறுப்புத் தட்ட ஆரம்பித்தது. இந்த ஸமயத்தில்தான் க்ருஷ்ணர்மீது அவன் ஸந்தேஹப்பட்டு அபவாதம் சொல்ல ஆரம்பித்தது. அவரிடம் ப்ரியம் கொண்ட அக்ருரரும் க்ருதவர்மாவும் அப்போது ஸத்ராஜித்திடம் வெளிப்படையாகவே த்வேஷம் காட்டி, க்ருஷ்ணன் பக்ஷத்தில் பேசினார்கள். கடைசியில், க்ருஷ்ணரே இவர்கள் ஆசைப்பட்ட பெண்ணைத் தட்டிக்கொண்டு போய்விட்டார். ஸத்ராஜித் அவருக்கு மாமனாராகிவிட்டான்; அவனுக்கே அவர் ஸயமந்த கத்தையும் கொடுத்துவிட்டார் என்று ஆனதும் நல்ல அக்ருர ருக்கும், க்ருதவர்மாவுக்குமே புத்தி மாறிவிட்டது. க்ருஷ்ண ரிடம் பக்தி போய்விட்டது. பெண்ணாசை, த்வேஷம், (இதெல்லாவற்றுக்கும் மூலமாகத்) 'தான் நினைத்த மாதிரி நடக்காமல் போவதா?' என்ற அஹங்காரம் முதலானதுகள் வந்துவிட்டால் எத்தனை பக்தியையும் அடித்துக் கொண்டு போய்விடும் என்று நமக்கு எச்சரிக்கிறது கதை.

இப்போது க்ருஷ்ணர் ஹஸ்தினாபுரம் போனது அவர்களுக்குச் சதி செய்ய வாய்ப்புக் கொடுத்துவிட்டது. பெண்தான் கிடைக்கவில்லை, மணியையாவது அபஹரித்தாலென்ன, அந்த மணியின் சொந்தக்காரனை ஒழித்துவிட்டாலென்ன என்று தோன்றியது. ஆனாலும் இவர்களுக்குத் தாங்களே அப்படிச் செய்யத் தைர்யமில்லாததால் போக்கிரியான சததன்வாவிடம் போனார்கள்.

ஒரே பெண்ணுக்காகப் போட்டி போட்டவர்களென்ற முறையில் இந்த மூன்று பேரும் பரஸ்பரம் விரோதம் பாராட்டிக் கொள்ள வேண்டியவர்கள். ஆனாலும் 'எனிமி'யின் 'எனிமி' ஒருத்தனுக்கு 'ஃப்ரெண்ட்'கி விடுவானென்று வேடிக்கையாகச் சொல்வதுபோல, ஸத்ராஜித்திடம் மூன்று பேருமே த்வேஷம் கொண்டிருந்ததால் இப்போது தங்களுக்குள் ஒத்துப்போய் ஒன்று சேர்ந்தார்கள்.

‘க்ருஷ்ணனின் பக்கபலம் இப்போது ஸத்ராஜித்துக்கு இல்லை. ஆகையால் இப்போதே போய் அவனைத் தீர்த்துக் கட்டிவிட்டு ஸ்யமந்தக மணியை எடுத்துக்கொண்டு வந்துவிடு’ என்று க்ருதவர்மாவும் அக்ருரரும் சததன்வாவுக்கு யோசனை சொல்லிக் கொடுத்தார்கள்.

அந்தத் துஷ்டனும் அப்படியே போய் ஸத்ராஜித்தை அக்ரமமாகக் கொலை செய்துவிட்டு, மணியை அபஹரித்துக் கொண்டு வந்தான். ஸத்ராஜித்தோடு அவன் நேராக யுத்தம் பண்ணி ஜயித்து அதைக் கவரவில்லை. நீசத்தனமாகக் கொலை பண்ணிவிட்டு அபஹரித்துக் கொண்டான்!

ஸத்யபாமா ஒரேயடியாக ப்ரலாபித்துக் கொண்டு, ‘எப் போது பதி ஹஸ்தினாபுரத்திலிருந்து திரும்புவார்? அவரிடம் சொல்லிப் பாபி சததன்வாவைத் தண்டிக்கலாம்?’ என்று காத்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஸ்யமந்தகம் இருக்குமிடத்தில் வியாதி வராது, வேதனை இருக்காது. தினமும் பவுனாகக் குவியுமென்று சொல்லப் பட்டாலும் நாம் பார்க்கிறதோ அதனால் அனர்த்தத்துக்கு மேல் அனர்த்தமாக வந்திருக்கிறது என்பதைத்தான். எதற்கும் உரிய கூலி கொடுக்க வேண்டும். பலவிதப்பட்ட நன்மைகள் செய்யக் கூடிய திவ்ய மணியிடமிருந்து பயன் பெற வேண்டுமானால், அதற்குக் கூலியாக அகச் சுத்தியையும், புறச் சுத்தியையும் ரக்ஷித்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று முதலிலேயே ஸூர்ய பகவான் சொன்னது இதனால்தான். ஆனால் ஸத்ராஜித் துக்கோ ஸாக்ஷாத் பரமாத்மா உள்பட யாரைப் பார்த்தாலும் அந்த மணியின் நிமித்தமாகவே தப்பெண்ணம்தான் உண்டாயிற்று. ஹ்ருதயத்துக்குள்ளே இப்படித் தப்பெண்ணமும் ஸந்தேஹமும் இருப்பதே ஒரு மனுஷ்யனுக்குப் பெரிய அசுசி தானே? சரீர அசுத்துக்காக ப்ரஸேனன் உடனே உயிரைவிட வேண்டியிருந்ததென்றால் நீண்ட காலம் மன அசுத்தத்தை வளர்த்துக்கொண்டுவிட்ட ஸத்ராஜித்தும் கடைசியில் அதற்காக ப்ராணனையே கொடுத்துப் பதில் சொல்லும்படியாயிற்று!

துஷ்ட மிருகத்தைக் கொன்று மணியை எடுத்துக் கொண்ட

சிரஞ்ஜீவியான ஜாம்பவானிடங்கூட அது சிரஞ்ஜீவியாக நிலைத்து இருக்கவில்லைதான்.

இப்படியெல்லாமிருக்க க்ருர ஸ்வபாவமுள்ளவனும், ஜீவஹத்தி மூலம் அதை அபஹரித்தவனுமான சததன்வாவிடம் மட்டும் அது நீடித்து நிற்குமா? அவன் உயிரைத்தான் அது நீடித்து விட்டு வைக்குமா?

மீண்டும் வெற்றி,
மீண்டும் பழி

கிருஷ்ணர் த்வாரகைக்கு வந்தவுடனே ப்ரியபத்னி பாமா புலம்பினாள். மாமனாரைக் கொன்றவனைப் பழி தீர்த்துக் கொள்ள பகவானும் ஸங்கல்பித்துவிட்டார்!

க்ருஷ்ணருக்குக் கோபம் உண்டாகிவிட்டதென்று தெரிந்தவுடனேயே சததன்வா நடுங்க ஆரம்பித்து விட்டான். ஸமீபத்தில்தானே அதி பலிஷ்டரான ஜாம்பவானையே அவர் தோற்கடித்திருந்தார்? அப்படிப்பட்ட மஹாபராக்ரமசாலி தன்னிடம் கோபத்தைத் திருப்பியிருக்கிறாரென்று தெரிந்ததும் சததன்வா வின் குரத்தனமெல்லாம் ஓட்டம் பிடித்துவிட்டது. அவன் த்வாரகையை விட்டு ஓட்டம் பிடித்தான்.

ஓட்டம் பிடிப்பதற்கு முந்தி என்ன பண்ணினானென்றால், ஸ்யமந்தகத்தை அக்ருரரிடம் போட்டு விட்டான். அதற்குப் பதில் பகவானிடமே போட்டுவிட்டு அவர் காலிலே விழுந்து மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டு பிழைத்துப் போயிருக்கலாமே. யென்றால் இதுதான் துர்புத்தியின் சேஷ்டை! தான் ஓடிப் போவதால் க்ருஷ்ணருக்கு ஏற்படும் வெற்றிப்பெருமை போதாதென்று, ஸ்யமந்தகமும் அவரை அடைகிறதா என்ற கெட்ட எண்ணம்தான்! சததன்வாவே அதை வைத்துக் கொண்டிருக்கலாமேயென்றால், 'அது முன்னே அதை வைத்துக் கொண்

டிருந்தவர்களுக்குப் பண்ணினதுபோல என்ன அனர்த்தத்தைத் தனக்குப் பண்ணி விடுமோ? அந்த அனர்த்தம் அக்ரூரரைத் தான் அடையட்டுமே' என்பதும் ஒரு காரணம். இன்னொரு காரணம், 'க்ருஷ்ணன் ஒரு வேளை தன்னைத் துரத்திக்கொண்டு வந்து பிடித்துவிட்டால் அப்போது அதை எடுத்துக் கொண்டு விடுவானே! இந்த வெற்றியை மட்டும் அவனுக்குத் தரவே கூடாது; தன் உயிரை எடுத்தாலும் எடுக்கட்டும்; ஆனால் ஸ்யமந்தகத்தை அவன் எடுத்துக் கொள்ள விடப்படாது' என்ற துர் எண்ணம். துஷ்டர்களுக்கு வீம்பும் விரோதமும் கடைசி வரை போகாது. அதனால், அனர்த்தம் தரக்கூடிய மணியை விரோதியான க்ருஷ்ணனுக்குச் சேரவிடாமல், தன்னிடம் ஸ்நேஹிதமாக வந்த அக்ரூரிடமே சேர்ப்பித்தான்! அக்ரூரர் நல்ல பக்தர், விவேகி என்று பெயரெடுத்திருந்ததால் அவரிடம் மணி இருந்தால்தான் க்ருஷ்ணர் அதற்காகச் சண்டைக்குப் போகாமலிருப்பாரென்றும் நினைத்து இப்படிச் செய்தான் போலிருக்கிறது!

சததன்வா ஊரைவிட்டு ஓடுகிறானென்று ஸ்வாமிக்குத் தெரிந்தது. வாஸ்தவத்தில் அவருக்குக் கோபமுமில்லை, ஒன்று மில்லை. கோர க்ருத்யம் பண்ணிய சததன்வாவைத் தண்டிக்க வேண்டியது தர்ம ஸம்ஸ்தாபனத்துக்காக வந்துள்ள தம்முடைய கடமை என்பதால் கோபம் வந்த மாதிரி காட்டிக் கொண்டார்.

இப்போது அவன் அதிவேகமாக ஓடுகிற குதிரையிலேறித் தப்பியோடப் பார்க்கிறானென்றதும், பகவான் பலராமரையும் அழைத்துக் கொண்டு ரதாருடராக அவனைப் பிடிக்கப் புறப் பட்டார்.

தேர்க்குதிரைகள் காற்றாகப் பறந்தன. கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்தில் அதிவேகமாக ஓடும் சததன்வாவின் குதிரையும் தெரிந்தது. பாவம், அந்தக் குதிரையால் அதற்கு மேல் ஓட முடியவில்லை. களைத்துப் போய் மேலே ஓட முடியாமல் அப்படியே விழுந்து நுரை தள்ளிவிட்டுச் செத்துப் போயிற்று!

சததன்வா கால் நடையாக ஓட ஆரம்பித்தான். அவன் காலால் ஓடும்போது தாம் ரதத்தில் போய் அவனைப்

பிடிப்பது தர்மயுத்தமில்லை என்று ஸ்வாமியும் ரதத்திலிருந்து குதித்துத் தாமும் காலால் ஓடியே அவனைத் துரத்தினார்.

பலராமர் தேரிலேயே உட்கார்ந்திருந்தார் - களைத்துப் போய்விட்ட ஓர் ஒற்றை எதிராளியை இரண்டு பேர் தாக்குவது தர்மமில்லை என்ற எண்ணத்தில்!

பகவான் சததன்வாவைப் பிடித்து விட்டார். அப்புறம் இரண்டு பேருக்கும் யுத்தம் நடந்தது. பகவானை யார் எதிர்த்து நிற்க முடியும்? சததன்வா அவர் கையால் ஸம்ஹரிக்கப்பட்டான். அதனால் மஹாபாபியான அவனுக்கும் புண்யலோகம் கிட்டச் செய்யனுமென்றுதான் அவர் இப்படித் தேராலேயும் காலாலேயும் ஓடி ஓடி வந்தது!

ஜாம்பவானிடம்போலவே சததன்வாவிடமும் பகவானுக்கு ஜயசாலி என்ற பெருமை ஸ்யமந்தகத்தினால் ஏற்பட்டது. ஆனால் அது எடுபடாமல் மறுபடி பழியும் வந்தது!

செத்துப் போனவனிடம் ஸ்யமந்தகம் இருக்கிறதா என்று தேடித் தேடிப் பார்த்தார். கிடைக்கவில்லை. அவன்தான் அக்ரூரிடம் அதைப் போட்டுவிட்டானே!

கீதையில் பகவான் தம்மைப்பற்றி

வேதாஹம் ஸமதீதாநி வர்த்தமாநாநி சார்ஜுன I

பவிஷ்யாணி ச பூதாநி மாம் து வேத ந கச்சன II

என்று சொல்லிக் கொள்கிறார். அதாவது, 'அர்ஜுனா! இறந்த காலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் எல்லாவற்றிலும் நடக்கும் ஸமாசாரங்கள் எனக்குத் தெரியும்; ஆனால் என்னைத்தான் எவராலும் தெரிந்து கொள்ள முடியாது' என்று சொல்லிக் கொள்கிறார். அப்படிப்பட்ட ஸர்வஜ்ஞர்தான் சததன்வாவிடம் மணி இருப்பதாக நினைத்துத் துரத்திய மாதிரியே ஆட்டம் போட்டிருக்கிறார்! அண்ணாவையும் இந்த அபிப்ராயத்தைச் சொல்லித்தான் அழைத்து வந்தார். இன்னொரு அவதாரமான அவரும் தம்பிக்கு ஏற்கெனவே தமக்கும் ஞானத்ருஷ்டியில்லாத மாதிரி காட்டிக் கொண்டு அத்தனை தூரம் கூடவந்தார்.

ஊராரிடம் மித்யாபவாதப்பட்டது போதாது, ஸொந்தத் தமையனாரிடமும் அபவாதப்பட்டு, மனுஷ்ய வாழ்க்கையின் அடி உதைகளை நன்றாக வாங்கிக் கொள்ள வேண்டுமென்றே ஸ்வாமி மாய விளையாட்டுப் பண்ணினாற் போல இருக்கிறது!

சததன்வாவை வதம் செய்துவிட்டு ரதத்துக்குத் திரும்பிய வர், 'அண்ணா! அவனைக் கொன்றுவிட்டேன். ஆனால் மணியை அவனிடம் காணவில்லை' என்றார்.

இவருடைய மாயா நாடகத்துக்குத் தாமும் அனுஸரணையாகப் போக வேண்டுமென்பதாலேயே பலராமர் இவரிடம் விரோதமாக நடக்க வேண்டியிருந்தது! அதனால், க்ருஷ்ணர் இப்படிச் சொன்னாரோ இல்லையோ, பலராமருக்கு ரௌத்ர கோபம் உண்டாகிவிட்டது.

'டேய் க்ருஷ்ணா! நீ எப்போதுமே கபடியாகத்தான் இருந்திருக்கிறாய். இப்போதும் மணியை நான் எங்கே கேட்டு விடுவேனோ என்றுதான் கபடம் பண்ணுகிறாய். அதை எங்கேயோ ஒளித்து வைத்துக் கொண்டே நீ கதை அளக்கிறாய் என்பதில் எனக்குக் கொஞ்சங்கூட ஸம்சயமில்லை. உன்னை பந்து என்று சொல்லிக் கொண்டு ஸஹவாஸம் பண்ணுவதே யோக்யர்களுக்கு முடியாத கார்யம்' - என்றெல்லாம் வாயில் வந்தபடித் திட்ட ஆரம்பித்து விட்டார்.

பூர்ணாவதாரமாக வந்த பரமபுருஷன் ஸொந்த ப்ராதாவிடம் இப்படிப்பட்ட நிந்தனையை வாங்கிக் கொண்டும் பொறுமை இழக்காமல், பணிவு குறையாமல், 'அண்ணா! நீங்கள் என்னை இப்படி ஸந்தேஹிக்கக் கூடாது. நான் சொல்வது ஸத்யம். வேண்டுமானால் நீங்களே என்னை சோதித்துப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்' என்று தழைந்து கேட்டுக் கொண்டார்.

பலராமருக்கோ கோபம் வந்துவிட்டால் லேசில் தணியாது. எதிர்வாதமே அவருடைய மனஸில் அப்போது ஏறாது. ஆனபடியால் க்ருஷ்ணர் எத்தனை சொல்லியும் அவர் 'கன்வின்ஸ்' ஆகவில்லை. 'உன்னை சோதனை போட்டு என்ன

ப்ரயோஜனம்? நீ எந்த இந்த்ரஜாலமும் செய்யக் கூடியவன். திரஸ்கரிணி (கண்கட்டு) வித்தையால் மணியை மறைத்து விடுவாய். போடா போ! இனிமேல் உன் மூஞ்சியில் நான் முழிக்க மாட்டேன்' என்று சத்தம் போட்டுவிட்டு, க்ருஷ்ணரோடு த்வாரகைக்குத் திரும்பாமல் அங்கிருந்தே விதேஹ ராஜ்யத்துக்குப் போய்விட்டார்.

க்ருஷ்ணர் ஒரே விசாரமாக த்வாரகைக்குத் திரும்பினார். பட்டதெல்லாம் போதாது என்று மறுபடி ஊர் ஜனங்களின் மொத்துப் பேச்சுக்கு ஆளானார். 'மணியிடம் பேராசையால் தமையனையும் பகைத்துக் கொண்டு ஊரை விட்டே விரட்டி விட்டானே!' என்று ஜனங்கள் பழி சொல்வதைக் கேட்டு மனஸ் நொந்து கஷ்டப்பட்டார்.

ஸாதாரணமாகவே ஜனங்களின் குணம், ஒருத்தரிடமுள்ள நல்லதற்காகக் கொண்டாடுவதைவிட, அவர் என்ன தப்புப் பண்ணியிருக்கிறார், பண்ணியிருக்கக் கூடும் என்று பார்த்து அதற்காகக் கண்டனம் பண்ணுவதுதான். நம்மிலே பேப்பர் படிக்கிறவர்கள், பொது விஷயம் பேசுபவர்கள்கூட அவரவருடைய அபிமானத் தலைவர்களைப் புகழ்வதைவிட, பிடிக்காத மற்ற கட்சிக்காரர்களைக் காரஸாரமாக விமரிசிப்பதில்தானே அதிக ருசி காட்டுகிறோம்? திட்டிப் பேசுவதில் இன்றைய ஜனங்களுக்குள்ளே ஈடுபாடு என்றைக்குமே இருந்திருக்கிறது என்று இந்தப் புராணக் கதையிலிருந்து தெரிகிறது.

அக்ரூரரும் மணியும்

கிருஷ்ணர் த்வாரகைக்கு வந்து விட்டாரென்றதும் ஸ்யமந்த கத்தை வைத்துக் கொண்டிருந்த அக்ரூரருக்கு பயம் பிடித்துக் கொண்டது. 'அபயம் தருகிறவன் இவன்தான்' என்று எந்த க்ருஷ்ணரின் ஸாமீப்யத்துக்கு (அணுக்கத்துக்கு) இத்தனை நாளாக ஆசைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாரோ, அவரிடமே இப் போது பயப்பட்டுக் கொண்டு, அவர் பக்கத்திலேயே இருக்க வேண்டாமென்று அக்ரூரர் நினைத்தார்! த்வாரகையை விட்டு வெளியேறி விட்டார். 'அர்த்தம் அனர்த்தம்' என்று ஆசார் யாள் சொன்னாற்போல, பொருள் படுத்தும் பாடு!

க்ருஷ்ணர் விஷயத்தில் அக்ரூரருக்கு ஏதோ இப்படி அசட்டுத்தனமான பயமும் ஸம்சயமும் ஏற்பட்டாலும் மற்றபடி அவருடைய ஸ்வாபாவிகமான ஈசுவர பக்தி, நல்ல எண்ணங்கள் எல்லாம் போய்விடவில்லை. ஆனபடியால் த்வாரகையை விட்டுப் புறப்பட்டவர் எங்கேயோ ஊர் சுற்றாமல், சேஷத் தராதனம் பண்ணிக் கொண்டே போய்க் காசியை அடைந்தார்.

அங்கே போனபின் அவர் மனஸ் எந்தக் கெடுதலும் இல்லாமல் தூய்மையாக ஆயிற்று. மணியினால் ஸ்வயலாபம் அடைய வேண்டுமென்ற எண்ணமும் அவருக்கு இல்லை. ஆனதால் ஸ்யமந்தகம் தினமும் எட்டு பாரத் தங்கம் கொடுக்க ஆரம்பித்துவிட்டது. அக்ரூரர் அதைக் கொண்டு தனக்கோ தன் குடும்பத்துக்கோ எதுவும் பண்ணிக் கொள்ளும் எண்ணமில்லாமல் காசியில் அனேக தேவாலயங்களை நிர்மாணித்துத் திருப்பணிகளை பண்ணி இறைத் தொண்டு செய்து கொண்டிருந்தார்.

திவ்யமணி அவரை பாஹ்யாந்தர சௌசமுள்ளவராகவே

(உள்ளும் புறமும் சுத்தமானவராகவே) கருதி தினமும் ஸ்வர்ண பாரம் கொடுத்ததோடு, அவர் இருக்கிற இடத்தைச் சுற்றி ரோகம், துக்கம், அதிவ்ருஷ்டி (பேய் மழை) அநாவ்ருஷ்டி (வறட்சி) முதலான ஈதிபாதைகள் இல்லாமல் நல்ல ஸுபி க்ஷத்தை உண்டாக்கி வந்தது!

இங்கே த்வாரகையில் பகவான் பல தினுஸாக எண்ணி துக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். 'இந்த ஸ்யமந்தகத்தால் எத் தனை கஷ்டம் வந்துவிட்டது? ப்ரஸேனன், ஸத்ராஜித், சததன்வா என்று மூன்று பேரை அது பலி வாங்கிவிட்டது. முதலில் அது ஸத்ராஜித்திடமிருந்து நமக்கு அபவாதம் வாங்கி வைத்தது; இப்போதோ அண்ணாவே நம்மை விகல்பமாக எடுத்துக்கொண்டு தேசாந்தரம் போகும்படிச் செய்திருக்கிறது. அக்ரூரர் ஊரிலில்லை யென்பதால் அவர்தான் அதோடு போய்விட்டாரென்று ஊஹிக்க வேண்டியிருக்கிறது. அதாவது ஸத்தான அந்த ஆத்மாவை இங்கேயில்லாதபடி பண்ணியிருப் பதும் ஸ்யமந்தகம்தான். ஸத்யபாமாவுக்கோ பிதாவின் மரணத் தினால் அது பெரிய சோகத்தை இழைத்திருக்கிறது. ஊரே நம்மை ஸந்தேகப்படுகிறது. எதனால் இப்படிப் பல கஷ்டங் கள்? எதனால் இப்படி மறுபடி மறுபடி மித்யாபவாதத்துக்கு ஆளாகிறோம்?' என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தார்.

அப்போது நாரத மஹர்ஷி வந்தார். எப்போது வரணும், எப்போது வந்தால் கதையில் ஸ்வாரஸ்யமான திருப்பம் உண்டாக்க முடியும் என்று அவருக்குத் தெரியும்.

'ஸ்வாமீ! தாங்கள் ஏதோ விசாரத்தில் ஆழ்ந்திருப்பதாகத் தெரிகிறதே, என்ன காரணம்?' என்று பகவானைக் கேட்டார்.

பகவான் ஸ்யமந்தகத்தினால் உண்டான அனர்த்த பரம்ப ரையை அவருக்குச் சொன்னார். 'எனக்கு ஏன் இப்படி மித்யா பவாதம் திரும்பத் திரும்ப ஏற்படுகிறது? தேவர்ஷியான தங்க ளுக்குத் தெரியாததில்லை; தாங்கள்தான் காரணம் சொல்ல வேண்டும்' என்று ஸாக்ஷாத் பரமாத்மா தம்மைக் குறைத்துக் கொண்டு விநயத்தோடு கேட்டார்.

'ஓ அதுவா? இதோ சொல்கிறேன். நீங்கள் ஒரு பாத்ரபத க்குல் சதுர்த்தியின்போது சந்த்ரனைப் பார்த்து விட்டீர்கள்.

அதனால்தான் விக்நேசுவர சாபத்தினால் வீண் அபவாதத்துக்குப் பாத்ரமாகிவிட்டீர்கள்' என்று நாரதர் சொன்னார்.

'பிள்ளையாரென்று ஆரம்பித்துவிட்டு என்னவோ க்ருஷ்ணர் கதையே சொல்லிக்கொண்டு போகிறாரே' என்று நினைத்தவர்களுக்கு இப்போதுதான் விஷயம் வர ஆரம்பித்திருக்கிறது!

பாத்ரபதம்;

பஞ்சாங்க வித்யாஸம்

பாத்ரபதம் என்பது ஓர் இரட்டை நக்சத்ரம். பூர்வ பாத்ரபதம், உத்தர பாத்ரபதம் என்று அந்த இரண்டு நக்சத்ரங்களுக்கும் பேர். ப்ரோஷ்ட பதம் என்றும் சொல்வார்கள். பொதுவாக, மாஸத்தைக் குறிக்கும்போது - அதாவது இந்த நக்சத்ரங்களில் ஒன்றில் பௌர்ணமி வருகிற மாஸத்தைக் குறிப்பிடும்போது - பாத்ரபதமென்றும், நக்சத்ரத்தையே குறிப்பிடும்போது ப்ரோஷ்டபதம் என்றும் சொல்வது வழக்கம். பூர்வ ப்ரோஷ்டபதி, உத்தர ப்ரோஷ்டபதி என்று இருப்பததைத்தான் திரித்துப் பூரட்டாதி, உத்திரட்டாதி என்கிறோம். பௌர்ணமியன்று ப்ரோஷ்டபதி நக்சத்ரத்தைக் கொண்ட மாஸமாகிய ப்ரோஷ்டபதியைத்தான் இன்னொரு விதத்தில் திரித்துப் புரட்டாசி என்கிறோம்.

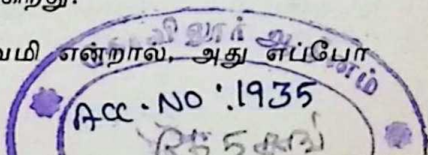
ஆனால் நம்முடைய புரட்டாசியும் ஸரி, இதே மாதிரி நக்சத்ரங்களின் பேர்களையுடைய மற்ற பதினொரு மாஸங்களும் ஸரி, கரெக்டாக அந்தப் பௌர்ணமியில் அந்த நக்சத்ரம் வருவதாகத்தானிருக்க வேண்டுமென்றில்லாமல் ஒரு மாஸம் முன் பின் தள்ளியும் போய்விடுவதுண்டு, காரணம், நாம் மாஸப் பேரை பௌர்ணமி நக்சத்ரத்தைக் கொண்டு சித்ரா, விசாகம், கார்த்திகம் என்கிறதுபோல நக்சத்ரத்தின் பேரில்

வைத்துக் கொண்டாலும், வாஸ்தவத்தில் இதற்கு ஸம்பந்தமில்லாமல் மாஸப் பிறப்பை ஸூர்யன் பன்னிரண்டு ராசிகளில் ஒவ்வொன்றாகப் பிரவேசிக்கும் தினமாகத்தான் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். தமிழ் தேசத்திலுள்ள நாம் பின்பற்றும் இந்த விதமான மாஸத்துக்கு 'ஸௌரமானம்' என்று பேர்.

தெலுங்கர், கன்னடஸ்தர் முதலானவர்களும், வடக்கத்தியர்களில் பெரும்பாலாரும் அனுஸரிக்கும் 'சாந்த்ரமானம்' என்ற பஞ்சாங்கத்தின்படி அமாவாஸ்யையை அடுத்து வரும் வளர் பிறைப் பிரதமையில் ஒவ்வொரு மாஸமும் பிறக்கும். அந்த விதமான மாஸத்தில்தான் அந்த மாஸத்தின் பெயர் எந்த நக்ஷத்ரத்தை வைத்து இருக்கிறதோ அதுவும், வாஸ்தவமாகவே அந்தப் பெளர்ணமியில் அல்லது பெளர்ணமிக்கு நெருக்கமான திதியில் வருகிற நக்ஷத்ரம் எதுவோ அதுவும் முன்னே பின்னே தள்ளிப்போகாமல் கரெக்டாக ஒத்துப் போகும்.

பண்டிகைகளெல்லாம் இந்த சாந்த்ரமான மாஸப்படியே நிர்ணயமானவை. ஆகையால் பிள்ளையார் சதுர்த்தி பாத்ரபத மாஸத்தில் சுக்ல பக்ஷச் சதுர்த்தியன்று என்றால், அது எப்போதும் தெலுங்கர், கன்னடஸ்தர் ஆகியவர்களுக்கு அவர்களிடைய பாத்ரபத மாஸத்திலேயேதான் வரும். நமக்கு (ஸௌரமானத்தைப் பின்பற்றும் தமிழ் தேசத்தவர்களுக்கு) இப்படியில்லாமல், பிள்ளையார் சதுர்த்தி புரட்டாசியாகவு மிருக்கலாம், அல்லது ஆவணியிலேயே வந்தாலும் வந்து விடலாம். காரணம் என்னவென்றால் நம்முடைய பங்குனி அமாவாஸ்யை ஆன மறுதினமே அவர்களுடைய சித்திரை பிறந்து, இதேபோல ஒவ்வொரு மாஸத்திலும் நடந்து, நம்முடைய ஆவணி அமாவாஸ்யையான மறுதினமே அவர்களுடைய புரட்டாசி (அதாவது பாத்ரபத மாஸம்) பிறந்துவிடும். அதிலே நாலு நாளுக்கப்பறம் சதுர்த்தி வருகிறபோது ஸூர்யன் ஸிம்ஹ ராசியைவிட்டுக் கன்யா ராசிக்குப் போகாமலே இருக்கலாம். (அனேகமாக இப்படித்தானிருக்கிறது.) ஸூர்யனின் கன்யா ப்ரவேசத்தன்றுதான் நம் புரட்டாசி பிறப்பதால், இம்மாதிரி வருஷங்களில் நமக்கு ஆவணியிலேயே பிள்ளையார் சதுர்த்தி வந்துவிடுகிறது.

இதே மாதிரிதான் ஸ்ரீராம நவமி என்றால், அது எப்போ

தும் சாந்த்ரமானக்காரர்களுக்கு சித்திரை மாஸ நவம்மியாகவே இருக்க, நமக்கோ சில ஸமயம் பங்குனி, சில ஸமயம் சித்திரை என்று இருக்கிறது. இப்படியே கோகுலாஷ்டமி, நவராத்திரி முதலான எல்லாப் பண்டிகையுமே நமக்கு (முறையே) ஆடியாகவோ ஆவணியாகவோ இருக்கலாம், புரட்டாசியாகவோ, ஐப்பசியாகவோ இருக்கலாமென்றிருக்க, அவர்களுக்குக் கோகுலாஷ்டமி என்றால் ச்ராவண (அவர்களுடைய ஆவணி) க்ருஷ்ண பக்ஷ அஷ்டமிதான், நவராத்திரி என்றால் ஆச்வின (ஐப்பசி) சுக்லபக்ஷத்தின் முதல் ஒன்பது தினங்கள்தான் என்று தீர்மானமாக இருக்கிறது.*

சாந்த்ரமான பாத்ரபத மாஸத்தில் அதாவது நம்முடைய ஆவணி அல்லது புரட்டாசி மாஸத்தில் வரும் வளர் பிறைச் சதுர்த்திதான் நாரத பகவான் குறிப்பிட்ட 'பாத்ரபத சுக்ல சதுர்த்தி' என்று சொல்ல வந்தேன்.

அதுதான் பிள்ளையார் சதுர்த்தி தினம்.

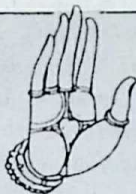
அப்படிப்பட்ட ஒரு தினத்தில் க்ருஷ்ணர் ஆகாசத்தில் தெரியும் சந்த்ரனைப் பார்த்துவிட்டார். அது எந்தத் தினம் என்று உங்களுக்கு நினைவிருக்கலாம். ப்ரஸேனனோடு வேட்டைக்குப் போய், அங்கே அவன் பிரிந்துபோய், பகவான் ரொம்ப நாழி காத்திருந்து, அப்புறம் ஆகாசத்தைப் பார்த்து, 'அட்டே, நாலாம் பிறைகூட உதித்து விட்டது!' என்று ஊருக்குத் திரும்பினாரே, அந்தத் தினம்தான்!

இப்படிச் சதுர்த்திச் சந்த்ரனை அவர் பார்த்ததால்தான் அவர்மீது விக்நேச்வரரின் சாபம் பலித்துத் தப்பான அபவாதம் ஏற்பட்டுவிட்டது என்று நாரதர் தெரிவித்தார்.

அவர் இப்படிச் சொன்னவுடன் பகவான், 'சுக்லபக்ஷ சதுர்த்தியில் சந்த்ரனைப் பார்ப்பதால் இப்படி தோஷம் ஸம்பவிக்க வேண்டுமென்று விக்நேச்வரர் ஏன் சபித்தார்?' என்று கேட்டார்.

* சாந்த்ரமான, ஸௌரமான மாதங்கள் விஷயமாக அருள் உரை, 51-வது புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள 'சாதுர்மாஸ்யமும் அதில் போஜன விதியும்' என்ற உட்பிரிவில் கூறப்பட்டுள்ளது.

நாரதர் அவருக்கு ஸவிஸ்தாரமாகக் கதை சொல்ல ஆரம் பித்தார்.

கேள்வி பதில்; கதைக்குள் கதை

புராணங்களில் இப்படித்தான் ஒருத்தர் கேள்வி கேட்டு இன்னொருத்தர் பதில் சொல்வதாகவே வருத்தாந்தங்கள் வரும். எல்லாப் புராணங்களுமே ஜெனரலாக நைமிசாரண்ய முனிவர்களின் கேள்விகளுக்கு ஸூதர் பதிலாகச் சொன்னவைதான். அது தவிர ஒவ்வொரு புராணமும் 'பர்ட்டிகுலராக' ஒருத்தர் கேள்விக்குப் பதிலாக இன்னொருத்தர் சொன்னதாகும். த்ருஷ்டாந்தமாக, பாகவதமும் ஸூதர் நைமிச ரிஷிகளுக்கு உபதேசித்தது தானென்றாலும், அதைக் குறிப்பாக பரீக்ஷித்துக்கு உபதேசித்த சுகாசார்யாளின் வாக்கிலேயே நாம் பெற்றிருக்கிறோம். இதிஹாஸங்களான ராமாயண, மஹாபாரதங்களைப் பார்த்தால் - வால்மீகி மஹர்ஷி, 'ஸகல உத்தம குணங்களும் நிறைந்து இருக்கிறவன் யார்?' என்று கேட்க, அதற்குப் பதிலாக நாரதர் ராமசரிதரத்தைச் சொன்னதாகவும், அப்புறம் அதை வால்மீகி ஸ்ரீமத் ராமாயண காவ்யமாக்கி லவ குசர்களுக்குக் கற்றுக் கொடுத்தபடி அந்த இரண்டு குழந்தைகளும் ராமருக்கு முன்னேயே அச்வமேத மஹா மண்டபத்தில் பாடினதாகவும் இருக்கிறது. பாரதமும் நைமிச ரிஷிகளுக்கு ஸூதர் சொன்னது தான். ஆதி காவ்யம் எனப்பட்ட ராமாயணத்துக்கு மட்டும் ஸூதர் - நைமிசாரண்ய ரிஷிகள் ஸம்பந்தமில்லை. பர்ட்டிகுலராக பாரதக் கதையைப் பாண்டவர்களுடைய கொள்ளுப் பேரனான ஜனமேஜயனுக்கு வைசம்பாயனர் சொன்னதாகவும், இதையே ஸ்யாஸர் காவ்யமாக்கிச் சொல்ல விக்நேச்வரர் எழுதி வைத்ததாகவும் கதை. இப்படி ஒருத்தர் இன்னொருத்தருக்குச் சொல்லும் ஒவ்வொரு புராண - இதிஹாஸத்தின்★ நடுநடுவி

★ புராணத்துக்கும் இதிஹாஸத்துக்குமுள்ள மாறுபாடு குறித்து அருள் உரை 32-வது புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள 'இதிஹாஸம் - புராணம்; பெயர் விவரம்' என்ற உட்பிரிவைப் பார்க்க.

லேயும் கதாபாத்ரங்கள் கேள்வி கேட்க, நாரதர், அகஸ்த்யர், மார்க்கண்டேயர் முதலான ரிஷிகள் பதிலுக்கு உபாக்யானங்கள் சொன்னதாக வரும். ராமாயணத்தின் உத்தரகாண்டத்தில் ராவணாதியர் சரித்ரமெல்லாம் அகஸ்தியர் ராமருக்குச் சொன்னதாகவே வருகிறது. இந்த அகஸ்த்யரே கேள்வி கேட்க அவருக்கு ஹயக்ரீவர் சொன்னதுதான் ப்ரஹ்மாண்ட புராணத்தில் வரும் லலிதோபாக்யானம். மஹாபாரதத்தில் இப்படி அனேக ரிஷிகள் அனேக உபாக்யானங்களைப் பாண்டவர்களுக்குச் சொன்னதாக - குறிப்பாக அவர்களுடைய வனவாஸகாலத்தில் சொன்னதாக - வருகிறது. அப்படித்தான் இங்கே ஸ்காந்தத்தில் க்ருஷ்ண பரமாத்மா 'வளர்பிறையில் சதுர்த்திச் சந்த்ரனை ஏன் பார்க்கக்கூடாது?' என்று கேள்வி கேட்டதற்கு நாரதர் பதிலாகச் சொன்ன கதை வருகிறது. அப்புறம் இப்படி க்ருஷ்ணர் நாரதரைக் கேட்ட விவரத்தையும் சேர்த்து இந்தக் கதையை நந்திகேச்வரர் ஸனத்குமாரருக்குச் சொன்ன final shape-ல் கொடுத்திருக்கிறது.

சந்திரனின் கர்வபங்கம்

மஹா கணபதி மூஷிகத்தின் மேல் ஏறிக்கொண்டு ஸர்வலோகங்களிலும் ஆனந்தமாக ஸஞ்சாரம் செய்து கொண்டிருப்பார். இப்படி ஸஞ்சாரம் செய்யும்போது ஒரு ஸமயம் சந்த்ரலோகத்துக்குப் போனார். 'சசிவர்ணர்' எனப்படுபவரின் சசியின் உலகத்துக்குப் போனார். குழந்தைக்கு அம்புலி பிடிக்கு மல்லவா?

சந்த்ரனுக்குத் தன்னுடைய அழகைப் பற்றி ரொம்பக் கர்வம். கவிகள் பகவானை வர்ணிப்பதானால்கூட 'பூர்ண சந்த்ரன் மாதிரி முகமுள்ளவர்' என்றுதானே சொல்கிறார்கள்? இதனால் அவனுக்குக் கர்வம் தலைக்கேறி விட்டது. தன்னைத்

தானே மெச்சிக்கொள்ள ஆரம்பித்துவிட்டால் அப்புறம் மெச்சத் தகுந்ததாக இருக்கிற மற்றதெல்லாம் மட்டமாகத்தான் தெரியும். இப்படித்தான் பிள்ளையாரின் அழகு சொட்டுகிற குழந்தை ரூபத்தைப் பார்த்ததும் சந்த்ரனுக்கு இளக்காரமாகத் தோன்றியது.

சாந்தமும் அன்பும் ஞானமும் ததும்பும் அவருடைய ஆனைமுகம், விசிறி மாதிரி ஆடிக்கொண்டிருக்கும் அவருடைய விஸ்தாரமான காது, நல்ல த்ருப்தியையும் குழந்தையின் கொழு கொழுப்பையும் காட்டும் அவருடைய தொப்பை, குட்டிக்கால் என்று எதைப் பார்த்தாலும் நமக்கு, 'இப்படியும் ஓர் அழகு உண்டா, உண்டா?' என்று தெவிட்டாத ஆனந்தமாக இருக்க, சந்த்ரனுக்கோ, 'இதென்ன, அசிங்கமாகத் தும்பிக்கையும், முறம் மாதிரிக் காதும், பாணையாட்டம் வயிறும், கூழைக் காலும்?' என்று பரிஹாஸமாக இருந்தது. பக்தியுள்ளவர்களுக்கு எதெல்லாம் ரொம்பவும் கொண்டாடத் தக்கதாக இருக்குமோ அதுவே பக்தியில்லாதவர்களுக்கு நிக்குஷ்டமாக (தாழ்வானதாக), கேலியாக இருக்கும்.

பிள்ளையாரைப் பார்த்ததும் சந்த்ரன் கேலியாகச் சிரித்தான்.

உடனே அவருக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. துஷ்டத்தனத்தைச் சிக்ஷித்துத் திருத்த வேண்டியது தெய்வங்களின் பொறுப்பானதால் கோபம் வந்தது; தன்னை அவமதித்து விட்டானே என்பதற்காக அல்ல!

சந்த்ரனிடம் பிள்ளையார் மஹாகோபமாகப் பேச ஆரம்பித்தார்:

'அடேய், சந்த்ரா! நீ வெள்ளை வெளேரென்று கண்ணுக்குக் குளிர்ச்சியாயிருக்கிறாய், உன்னைக் கவிகளெல்லாம் ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறார்கள் என்பதில்தானே உனக்குக் கர்வம் தலைக்கேறியிருக்கிறது? நீ வெளுப்பாயிருந்தாலும் அந்த வெளிச்சம் உன் ஸொந்தச் சரக்கா என்ன? ஸூரிய வெளிச்சத்தை இரவல் வாங்கிக் கொண்டு அந்தக் கடன் சரக்கில் அல்லவா நீ பளபளக்கிறாய்? அந்த வெளிச்சம் படாத உன்னுடைய அங்கங்கள் சந்த்ர மண்டலத்திலேயே அசிங்கமாக,

திட்டுத்திட்டாக கரேலென்றுதான் இருக்கின்றன என்பதை மறந்துவிட்டாய் போலிருக்கிறது.

'அதுதான் போகட்டும், ரூபத்தைவிட குணம்தான் முக்ய மென்றால், அதிலும் உன் லக்ஷணம் என்ன? ரூபத்திலுள்ள களங்கம் போலவே குணத்திலும் உனக்குள்ள களங்கத்தினால் தான் பத்னிகளுக்குள்ளேயே பாரபட்சம் பண்ணி, மாமனார் சாபத்தை வாங்கிக் கட்டிக்கொண்டு தினம் கொஞ்சமாகத் தேய ஆரம்பித்தாய். (இரூபத்தியேழு நக்சத்ர கன்னிகளையும் கல்யாணம் செய்துகொண்டிருந்த சந்த்ரன் ரோஹிணி ஒருத்தி யிடம் மட்டும் ப்ரியம் காட்டி மற்ற பத்னிகளை உதாஸீனம் செய்தான். இதனால் அவர்களுடைய தகப்பனாரான தக்ஷன் அவனைச் சபித்துவிட்டார்.) அப்புறம் என் தகப்பனார்தான், தேய்ஞ்சு மாய்ச்சு கிடந்த உன்னை அந்த மூன்றாம்பிறை ரூபத் திலேயே தூக்கித் தன் தலைமேலே வைத்துக் கொண்டு உனக்கு மறுபடி அந்தஸ்து ஏற்படுத்திக் கொடுத்தார். அதோடு நீ ஒரே யடியாகத் தேய்ந்து மறைந்து போய்விடாமல் உன்னைக் கொஞ்ச கொஞ்சமாக வளருமாறு பண்ணினார். ஆனால் அப்போதுகூட உன்னையே தெய்வமாக நம்பிவந்த பத்னி களுக்கு நீ செய்த த்ரோஹத்தை முழுக்க மன்னிக்கக் கூடாது. நீ இப்பேர்ப்பட்ட தப்பு பண்ணினவனென்று லோகம் மறந்து போகக் கூடாது என்றுதான், நீ பூர்ணமாக வளர்ந்தவுடனேயே மறுபடி தேய ஆரம்பிக்க வேண்டும், மாறி மாறி அவருடைய கருணையைக் காட்டுவதற்காகத் தேய்வதாகவுமிருக்க வேண்டு மென்று ஏற்படுத்தி விட்டார். இதையோ, குரு பத்னியிடமே நீ தப்பாக நடந்துகொண்டதையோ எவரும் மறந்துவிடவில்லை. குண ஸம்பத்துக்காக உன்னை யாரும் பார்க்கவில்லை. கண்ணுக்குக் குளுத்தியாக வெள்ளை பூசிக் கொண்டிருக்கிறாயே என்றுதான் பார்க்கிறார்கள்.

'இனிமேல் உன் ரூப ஸம்பத்துக்காகவும் உன்னை யாரும் பார்க்க மாட்டார்கள். அப்படி நான் சாபம் கொடுக்கிறேன். இனிமேல் எவரொருத்தர் உன்னைப் பார்த்தாலும், களங்க முள்ள உன்னைப் பார்த்ததற்குப் பலனாக, அவர்களுக்கும் லோகத்தில் களங்கம் கற்பிக்கப்பட்டும்; உன்னைப் பார்க்கிறவர் மித்யாபவாதத்துக்கு ஆளாகட்டும்!' என்று சபித்துவிட்டார்.

சாபத்தின் உட்கிடை

‘ரொம்பவும் அழகாக இருக்கிறோம், ப்ரமாதமாக அலங்காரம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறோம்’ என்று அஹம்பாவப்படுபவர்களுக்குப் பெரிய ‘பனிஷ்மென்ட்’ அவர்களை யாரும் ஏறெடுத்துப் பார்க்காமல் அலக்ஷ்யப் படுத்தும்படிச் செய்வதுதான். அதனால்தான் பிள்ளையார் இப்படிச் சாபம் கொடுத்தார். சந்திரனுக்கே நேரே ஹானி உண்டாகும்படியாக, ‘உன் கண் அவியனும்’, ‘நீ கல்லாகப் போகனும்’ என்ற மாதிரிச் சாபம் தராமல் அவனைப் பார்க்கிறவர்களுக்கு அபவாதம் உண்டாகும்படியாகச் சபித்தார். இவர் அவனை சபிக்காவிட்டாலும், அவனைப் பார்த்துவிட்டு அபவாதப்படும் அத்தனைபேரும், ‘இந்த பாழாய்ப் போகிற சந்திரனை பார்த்துத்தான் நமக்கு இந்தக் கஷ்டம் வந்தது’ என்று வயிறெறிந்து சபிப்பார்களல்லவா?

இன்னொன்றுகூடச் சொல்லாம். ஒருத்தன் எத்தனைதான் குணவீனனாக இருந்தாலும், அவனுக்கு அழகோ, அதிகாரமோ இருந்துவிட்டால் அவனை மெச்சி ஸலாம் போடும் லோக வழக்கத்தைக் கண்டிக்கவும் பிள்ளையார் இப்படிச் செய்திருக்கலாம்.

ரூபத்தினால் கர்வப்படுபவனுக்குத் தான் ‘இக்னோர்’ செய்யப்படுவதுதான் ஸரியான தண்டனை! குணத்தைப் பார்க்காமல் ஒருத்தனுடைய ரூபத்தை மாத்திரம் பார்த்து ஸ்தோத்ரம் செய்பவர்களுக்கு, அவர்களுடைய குணத்துக்கே தோஷம் கற்பித்து உண்டாக்கும் அபவாதம்தான் ஸரியான தண்டனை.

தன்னை இனிமேல் யாரும் ஏறெடுத்துப் பார்க்க

மாட்டார்களே என்பதில் அவமானம், தப்பித் தவறிப் பார்த்து விட்டால் அப்புறம் அபவாதத்துக்கு ஆளாகிக் கரித்துக் கொட்டுவார்களே என்பதில் பயம் - இரண்டும் சேர சந்த்ரன் தான் உதித்த ஸமுத்ரத்துக்குள்ளேயே போய் ஒளிந்துகொண்டு விட்டான்.

ராவேளைகளில் சந்த்ரனில்லாமல் லோகம் பலவிதமாகக் கஷ்டப்பட்டது. ஒஷதிகள் (மூலிகைகள்) சந்த்ரிகையாலேயே வளர்பவையாதலால், இப்போது நிலா இல்லாமல் அவை வாடிப்போனதில் எங்கே பார்த்தாலும் வியாதிகள் உண்டாயின. எத்தனை பார்த்தாலும் போதுமென்ற த்ருப்தியைத் தராத பால் நிலவு இல்லாமல் ரஸிகஜனங்கள் வருத்தப்பட்டார்கள்.

அதனால் தேவர்கள், ரிஷிகள் எல்லாரும் லோகத்திடம் பரிவுகொண்டு ப்ரம்மாவிடம் போய் முறையிட்டார்கள்.

எப்போதுமே மும்மூர்த்திகளில் முதல்வரான ப்ரம்மாவிடம் தான் முதலில் போய் வேண்டிக் கொள்வார்கள். அப்போது சில ஸமயங்களில் அவரே குறை தீர்த்து வைப்பார்; சில ஸமயங்களில், ரொம்பப் பெரிய அனுக்ரஹமாகச் செய்ய வேண்டியிருந்தால் அப்போது, தம்மிடம் பிரார்த்திப்பவர்களை விஷ்ணுவிடமோ ஈசுவரனிடமோ அம்பாளிடமோ அழைத்துக் கொண்டு போய், தாமும் சேர்ந்து முறையிடுவார். இப்படித்தான் புராணங்களில் இருக்கிறது.

சந்த்ரனை மறுபடி ஆகாசத்தில் ஸஞ்சாரம் பண்ணும்படிச் செய்ய வேண்டுமென்று தேவ, ரிஷிகள் ப்ரம்மாவிடம் பிரார்த்தித்ததும் அவர், 'மஹா கணபதி கொடுத்த சாபத்துக்கு நான் எப்படி விமோசம் சொல்வது? பரமேசுவரனாலும் முடியாததாச்சே அது! ஆனபடியால் சாபம் கொடுத்தவரையே உபாஸியுங்கள். அவர் காலிலேயே விழுந்து ப்ரார்த்தனை செய்யுங்கள். அவருக்கு உகந்த திதியான சதுர்த்தியில் நக்த வ்ரமிருந்து, விசேஷ பூஜை பண்ணுங்கள். மோதகம், அப்பம், பழம், தேங்காய் எல்லாம் நிறைய நிவேதனம் பண்ணி, மனஸ் உருக வேண்டிக் கொண்டு அவர் மனஸையும் உருக்கி அனுக்ரஹத்தை ஸம்பாதித்துக் கொள்ளுங்கள்' என்று சொல்லி

விட்டார்.

பொதுவாக வ்ரதமென்றால் பகலில் மட்டும் போஜனம் பண்ணிவிட்டு, ராத்ரி உபவாஸமிருப்பது வழக்கமென்றாலும் சில வ்ரதங்களுக்கு பகலில் உபவாஸமிருந்துவிட்டு ராத்ரி போஜனம் பண்ணவேண்டும். இப்படி மத்யான்னமெல்லாம் உபவாஸம், பூஜை, பாராயணம் என்று இருந்துவிட்டு ராத்ரி ஆஹாரம் பண்ணுவதுதான் நக்த வ்ரதம் என்பது. நக்தம் என்றால் ராத்ரி. Nocturnal என்று சொல்வது இதிலிருந்துதான்.

ஒவ்வொரு தெய்வத்துக்கு ஒவ்வொன்று முக்யம். சிவனுக்கு அபிஷேகம்; விஷ்ணுவுக்கு அலங்காரம்; பிள்ளையாருக்கு நைவேத்யம். ஒரு குழந்தையென்றால் அது எப்போது பார்த்தாலும் 'ஹாவு ஹாவு' என்று எதையாவது தின்னத்தான் பறக்கும். கத்தியா, கபடாவா, வாயில் கொள்ளுமா கொள்ளாதா என்றில்லாமல் எதைப் பார்த்தாலும் வாயிலே அடைத்துக் கொள்ளத்தான் குழந்தை பறக்கும். அது என்ன விஷமம் பண்ணினாலும், 'அப்பிச்சி தரேன்' என்றுதான் ஸமாதானப் படுத்துகிறோம்! குழந்தைஸ்வாமியான பிள்ளையாருக்குக் குறைவில்லாமல் கொழுக்கட்டை, அப்பம், பொங்கல், தேங்காய், பழ வகைகளெல்லாம் நைவேத்யம் பண்ண வேண்டும். அவ்வையாரும் அவரை ஸ்துதிக்க ஆரம்பிக்கும்போதே 'பாலும் தெளிதேனும் பாகும் பருப்பும்' என்று சாப்பாட்டில்தான் ஆரம்பிக்கிறாள். இப்படியே, திருப் புகழிலும் எடுத்த எடுப்பில் 'கைத்தலம் நிறைகனி அப்ப மோடு) அவல் பொரி' என்று சாப்பாட்டு தினுஸுகளைத் தான் அடுக்கியிருக்கிறது!

தேவர்களெல்லோரும் ப்ரம்மா சொன்னபடியே பிள்ளையாரை மனோ-வாக் - காயங்கள் ஒன்றுபட்டுப் பூஜை பண்ணி வந்தார்கள். ஸமுத்ரத்துக்குள்ளே போய் சந்திரனைக் கண்டு பிடித்து, 'நாங்கள் வேண்டிக்கொள்வது பெரிசில்லை. நீ தப்பை உணர்ந்து ஸுமபனம் (மன்னிப்பு) கேட்டுக் கொள்வதுதான் முக்யம். விக்னேஸ்வரரும் அப்போது சடக் சென்று மனஸ் இரங்கி அனுக்ரஹம் செய்துவிடுவார்'

என்றார்கள்.

அவமானம், கஷ்டம் ஆகியவை வந்தால் அவையே அஹம்பாவம் பிடித்தவர்களுக்குக் கொஞ்சம் நல்ல புத்தியை உண்டாக்கிவிடுவது வழக்கம்.

சந்த்ரனுக்கும் இப்படிக் கொஞ்சம் நல்லறிவு உண்டாயிருந்தது. தேவர்கள் சொன்னபடி அவர்களோடு சேர்ந்து விக்னேசுவரரைப் பணிவோடு வழிபட ஆரம்பித்தான்.

கருணாமூர்த்தியான கணேசர் ப்ரஸன்னமானார். ப்ரார்த்தனைக்குச் செவி சாய்த்தார் - பெரிய செவி! 'சூர்ப்பகர்ணம்' (சூர்ப்பம் என்றால் முறம்) என்று சொல்லப்படுவது!

சந்த்ரன் பச்சாத்தாபத்தோடு மன்னிக்கச் சொல்லி ப்ரார்த்தித்தான். பெரிய மனஸோடு பிள்ளையாரும் மன்னித்தார்!

சந்த்ரனைப் பார்க்கிறவர் அபவாதத்துக்கு ஆளாக வேண்டுமென்ற சாபத்தை ரத்து பண்ணினார் - ஒரு சின்னக் கண்டிஷனோடு. 'ஏன் அப்படியே ரத்து பண்ணாமல் ஒரு கண்டிஷன் போடுகிறேனென்றால், என் வாயிலிருந்து ஒரு தரம் வந்து விட்ட வார்த்தை எதுவும் அடியோடு வீணாகப் போகப் படாது. அதோடுகூட, எந்தக் காரணத்துக்காகவும் கர்வப்படக் கூடாது; இவன் அழகுக்கு கர்வப்பட்டாற்போல் வித்யை, செல்வம், அதிகாரம் முதலான எதற்குக் கர்வப்பட்டாலும் உலகம் ஏறெடுத்தே பார்க்காத அவமான நிலைக்குத்தான் ஆளாக வேண்டிவரும் என்று ஜனங்களுக்கு என்றென்றைக்கும் ஞாபகம் இருப்பதற்காக இவனுக்குத் 'துளிப்போற'வாவது தண்டனை இருக்கத்தான் வேண்டும். ஆகையினால் என் ஆவிர்பாவ தினமான சுக்ல பக்ஷச் சதுர்த்திகளில் மட்டும் எவரும் சந்த்ரனைப் பார்க்கக் கூடாது என்றும், மீறினால் மித்யாபவாதத்துக்கு ஆளாக வேண்டுமென்றும் ஆக்ஷேப செய்கிறேன்' என்றார்.

எப்போதுமே சந்த்ரனைப் பார்க்கப்படாதென்பதைப் பரமக்ருபையோடு மாற்றி மாஸத்தில் ஒருநாள் மாத்திரம் பார்க்கப் படாது என்று செய்தார். அதைச் சுக்ல சதுர்த்தியாக வைத்த

தால் தம்முடைய ஸம்பந்தம் நினைவு வரும்படியாகப் பண்ணினார்.

பாலசந்த்ரன்

‘பனிஷ்மென்டை’ இவ்வளவு ‘கன்டோன்’ பண்ணினது (குறைத்தது) போதாதென்று, மிகவும் அருள் நெஞ்சோடு சந்த்ரனுக்குச் சில ‘ப்ரிவிலேஜ்’களும் கொடுத்தார். பெரிய ‘ப்ரிவிலேஜ்’ என்னவென்றால் பிறைச் சந்திரனைத் தூக்கிப் பிள்ளையார் தம் கிரீடத்திலேயே சூட்டிக்கொண்டதுதான்!

பரமேச்வரனைப் போலவே, அம்பாள் விக்னேச்வரர் ஆகிய இரண்டு பேருக்கும் தலையில் சந்த்ரகலை உண்டு.

இதனால் பிள்ளையாருக்கு ‘பாலசந்த்ரன்’ என்றே ஒரு பெயரிருக்கிறது. அவருடைய ஷோடச நாமாக்களிலேயே இது ஒரு பெயர். Baala-Chandran, அதாவது ‘குழந்தை சந்த்ரன்’ என்று ரொம்பப் பேர் இதைத் தப்பாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். Baa இல்லை. அது தப்பு. Bhaa என்பதே ஸரி. pa, pha, ba, bha என்று ஸம்ஸ்கிருதத்தில் நாலு இருப்பதில், நாலாவதான bha-காரம் போட்டு Bhaala-Chandran என்று சொல்ல வேண்டும். Bhaalam என்றால் நெற்றி அல்லது முன்தலை. முன்னந்தலையில் எவர் சந்த்ரனைத் தரித்துக் கொண்டிருக்கிறாரோ, அவர் Bhaala-Chandran. அல்லது இரண்டாவது ‘ப’-வாக Phaala என்று சொல்லலாம். அப்படிச் சொன்னால் கேசத்தில் இரண்டு பக்கங்களில் ஒன்று. ஈச்வரன் ஜடாபாரத்தில் நேராகச் சந்த்ரனை வைத்துக் கொள்ளாமல், இடது பக்கமாகச் சாய்த்து வைத்துக் கொண்டிருப்பதாக அனேக சில்ப சித்ரங்களில் பார்க்கிறோமல்லவா? அங்கே பரமசிவன் Phaala-Chandra-னாகவே இருக்கிறார். ஆனால்

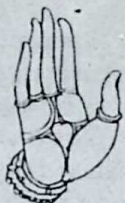
பாலசந்த்ரன் என்ற பேர் முக்யமாகப் பிள்ளையாருடையது தான்!

ஏனென்றால் பரமேச்வரன் சந்த்ரன் பண்ணின தப்பை கூமித்தது பெரிசில்லை. சந்த்ரன் ஈச்வரனிடமே நேராகத் தப்புப் பண்ணவில்லை. பத்னிகளுக்குத்தான் தப்புப் பண்ணினான். அவர் தண்டித்தார். அவன் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டான். அவரும் மன்னித்துவிட்டார்.

பிள்ளையாரிடமோ சந்த்ரன் நேராகவே அபசாரப்பட்டு விட்டான். அவரையேதான் அவன் பரிஹாஸம் பண்ணினது. அப்படிப் பண்ணினவனை அவர் கூமித்ததுதான் பெரிசு!

ஒருத்தரை ரொம்பவும் ஸ்தோத்திரித்தால், 'என்ன, தலைக்கு மேலே தூக்கி வெச்சுண்டு கூத்தாடறே?' என்று கேட்கிற வழக்கமிருக்கிறது. தன்னைப் பரிஹாஸம் செய்த சந்த்ரனிடம் பரிவு கொண்ட கணபதி, அவனை நிஜமாகவே தூக்கித் தலைமேல் வைத்துக் கொண்டு ஆனந்தமாகக் கூத்தாடினார். 'ந்ருத்த கணபதி', 'கூத்தாடும் பிள்ளையார்' என்று அவருக்குப் பெயர்.

'எத்தனை பார்த்தாலும் தெவிட்டாதது' என்ற பெருமையானை, சந்த்ரன் இரண்டுக்கும் உண்டு. இப்போது இவற்றில் ஒன்று, மற்றொன்றின் தலையில் போய் உட்கார்ந்துவிட்டது, பரஸ்பரம் அழகுக்கு அழகு செய்துகொள்கிற மாதிரி!

ஸங்கடஹர சதுர்த்தி

சுந்தரனுக்கு இன்னொரு பெருமையும் கொடுத்தார் பிள்ளையார்.

ஸாதாரணமாக ஒவ்வொரு தெய்வத்துக்கும் ஒரு குறிப்பிட்ட திதி விசேஷமானதாகும். அது வளர்பிறை, தேய்பிறை என்கிற இரண்டில் ஏதோ ஒன்றில் வருவதாகத் தானிருக்கும். முருகனுக்கு ஷஷ்டி என்றால் அது சுக்ல ஷஷ்டிதான், க்ருஷ்ண பக்ஷ ஷஷ்டியில்லை. பரமேச்வரனுக்குச் சதுர்த்தி என்றால், அது க்ருஷ்ண பக்ஷச் சதுர்த்திதான். அதற்கு மாஸ சிவராத்ரி என்று பெயர். ராமருக்கு நவமி பூஜை என்றால் சுக்ல நவமிதான். க்ருஷ்ணருக்கு அஷ்டமி பூஜை என்றால் க்ருஷ்ண பக்ஷ அஷ்டமிதான். (கறுப்பன் க்ருஷ்ணன், வெள்ளை சிவன் இரண்டு பேருக்கும் க்ருஷ்ண பக்ஷம்!) அம்பாளுக்குப் பெளர்ணமி - அது சுக்ல பக்ஷத்தில் மட்டுந்தான் உண்டு. ஆனால், பிள்ளையாருக்கு மட்டும் சதுர்த்தி விசேஷமென்றால், சுக்லபக்ஷ சதுர்த்தி, க்ருஷ்ணபக்ஷ சதுர்த்தி இரண்டுமே அந்த விசேஷத்துக்கு உரியனவாக இருக்கின்றன!

அவர் ஆவிர்பவித்தது சுக்ல சதுர்த்தியில்தான். அதனால் அவருக்கு ரொம்பப் பெரிய உத்ஸவமான பிள்ளையார் சதுர்த்தி சுக்ல பக்ஷத்தில்தானிருக்கிறது. அதே மாதிரி மாஸா மாஸமும் சுக்ல சதுர்த்தியில் வ்ரதம் இருப்பதுண்டு. அதோடு கூட 'ஸங்கடஹர சதுர்த்தி வ்ரதம்' என்றும் இன்னொன்று கேள்விப்பட்டிருக்கலாம். ('ஸங்கட ஹர' என்றால் 'உபத்ரவங் களைப் போக்குகிற' என்று அர்த்தம். ஆனால் 'ஹர' என்ற இந்த முக்யமான வார்த்தையை விட்டுவிட்டு, 'ஸங்கட சதுர்த்தி' என்றே சொல்கிறார்கள்!) இதுவும் விக்னேச்வரருக்கு (வேண்டுதலாக) இருக்கும் வ்ரதம்தான். இது சுக்ல சதுர்த்தி

யல்ல; க்ருஷ்ண பக்ஷ சதுர்த்தியேயாகும்.

இந்த ஸங்கட ஹர சதுர்த்தியைப் பிள்ளையாரேதான் ஏற்படுத்திக் கொண்டார். அது இந்த ஸமயத்தில்தான். தண்டனையை ரொம்பவும் குறைத்து, யாரும் சந்த்ரனை சுக்ல சதுர்த்தியில் பார்க்கப்படாது என்று சொன்னதுகூட அவருடைய கருணையுள்ளதுக்குக் கஷ்டமாயிருந்தது. அதனால், அதைக் 'காம்பன்ஸேட்' செய்கிறதாக, க்ருஷ்ண பக்ஷ சதுர்த்தியில் அவனை எல்லாரும் கொஞ்சம் பஹுமானிக்கும்படிப் பண்ண வேண்டுமென்று நினைத்துச் சொன்னார். 'க்ருஷ்ண பக்ஷச் சதுர்த்தியில் வ்ரதமிருந்து எனக்குப் பூஜை பண்ணினால் நான் விசேஷமாக ப்ரீதியடைந்து எல்லா ஸங்கடங்களையும் போக்கடிப்பேன். இந்தப் பூஜை முடியும்போது ரோஹிணி ஸமேதனான சந்த்ரனையும் பூஜை பண்ண வேண்டும்' என்றார்.

சந்த்ரன் ரோஹிணியிடம் மட்டும் அதீத ப்ரியம் வைத்திருந்ததைக்கூட மன்னிக்கிற அளவுக்குப் பிள்ளையாரின் அருள் உள்ளம் இளகியிருந்திருக்கிறது!

கண்ணனும்
சந்த்ரனும்

கோகுலாஷ்டமியில் க்ருஷ்ண பரமாத்மாவைப் பூஜிக்கும் போதும் கடைசியில் சந்த்ரனுக்கு அர்க்யம் கொடுக்க வேண்டுமென்று இருக்கிறது. பின்னாலே நம் கதையின் போக்கைப் பார்த்தால் விக்னேசுவரர் மனஸை அனுஸரித்தே க்ருஷ்ணர்தம் பூஜையிலும் இப்படிச் சந்த்ரனை பஹுமானிக்கும்படி ஆக்ஷை செய்திருப்பாரோ என்று தோன்றுகிறது.

இன்னொரு கதைகூடச் சொல்வதுண்டு. ராமர் ஸூர்ய

வம்சத்தில் அவதாரம் பண்ணி ரவிகுல திலகன், இனகுல திலகன் என்றெல்லாம் பேர் வாங்கினதைப் பார்த்துச் சந்த்ரனுக்குத் துக்கம் துக்கமாக வந்ததாம். அவர்கிட்டே போய், 'என்னை மட்டும் அலக்ஷ்யப்படுத்தி விட்டீர்களே!' என்று அழுதானாம். உடனே அவர், 'அழாதே! உன் பேரை என் பேரோடேயே சேர்த்துக் கொண்டுவிடுகிறேன். இனிமேலே என் பேர் ராமசந்த்ரன் தானென்று கெஜட்டிலேயே போட்டுக் கொண்டுவிடுகிறேன். இதுமட்டும் போதாது என்றால், அடுத்த அவதாரம் உன் வம்சத்திலேயே பண்ணுகிறேன்' என்று வாக்குக் கொடுத்தாராம். அதனால் தான் க்ருஷ்ணவதாரம் சந்த்ரவம்சத்தில் பண்ணினாராம். அதோடுகூட தமக்கு ஜனனோத்ஸவ பூஜை பண்ணும்போதே சந்த்ரனை நினைத்து அர்க்யம் தர வேண்டும் என்று ஆக்ஷேபிட்டுவிட்டாராம்!

தேய்பிறைச் சதுர்த்தியில் இப்படிச் சந்த்ரனுக்கு ஒரு கௌரவம் தேடித் தந்ததோடு, வளர்பிறையிலேயே, அவனைப் பார்க்கப்படாது என்று மட்டம் தட்டிவைத்த சதுர்த்திக்கு முந்தி ஒரு தினத்தில் அவனைப் பார்த்தால் ரொம்பப் புணயம் ஏற்படும் என்ற உயர்வையும் பிள்ளையார் அனுக்ரஹித்தார். 'அமாவாஸ்யைக்கு அப்புறம் சந்த்ரன் நன்றாகத் தெரிய ஆரம்பிக்கிற முதல் திதியில் அவனைப் பார்த்தால் புணயம் ஏற்படும்; இதனால் சதுர்த்தியில் அவனைப் பார்க்கும் தோஷம் கூட நிவ்ருத்தியாகிவிடும்' என்றார்.

அப்படித் தெரிவதுதான் மூன்றாம் பிறை என்பது. அதைத் தான் ஈச்வரன், பிள்ளையார், அம்பாள் முதலானவர்கள் சிரஸில் தரித்திருக்கிறார்கள். ப்ரதமையில் சந்த்ரன் தெளிவாக அடையாளம் கண்டுகொள்ளும்படித் தெரியாது. த்விதீயையில் தான் தெரியும். அதைத்தான் 'பிறை பார்க்கிறது' என்று சொல்லிப் பார்ப்பது. அந்த நாளை 'சந்த்ர தர்சனம்' என்றே பஞ்சாங்கத்தில் போட்டிருக்கும். சதுர்த்திச் சந்திரனைப் பார்க்கப்படாது என்பதைச் சதுர்த்தித் திதிக்கு அனேகமாக ஒரு நாள் முந்தி வருகிற நாலாம் பிறையாகவே அனுஷ்டானத்தில் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். 'நாலாம் பிறை பார்த்தால் நாய் பட்ட பாடு' என்று வசனமே இருக்கிறது.

இப்படிப் பிள்ளையார் சாபவிமோசனம் தந்தபின் சந்த்ரன் மறுபடி ஆகாசத்தில் ஸஞ்சாரம் செய்ய ஆரம்பித்தான். அவனுக்கும் ஸகலருக்குமே ஸந்தோஷமாயிற்று.

சந்த்ரன் விக்னேசுவரரிடம் பரிபவப்பட்ட கதையை நாரதர் க்ருஷ்ணருக்குச் சொல்லிவிட்டு, 'நீங்கள் சதுர்த்திகளிலேயும் ரொம்ப விசேஷமுள்ளதான பாத்ரபத சுக்ல சதுர்த்தியிலேயே ஒரு தரம் சந்த்ரனைப் பார்த்துவிட்டீர்கள். 'லோகத்தில் மனுஷாளுக்கு ஏற்படுவதெல்லாம் நமக்கும் ஏற்பட்டும்' என்று நீங்களே ஸங்கல்பித்துக் கொண்டு இப்போது நரலீலை செய்துகொண்டிருப்பதால் விக்னேசுவர சாபம் உங்களைப் பாதித்துவிட்டது. அதுதான் இப்படி ஊர் வாயிலெல்லாம் விழுந்து புறப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். பரிஹாரமாக சதுர்த்தி வ்ரதமிருந்து மஹாகணபதியைப் பூஜை பண்ணுங்கள்' என்று சொன்னார்.

க்ருஷ்ணரும் பிள்ளையார் தன்னுடைய மருமான் தானே என்று நினைக்காமல், அப்படியே விதிவத்தாகப் பூஜை பண்ணினார்*. க்ருஷ்ண பக்ஷ சதுர்த்தி, சுக்ல பக்ஷ சதுர்த்தி இரண்டிலுமே பண்ணினாரென்று வைத்துக் கொள்ளலாம். இல்லாவிட்டால் இதில் எது உசத்தி, எது தாழ்த்தி, ஒன்றை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு இன்னொன்றை விட்டுவிடலாமா என்றெல்லாம் தோன்றும்.

* இசைக்கலைஞரொருவர் ஸ்ரீ பெரியவாளின் திருமுன் 'ஸித்தி விநாயகம்' என்ற தீக்ஷிதர் க்ருதியைப் பாடியபின், அவர்கள் அவரிடம் ஸாஹித்யத்தைப் பதம் பதமாகக் கேட்டு, நடுநடுவே அர்த்தமும் கூறினார்கள். சரணத்தில் வரும் 'ரௌஹினேய அனுஜார்ச்சிதம்' என்பதற்கு, 'ரோஹினியின் புத்ரன் ரௌஹினேயன். இங்கே ரோஹினி என்பது சந்த்ர பத்னி இல்லை; வஸுதேவ பத்னி. அவளுடைய பிள்ளையான பலராமரே ரௌஹினேயன். அவருக்குத் தம்பி, அதாவது க்ருஷ்ணர்தான், ரௌஹினேய அனுஜன்; அனுஜன் என்றால் தம்பி. பலராமரின் தம்பியான க்ருஷ்ணனால் அர்ச்சிக்கப்பட்டவர் பிள்ளையார் என்பதால் 'ரௌஹினே யானுஜார்ச்சிதம்' என்று சொல்லியிருக்கிறது. க்ருஷ்ணருக்கு எத்தனையோ பெயரிருக்க, சுற்றி வளைத்து இப்படி 'ரோஹினியின் பிள்ளைக்குத் தம்பி என்பானேன்?' என்றால் - இந்த 'ரோஹினி' சப்தத்தைக் கேட்டால் உடனே சந்த்ரன் நினைவு வரும். அதனால் சந்த்ரனைப் பார்த்த தோஷத்துக்காகத் தான் க்ருஷ்ணர் பிள்ளையாரை அர்ச்சனை பண்ணினாரென்பதும் நினைவுக்கு வரட்டும் என்றே இப்படிப் பாடியிருக்கிறார் போலிருக்கிறது' என்று விளக்கம் அருளினார்.

க்ருஷ்ண, சுக்ல பக்ஷ சதுர்த்திகளில் பூஜித்த க்ருஷ்ணருக்கு சுக்லாம்பரதரரான விக்னேசுவரர் தரிசனம் கொடுத்தார். 'நீங்கள் மனுஷ்ய ரூபத்தில் வந்து மனுஷ்யர்களைப் போலவே நடந்துகொண்டு அவர்களுக்கு வழி காட்டுகிறீர்களென்பதால் தான் என்னுடைய சாபம் உங்களையும் பாதிக்கும்படியாக ஏற்பட்டது. சீக்கிரத்திலேயே உங்களுக்கு மித்யாபவாதம் நீங்கி, மேகத்திலிருந்து வெளிப்பட்ட சந்த்ரனைப் போல ப்ரகாசமாக விளங்குவீர்கள்' என்று மருமான் மாமாவுக்கு வரம் கொடுத்தார்!

உடனே க்ருஷ்ணர் பிள்ளையாரை இன்னொன்று கேட்டுக் கொண்டார். லோகக்ஷேமந்தான் க்ருஷ்ணருக்கு எப்போதும் மனஸில் இருப்பது. நடுவாந்தரத்தில் ஏதோ கொஞ்சம் ஒரு திவ்ய தீர்த்தத்தைப் பாசி முடுவதுபோல, அபவாதத்தால் வந்த ஸொந்தக் கஷ்டம் அவருடைய உயர்ந்த மனஸை முடுவதற்கு அவர் அனுமதித்தாலும் இப்போது அது தீர்ந்தவுடனேயே அவருக்கு லோகத்தின் நினைப்புத்தான் வந்தது. அதனால் விக்னேசுவரரிடம், 'நீங்கள் நேரே வந்து என் க்லேசம் தீர்த்தது உங்களுடைய உதார மனஸைக் காட்டுகிறது. ஆனாலும் நீங்கள் வந்திருப்பது என் ஒரே ஒருத்தனுக்குக் க்ஷேமம் கொடுப்பதோடு முடிந்தால் போதாது. உங்கள் விஜயத்தில் ஜனங்களுக்கெல்லாம் நல்லது உண்டாவதாக ஏதாவது மங்களமாகச் சொல்லிவிட்டுப் போகவேண்டும்' என்றார்.

பிள்ளையாருக்கும் அதுதான் பிடித்தது. முன்னே சந்த்ரனை முன்னிட்டு லோகத்திலுள்ளவர்களையெல்லாம் சபித்தோமே, அதற்கு எதிர்வெட்டாக இப்போது க்ருஷ்ணரை முன்னிட்டு லோக ஜனங்களுக்கெல்லாம் ஒரு வரம் கொடுக்க வேண்டுமென்றுதான் அவரும் நினைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

அதனால், 'சுக்ல சதுர்த்தியன்று சந்த்ரனைப் பார்த்தால் மட்டும் அபவாதம் வரத்தான் செய்யுமென்றும், ஏறக்குறைய ஒரு மாஸத்துக்கு அப்புறம் வரும் பிறை தர்சனத்தால்தான் அது நீங்குமென்றும் முன்னே சொல்லியிருந்தேனல்லவா? இப்போது அவ்வளவு இடைவெளி இல்லாமல் அபவாதம் உடனே நீங்க இன்னொரு உபாயம் சொல்கிறேன். உங்களை (க்ருஷ்ணரை) ரூபகப்படுத்திக் கொள்கிறதாகவும் இருக்கும்

உபாயம் சொல்கிறேன். அதாவது, என்னை நீங்கள் பெருமைப் படுத்தியிருக்கிற இந்த ஸ்யமந்தக மணி வருத்தாந்தத்தைப் படித்தாலோ, கேட்டாலோ போதும், உடனேயே மித்யா பவாதம் போய்விடும். சதுர்த்திச் சந்த்ரனைப் பார்த்துவிட்டு அப்போதே இப்படிப் பாராயணமோ ச்ரவணமோ பண்ணினால்கூட அந்த க்ஷணமே தோஷம் நிவ்ருத்தியாகி விடும்; அபவாதம் உண்டாகாது. ஸாக்ஷாத் என்னுடைய ஆவிர்பாவ தினமான (பிள்ளையார் சதுர்த்தியான) பாத்ர பதத்தில் வரும் மஹா சதுர்த்தியில் சந்த்ரனைப் பார்த்திருந் தால்கூட ஸரி, அந்தத் தோஷத்தையும் இந்த உபாக்யாயனம் போக்கிவிடும். இது மட்டுமில்லை. பொதுவாகவே என்ன மனோ சஞ்சலம் ஏற்பட்டாலும் இந்தக் கதையின் படனம் அல்லது ச்ரவணம் - அதாவது இதைப் படிப்பது, அல்லது கேட்பது - அதைப் போக்கி நல்ல சாந்தியையும் தெளிவையும் கொடுத்துவிடும்' என்று அனுக்ரஹித்தார்.

அவதார புருஷர்களுக்கு உண்டாகும் கஷ்டங்கள்கூட முடிவில் லோகோபகாரமாகவே ஆகும். அவதார லீலை எதுவானாலும் முடிவிலே லோகக்ஷேமத்துக்கே காரணமாகும்!

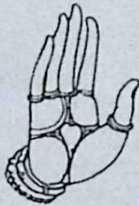
மித்யாபவாதம் போதவும், நாலாம் பிறை பார்த்த தோஷம் போகவும் ஸ்யமந்தக மணி சரித்ரத்தை முழுக்கப் பாராயணம் பண்ண முடியாவிட்டாலும் அந்தக் கதையை மனஸிலாவது நினைத்துப் பார்க்க வேண்டும். அதோடு இதிலே ஒரு ச்லோகத்தை மட்டும் சொல்லிவிட வேண்டும். ஸ்யமந்தகம் என்ன ஆச்சு என்று தெரியாத மாதிரி நரலீலையில் பகவான் துப்பு துலக்கிக் கொண்டிருந்தபோது, நடந்ததையெல்லாம் அவருக்கு வெட்ட வெளிச்சமாக்குவதாக ஜாம்பவதி ஒரு ச்லோகம் பாடினாளே, அந்த key ச்லோகத்தைத்தான் சொல்ல வேண்டும்.

ஸிம்ஹ: ப்ரஸேநம் அவதீத் ஸிம்ஹோ ஜாம்பவதா ஹத: I
ஸுகுமாரக மா ரோதீ: தவ ஹ்யேஷ ஸ்யமந்தக: II

இந்த ஒரு ச்லோகத்தைச் சொல்லும்போதே தன்னால் முன்னும் பின்னுமாக இந்த உபாக்யாயனம் முழுக்க நினைவு வந்துவிடும். இரண்டாம் வரி நமக்கே சொல்கிற மாதிரி

ஆறுதலாக இருக்கிறது. 'ஸுகுமாரக மா ரோதி:' - அழாதேடா குழந்தே! 'ஸுகுமார!' என்று ஜாம்பலானின் பிள்ளையுடைய பேரைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டாலும், 'ஸுகுமாரன்' என்றால் 'நல்ல பிள்ளை' என்று அர்த்தமான தால், அது நமக்கும் பொருந்தும். தவ ஹ்யேஷ ஸ்யமந்தக: - மணி உனக்கேதான்! பிள்ளையார் என்கிற மணி, கண்ணன் என்கிற மணி, இரண்டு மணியும் நமக்கே நமக்குத்தான்! அவர்களுடைய அருள் இருக்கும்போது நாம் எதற்கும் அழ வேண்டாம்.

பூஜையிலேயே இந்த ச்லோகத்தைச் சொல்ல வேண்டுமென்று வ்ரத முறைகளை விவரிக்கும் 'வ்ரத சூடாமணி கல்ப'த்தில் சொல்லியிருக்கிறது.

அபவாத நீக்கம்

மடாதிபதி

கோவிலூர் மடாலயம்

பிள்ளையார் வாழ்த்தி வரம் கொடுத்தாற்போலவே க்ருஷ்ண பரமாத்மாவின் மேலே சுமத்தின அபவாதம் சிறிது காலத்தில் விலகிற்று. எப்படியென்றால் -

த்வாரகையிலே துர்பிக்ஷம் உண்டாயிற்று. அந்த ஸமயத்தில் காசியிலே ஸகல ஸுபிக்ஷங்களும் நாளுக்கு நாள் வருத்தியாகிக் கொண்டு வருவதாக த்வாரகைக்குத் தகவல்கள் வந்தன. அங்கே தான் அக்ருரர் இருக்கிறார்; அபரிமிதமாக ஆலய கைங்கர்யங்கள் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறாரென்றும் ஸமாசாரம் வந்தது. அதிலிருந்து இரண்டும் இரண்டும் நாலு என்பதுபோல விஷயம் புரிந்துவிட்டது. 'அக்ருரரிடம்தான் ஸ்யமந்தகம் இருக்க வேண்டும்; அதன் ப்ரபாவந்தான் இந்த ஸுபிக்ஷம்' என்று புரிந்துவிட்டது.

ஸர்வஜ்ஞரான பகவானுக்கு வெளியிலிருந்து ஒரு ந்யூஸும்

வரவேண்டாம், 'ராயட்டா' வேண்டாம், 'பி.டி.ஐ.' வேண்டாம் என்றாலும் இப்போது எல்லாம் நர லீலையாகத்தானே பண்ணிக் கொண்டிருந்தார்? அதனால் இப்படி ந்யூஸ் வந்ததால்தான் தமக்குத் தெரிந்ததுபோல அக்ரூருக்கு ஆளனுப்பினார்.

ஆள் மூலம் ஸந்தேசம் (சேதி) அனுப்பினார். 'ஸத்தான தாங்களில்லாமல் த்வாரகை த்வாரகையாக இல்லை. அதனாலே தாங்கள் உடனேயே திரும்பி வந்து யதுகுலத்துக்குப் பெரியவராக இருந்து கொண்டிருக்க வேண்டும். ஸ்யமந்தகம் உங்களிடம் இருந்தால்கூடப் பரவாயில்லை. ஸத்ராஜித்தோ போய்விட்டார். அவருக்கு ஆண் ஸந்த தியுமில்லை. ஸத்யபாமாவுக்குத் தகப்பனார் போய்விட்டதில் தான் துக்கமே தவிர, ஸ்யமந்தகம் இருப்பதிலோ போவதிலோ அவருக்குக் கருத்து இல்லை. எனவே, வேறு யாரிடமும் இருப்பதைவிட நல்ல அனுஷ்டானமும், சீலமும் உள்ள உங்களிடம் அது இருப்பதே நல்லது. (தனக்கு அதை வைத்துக் கொள்ள ஸகல உரிமையும், யோக்யதையும் இருந்துங்கூட பகவான் இதைக் கொஞ்சங்கூடக் காட்டிக் கொள்ளாமல் ஸந்தேசம் அனுப்புகிறார்.) ஆனாலும் என் தமையனாருக்கு ஸ்யமந்தகம் விஷயமாக என்னிடம் ஸந்தேஹம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அவருக்கே ஏற்பட்டிருக்கும்போது நாளைக்கு ஜாம்பவதிக்கும் கூட இல்லாத பொல்லாத ஸந்தேஹங்கள் ஏற்படலாம். ஒரு வேளை மணி என்னிடம்தான் இருக்குமோ, ஸத்ராஜித்துத்தான் அதைத் தபஸினால் முதலில் பெற்றவராகையால் அவருடைய பெண்ணுக்குப் பிற்பாடு தந்துகொள்ளலாமென்று அதை ஒளித்து வைத்துக் கொண்டிருக்கிறேனோ என்று ஜாம்பவதி ஸந்தேகப்படலாம். சிங்கத்துடன் சண்டை போட்டு வதம் செய்து மணியை அடைந்த ஜாம்பவானுக்குத்தான் அது சொந்தம் என்று நான் நினைத்து, பிற்காலத்தில் அவர் பெண்ணான ஜாம்பவதிக்கு அதைக் கொடுக்கவேண்டுமென்றே ஒளித்து வைத்துக் கொண்டிருக்கிறேனோ என்று பாமா நினைக்கலாம். அதனால் இவர்கள் சந்தேஹமும், த்வராகா ஜனங்கள் எல்லோருடைய ஸந்தேஹமும் தீர்க்கிற முறையில் நீங்கள் மணி உங்களிடம்தான் இருக்கிறது என்று பகிரங்கமாகக் காட்டி, இங்கே நம் ஊரிலேயே அதை வைத்துக் கொண்டு நிம்மதியாக வாஸம் பண்ணவேணும். அதனால், தற்போது

தூர்பிஷும் கண்டுள்ள நம் ராஜ்யமும் ஸுபிஷுமடைய உபகாரம் பண்ணவேணும்' என்று சேதி அனுப்பினார்.

சேதியில் நிஜமான அன்பும் அபிமானமும் இருக்கும்போதே 'டிப்ளமஸி'யும் இருக்கிறது!

நடுவிலே ஏதோ அக்ரூரர் மனஸ் குழம்பிப் போயிருந்தாலும் உள்ளூற அவர் பரம பாகவதரானபடியால் இப்போது பகவானே தன்னைக் கூப்பிட்டனுப்புகிறாரென்றதும், பழைய பக்தி கரை புரண்டுவர அப்படியே த்வாரகைக்கு 'ஓடோடி வந்தார். பகவானின் காலில் விழுந்தார்!

'நீ வெச்சுக்கோ' என்று பகவான் சொல்லியிருந்த போதிலும், 'ஸகல செல்வமும், அந்த லக்ஷ்மீபதி ஒருத்தனைத்தான் சேர்ந்தது! இத்தனை நாள் அவனுக்குத் தெரியாமல் மணியை நாம் வைத்திருந்து, ராஜ்யத்தையத்தைவிட்டே கடத்திக் கொண்டு போனது மஹா தப்பு, அபசாரம்' என்றுதான் அக்ரூரர் நினைத்தார்.

அதனால் ஸயமந்தகத்தை பகவானுக்கே அர்ப்பணம் செய்தார்.

பகவான் அவரைவிடப் பிடிவாதமாக, 'நானேதான் இதை உங்களுக்குக் கொடுக்கிறேனென்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். நான் ப்ரியமாகக் கொடுக்கிற ஒன்றை நீங்கள் வேண்டாமென்று மறுக்கலாமா? எனக்கு வேண்டியதெல்லாம் என் மீதுள்ள அபவாதம் போக வேண்டும், மணியின் மஹிமையால் த்வாரகை தூர்பிஷும் நீங்கி ஸுபிஷுமாக இருக்க வேண்டும் என்பதுதான்' என்று சொல்லி, ஸயமந்தகத்தை அக்ரூரரே வைத்துக் கொள்ளுமாறு செய்துவிட்டார்.

த்வாரகையை நிர்மாணித்தவர், உக்ரஸேன ராஜாவையே ராஜாவாக்கியவர், யதுகுலத்தின் ச்ரேஷ்டமான தலைவர் என்ற முறைகளில் பகவானுக்குப் பொது வாழ்க்கையில் (Public life என்கிறார்களே, அதில்) முக்கியமான ஸ்தானமிருந்தது. இப்படிப்பட்டவர்கள் ஏதோ தங்கள் சொந்த கௌரதைக்காக மட்டுமின்றி, ஸமூகம் இவர்களைப் பற்றிய வம்பு - தும்புகளினால் கெட்டுப் போகக் கூடாது என்பதை உத்தேசித்தும் சந்தே

கத்துக்கு இடமில்லாதவர்களாக வாழ வேண்டும்; தாங்கள் அப்படி வாழ்கிறோமென்று நிரூபித்தும் காட்ட வேண்டும். வெள்ளைக்காரங்களுக்கூட, 'ஸீஸரின் பெண்டாட்டியானால் 'ஸஸ்பிஷ்'னுக்கு இடம் தராமல்தான் இருக்கணும்' என்று சொல்கிறார்கள். இந்த ரீதியில்தான் பகவான் தம் மீதான மித்யாபவாதத்தைப் போக்கிக் கொள்ளப் பாடுபட்டது; வாஸ்தவமாகவே தம்முடைய கௌரதையிலுள்ள ஸ்வய அபிமானத்தால் அல்ல! ட்ராமா, நாடக ரஸத்தோடு இருக்க வேண்டுமென்றே தாம் நிஜமாக இதற்காக வ்யஸனித்ததாக வேஷம் போட்டார்!

இந்த ட்ராமாவைச் சேர்ந்ததுதான் மணி போனதால் த்வாரகையில் துர்பிஷும் என்று காட்டியதும், இப்போது அது வந்து ஸுயிஷும் ஏற்பட வேண்டுமென்றதும். மங்களங் களுக்கெல்லாம் நிலையமான பகவானே த்வாரகையில் இருக் கும்போது மணியால்தானா அதற்கு மேன்மையும் தாழ்மையும் ஏற்பட வேண்டும்? ஏதோ கர்மாவுக்காக த்வாரகா ஜனங் களுக்கு துர்பிஷத்தைக் கொடுத்தார். இப்போது அனுக்ரஹிக்க வேண்டும் என்று எண்ணம் கொண்டார். இதையே லீலையாக ஸ்யமந்தகத்தோடு பொருத்திவிட்டார்.

அவர் சொன்னபடியே அக்ரூரர் த்வாரகையில் ஸ்யமந்தகத் தோடு தங்கினார்.

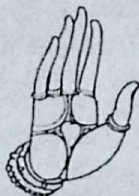
ஜனங்களுக்கு உண்மை தெரிந்தது. பகவான்மேல் சுமத்தப் பட்ட அபவாதம் நீங்கிற்று.

மணியை க்ருஷ்ணர் அபஹரிக்கவில்லை; அக்ரூரரிடம்தான் அது இருக்கிறது; அதை வைத்துக் கொண்டு அவர் த்வாரகை யிலேயே இருக்கிறார்; ஊரும் செழிப்பாகி விட்டது என்று தெரிந்ததும் பலராமர் விதேஹ ராஜ்யத்திலிருந்து திரும்பி வந்துவிட்டார். க்ருஷ்ணரை ஸந்தேஹித்ததற்காக ரொம்பவும் பச்சாத்தாபப்பட்டு வருத்தம் தெரிவித்துக் கொண்டார்.

க்ருஷ்ண பரமாத்மா, 'இது உங்கள் யாருடைய தப்பு மில்லை. நான் சதுர்த்திச் சந்த்ரனைப் பார்த்த தப்புத்தான் எல்லாவற்றுக்கும் காரணம். முடிவில் எல்லாம் நல்லதற்குத் தான் - இது அத்தனையும் விக்நேச்வரர் ப்ரபாவத்தைத்

தானே வெளிப்படுத்தியிருக்கிறது?' என்றார்.

க்ருஷ்ண பரமாத்மாவுக்கும் விக்நேச்வரர் பூஜிக்கப்படும் தெய்வமாக இருந்து அனுக்ரஹம் செய்த கதை இதுதான்!

ஜயந்திகளின் விசேஷம்

ஸௌரமான பஞ்சாங்கத்தைப் பின்பற்றும் தமிழ் தேசத்தவர்களுக்கு ஒரு பெரிய அத்ருஷ்டம் நம்முடைய ஆவணி மாஸமொன்றிலேயே பெரும்பாலும் இந்த இருவரின் அவதார தினங்களான கோகுலாஷ்டமியும் பிள்ளையார் சதுர்த்தியும் வந்துவிடுகின்றன. மற்றவர்களுக்கு கோகுலாஷ்டமி, ச்ராவண மாஸத்தில், விநாயக சதுர்த்தி பாத்ரபத மாஸத்தில் என்று இருக்கிறது.

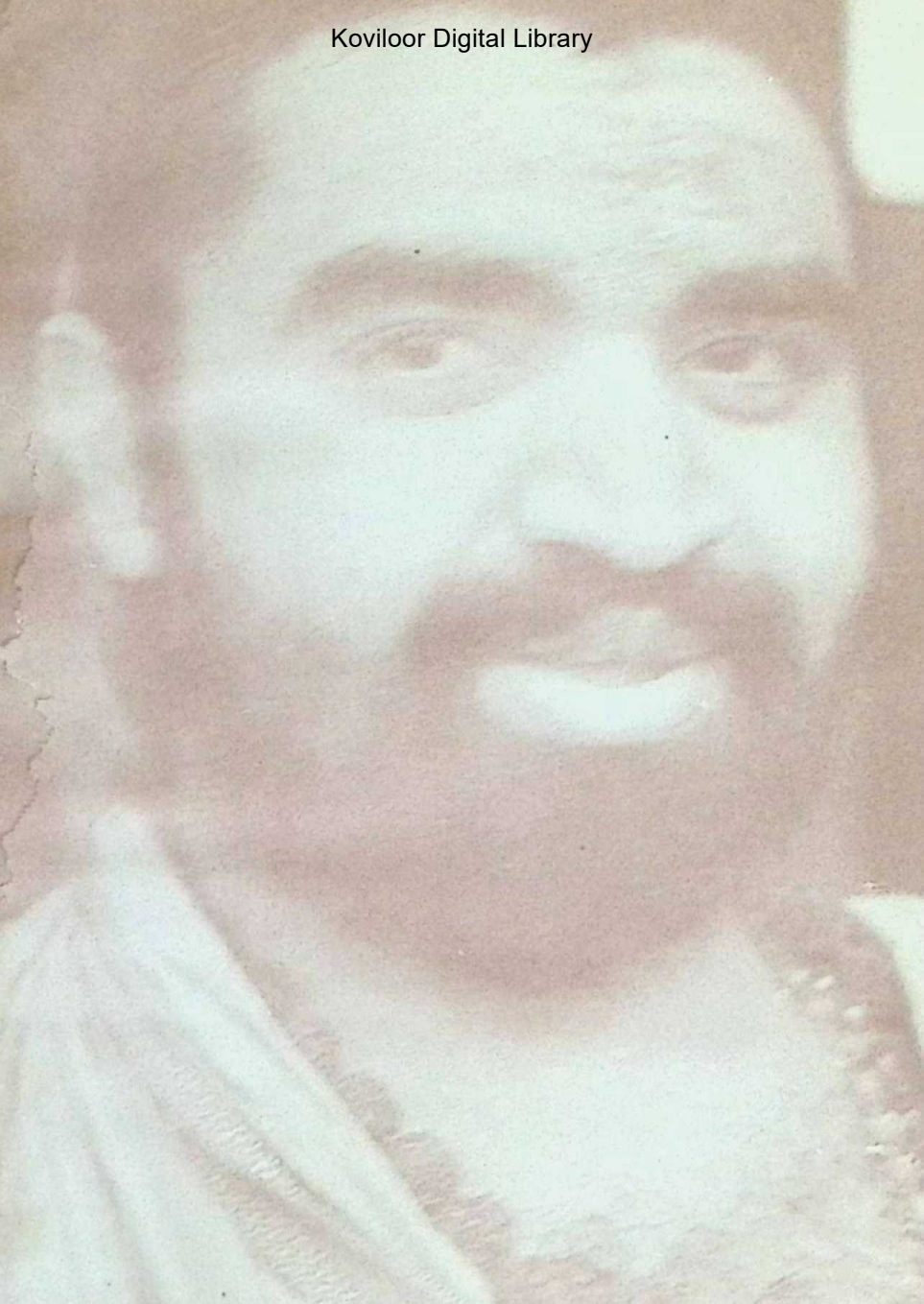
ஆவணி மாஸத்தில்தான் வெள்ளரிக்காய் யதேஷ்டமாகக் காய்ப்பது. வெள்ளரிக்காயின் விசேஷம் என்ன என்றால் இது ஒன்றுதான் பழுக்காமல் காயாய் இருக்கும்போதே அப்படியே சமைக்காமல் ருசித்துச் சாப்பிடக்கூடிய ஸாத்விகமான, ஸ்வதேசக் காய்கறி. பிஞ்சுப் பிராய லீலைகளாலேயே மனஸைக் கொள்ளை கொள்ளும் க்ருஷ்ணர், பிள்ளையார் இரண்டு பேருக்கும் பொருத்தமாகப் பிஞ்சாகச் சாப்பிடக்கூடிய வெள்ளரி இவர்களுடைய ஜயந்தியில் நிறையக் காய்க்கிறது. நாமோ மனஸில் பழுத்துப் பக்வமாகாத காயாக இருப்பவர்கள். வெள்ளரிக்காய்களை இவர்களுடைய ஜனனோத்ஸவ பூஜையில் அர்ப்பணம் பண்ணி ப்ரஸாதமாகச் சாப்பிட வேண்டும். 'நீங்கள் காயாக இருந்தாலும் உங்களையும் இந்த வெள்ளரிப்பிஞ்சு மாதிரி ருசியாக, குளிர்ச்சியாகச் செய்கிறோம்' என்று அந்த இரண்டு பேரும் அனுக்ரஹம் செய்வார்கள்.

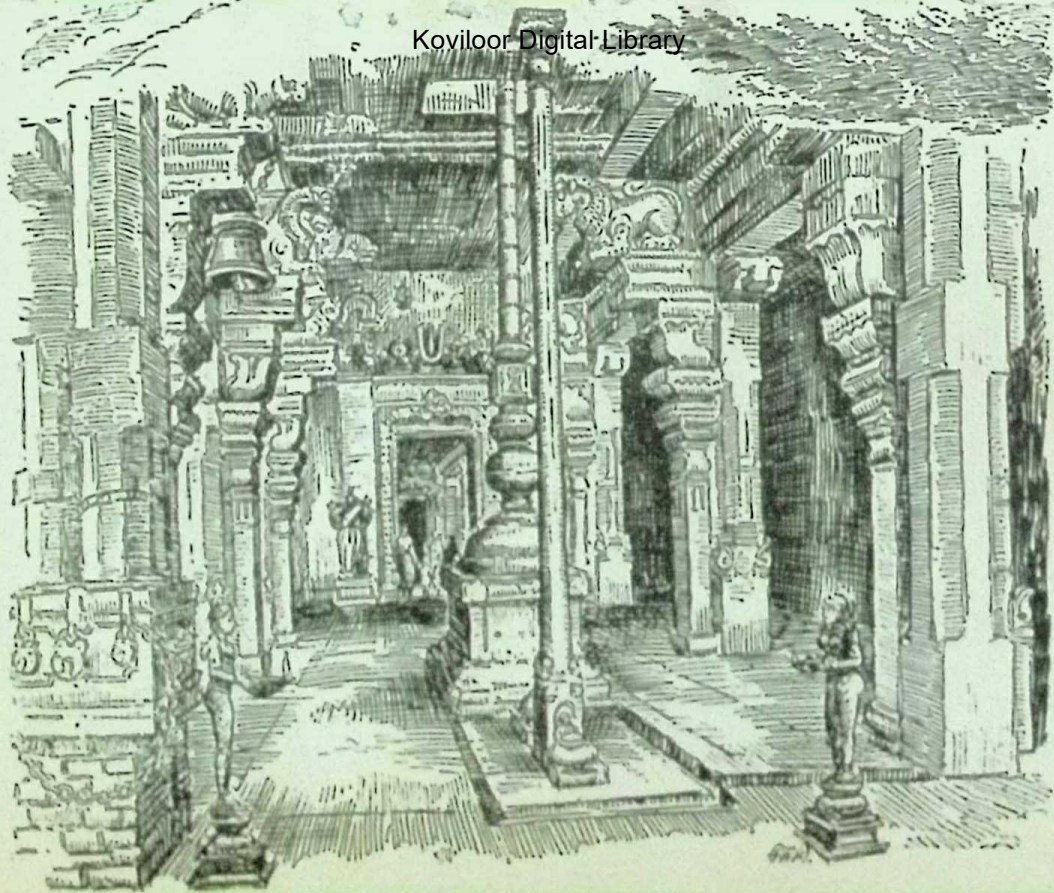
இப்படியாகப் பிள்ளையார் தாம் பெரிய இடத்துப் பிள்ளையாக இருப்பது மட்டுமில்லாமல், தம் குடும்பத்துப் பெரியவர்களான அப்பா, அம்மா, மாமா எல்லோருக்கும் ஒவ்வொரு ஸந்தர்பத்தில் தாமே பெரியவராக இருந்திருக்கிறார்.

விக்னங்கள் தீர்ந்து வெற்றி கிடைப்பதற்காகப் பரமேச்வரன், லலிதாம்பிகை, ராமர் ஆகியவர்களும், விவாஹமாவதற்காக ஸுப்ரஹ்மண்யரும், லோகாபவாதம் நீங்குவதற்காகக் க்ருஷ்ண பரமாத்மாவும் பூஜை பண்ணின அந்தப் பெரியவரை - குழந்தையிலும் குழந்தையாக இருந்து கொண்டே பெரிய பெரிய தெய்வங்களுக்கும் பெரியவராயிருந்தவரை - நாமும் நம்முடைய வாழ்க்கைப் போராட்டத்தில் ஏற்படும் அனேக இடையூறுகள் நீங்கி வெற்றி கிடைப்பதற்காகவும், குறைகள் - தோஷங்கள் - அபக்யாதிகள் விலகுவதற்காகவும் பயபக்தியோடு, அன்போடு வழிபடுவோம்!

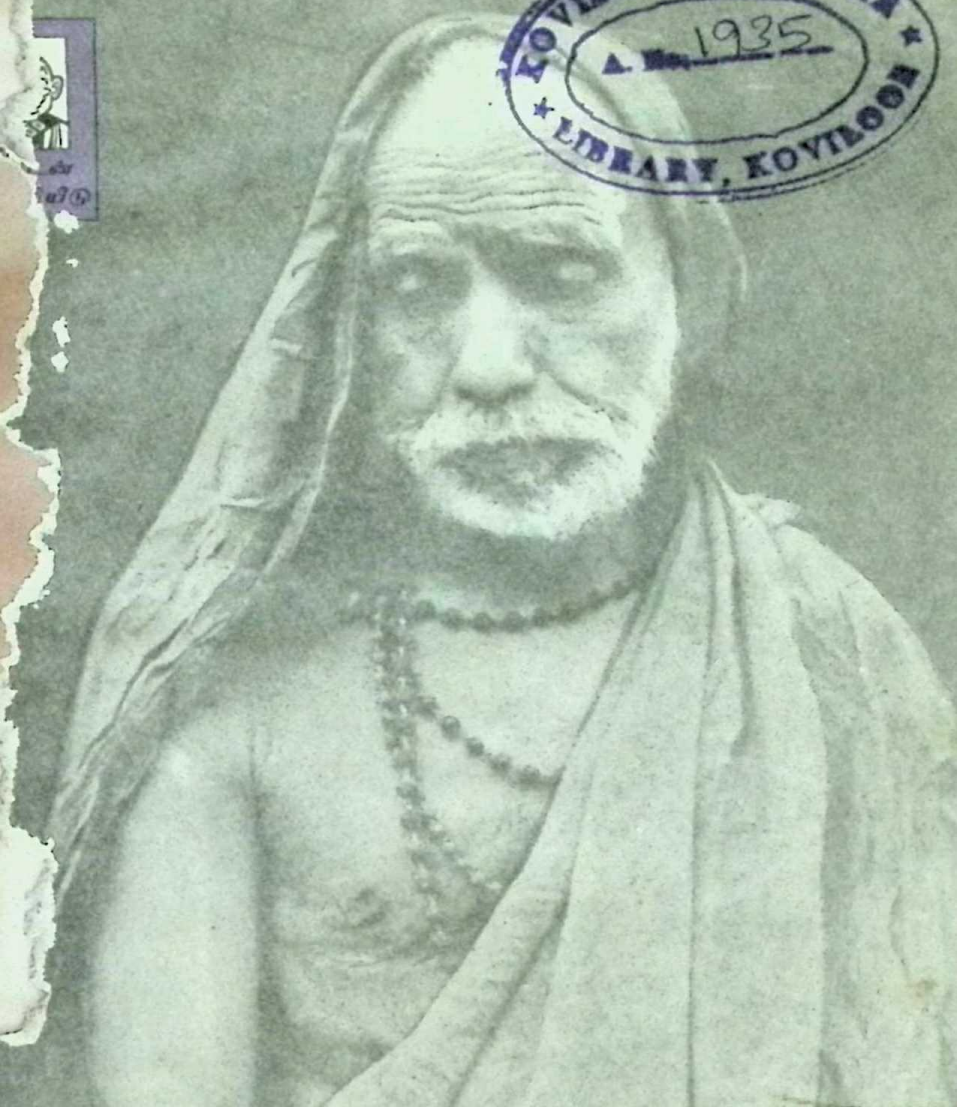
அடுத்த புத்தகத்தில்...

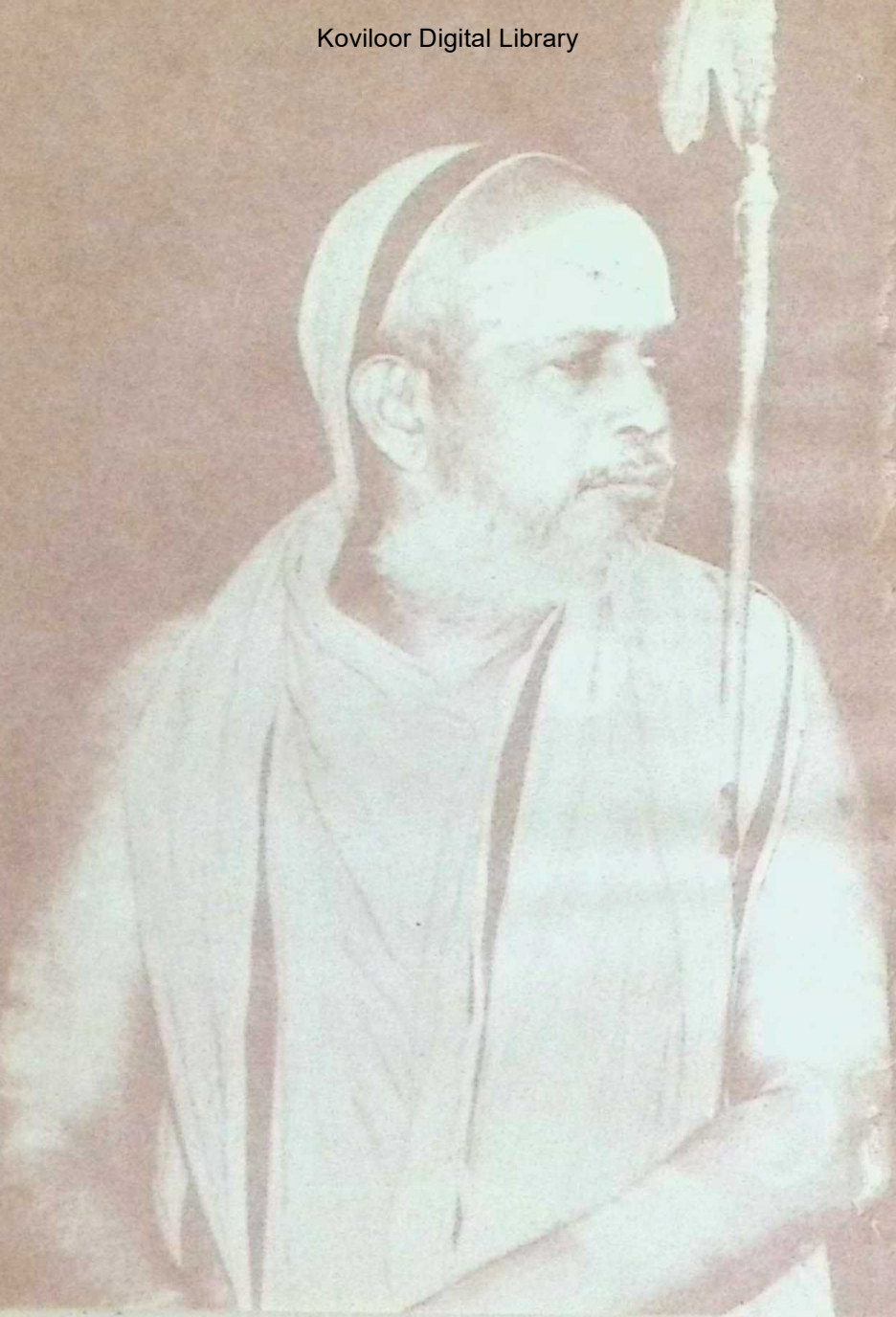
குரு என்கிற தலைப்பின்கீழ்க் கட்டுரைகள் இடம்பெறுகின்றன.

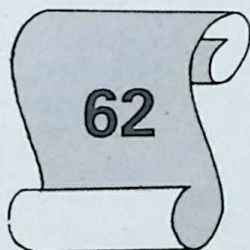
அருள் உறை

ஐகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி
சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

விகடன்
வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: டிசம்பர், 1993.

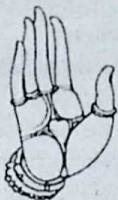
பின் அட்டை, ஓவியம். சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) நான்காம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப் பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

குரு

குரு குலம்

கடிகா ஸ்தானம்:

குரு, ஆசார்யர், வாத்தியார்

குரு, ஆசார்யர்* என்ற வார்த்தைகளை உசந்த மட்டத் தில்தான் உபயோகிக்கிறோம். சாதாரண லெவலில், ஒன்றைச் சொல்லிக் கொடுக்கிறவருக்கு 'வாத்தியார்' என்றே பெயர் சொல்கிறோம். பெரிதாகத் தீக்ஷை கொடுத்து மந்த்ரம், பூஜை எடுத்து வைப்பவரையும், யஜ்ஞம், ஹோமம் விஸ்தாரமாக நடத்திக் கொடுப்பவரையும் ஆசார்யர் என்கிறோம். சின்னதாகத் திவஸம், திங்கள் பண்ணி வைப்பவரையும், சதுர்த்தி பூஜை - த்வாதசி பூஜை நடத்தித் தருபவரையும் வாத்தியார் என்கிறோம். தத்வ சாஸ்த்ரமோ, வேதே சாஸ்த்ரமோ, ஸங்கீதம் முதலானதோ ஒருத்தரையே ஆசிரியித்து அவரிடம் பல வருஷம் கற்றுக் கொண்டால், அவரைக் குரு என்கிறோம். ஸ்கூலில், காலேஜில் பல பேரில் ஒருத்தராகப் பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பவரை வாத்தியார் என்று சொல்கிறோம். பள்ளி 'ஆசிரியர்', கல்லூரி 'ஆசிரியர்' என்பதாக எழுதும் போதும், ப்ரஸங்கத்திலும் மட்டும் 'ஆசிரியர்' என்கிறோம். பேச்சு வழக்கிலே ஆசிரியர் என்று சொல்வதில்லை: வாத்யார் தான். 'ஆசார்யர்' என்பதுதான் ஆசிரியராயிருக்கிறது.

தமிழ்நாட்டில் மட்டும் எப்படியோ எழுத்தாளர்களையும் பத்திரிகை எடிட்டர்களையும், கதாசிரியர், பத்திரிகாசிரியர்

* அருள் உரை 39-வது புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள 'ஆசார்ய' இலக்கணம், 'குரு' இலக்கணம் என்ற உரைகளைப் பார்க்கவும்.

என்றெல்லாம் 'ஆசிரியர்' பேர் கொடுத்துச் சொல்வதாக ஏற்பட்டிருக்கிறது. கல்விச் சாலையில் எழுத்தறிவிப்பவன் ஆசிரியன் எனப்படுவதிலிருந்தே எழுத்தைத் தொழிலாகக் கொண்ட ரைட்டர்கள், எடிட்டர்கள் ஆகியவர்களையும் ஆசிரியரென்று சொல்லும் வழக்கம் வந்துவிட்டது போலிருக்கிறது. அல்லது, நடைமுறை எப்படியிருந்தாலும், கதை எழுதுகிறவர்களும் பத்திரிகை நடத்துகிறவர்களும் ஆசார்ய ஸ்தானத்திலிருந்து கொண்டு நல்லறிவை வளர்ப்பவர்களாக இருக்க வேண்டுமென்ற அபிப்பிராயத்தில் அவர்களை ஆசிரியர்களாகச் சொல்லும் வழக்கம் உண்டாயிருக்கலாம்!

பேச்சு வழக்கில் சொல்லும்போது ஸமய ஸம்பந்தமானாலும் ஸரி, மற்ற கலைகள் சாஸ்த்ரங்கள் சம்பந்தமானாலும் ஸரி, நமக்கு ஒன்றைச் சொல்லிக் கொடுப்பவரை 'வாத்தியார்' என்றே சொல்கிறோம். ஆசிரியர், ஆசார்யர் என்றெல்லாம் அல்ல.

'உபாத்யாயர்' என்ற ஸம்ஸ்கிருத வார்த்தைதான் வாத்தியார் என்றாகியிருக்கிறது.

உபாத்யாயர் என்றால் என்ன?

உப அத்யாயர்தான் உபாத்யாயர்.

அத்யாயர் என்றவுடன் 'அத்யாயம்' நினைவு வரும்.

'அத்யாயம்' என்றால் தொடர்கதையில் ஒவ்வொரு வாரமும் வருகிற பாகம் என்று சொல்வீர்கள்! இது தற்காலத்தில் ஏற்பட்ட பேர். ஒரு புஸ்தகத்தின் ஒரு செக்ஷனுக்கு அத்யாயம் என்ற பேர் பிற்காலத்தில் வந்தது. ஆதியில், எழுதவே கூடாத புஸ்தகமாக, காதல் கேட்டுக் கேட்டே பாடம் பண்ண வேண்டிய புஸ்தகமாக உள்ள வேதத்தைப் படிப்பதற்குத்தான் அத்யாயம், அத்யாயனம், அத்யாயம் என்றெல்லாம் பேர் இருந்தது. வேதத்தை வைத்துத்தான் நம் வாழ்க்கையில் ஸகலமுமே. ஆதலால், பிற்பாடு கதை, காவ்யம், ஸெக்யுலர் ஸயன்ஸ், ஆத்மார்த்தமான சாஸ்த்ரம் எதுவானாலும் அதில் படிக்க வேண்டியவற்றைப் பகுதி பகுதியாக வரையறை செய்தபோது அவற்றுக்கும் அத்யாயம் என்று பெயர் கொடுத்தார்கள். புஸ்தகத்தின் ஸெக்ஷன் (பகுதி), ஸப் ஸெக்ஷனுக்கு (உட்பிரிவு) அனேகப் பெயர்கள் இருப்பதில் அத்யாயம் என்பதும் ஒன்றா

யிற்று. காண்டம், கண்டம், ஸர்கம், படலம், பர்வம், பரிச்
சேதம், உச்சவாஸம், உல்லாஸம், அங்கம், ப்ரகரணம், ஸ்கந்தம்
என்றிப்படி அனேகப் பெயர்களில் ஒரு புத்தகத்தின் பகுதி
களைச் சின்னதும் பெரிசுமாகப் பிரிப்பதுண்டு. அவற்றிலே
வேத அடிப்படை கொண்ட வார்த்தையாக அத்யாயம்
என்பது இருக்கிறது.

எப்படி ஸகலத்திலும் வேத சம்பந்தமிருக்கிறது என்பதற்கு
இன்னொன்று சொல்கிறேன். Lesson என்பதைப் பாடம்
என்கிறோம். அது ஜாக்ரஃபியானர்லும், 'வேதம் பொய்'
என்று சொல்கிற நம்முடைய ஆராய்ச்சியாளர்களின்
ஹிஸ்டரியானாலும், எந்த லெஸனும் 'பாடம்'தான். இதே
போலப் பள்ளிக்கூடத்தைப் 'பாடசாலை' என்கிறபோதும்
அதிலே 'பாடம்' வந்து உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறது!
நாஸ்திகம் சொல்லிக் கொடுப்பதற்கே ஒரு ஸ்கூல் வைத்தால்
அதுவும் பாடசாலைதான். ஆனால் 'பாடம்' என்பதற்கு
ஒரிஜினல் அர்த்தம் என்னவென்றால் வேதம் ஒதுவதுதான்.
நித்ய கர்மாக்களில் ஒன்றாக ப்ரஹ்ம யஜ்ஞம் என்று வேத
அத்யயனம் செய்வதற்கே பாடம் என்று பெயர். 'பாட (tha)'
என்று அழுத்திச் சொல்லவேண்டும்.

வேத வாக்யங்களைக் கற்று ஒப்பிப்பவன் 'பாடி'. உதாரண
மாக 'கனம்' என்ற முறையில் வேதத்தின் பதங்களைக் கோத்து
வாங்கிச் சொல்வதற்கு அறிந்தவர் கனபாடி. ஒருத்தரோடு
சேர்ந்து வேத அத்யயனம் பண்ணுகிற மாணவனை
'மாணவன்' என்ற வார்த்தைக்கு அப்புறம் வருகிறேன்)
ஸஹபாடி என்பார்கள். நடைமுறையிலோ, வேதஸம்பந்தம்
இருக்க வேண்டும் என்றில்லாமல் எந்தத் துறையிலும்
நம்முடன்கூட வேலை செய்பவரை 'சகபாடி' என்கிறோம்.
தமிழ் தேசத்தில் வேத வழக்கு எப்படி ஆழ ஊன்றியிருக்கிறது
என்பதற்காகச் சொல்கிறேன்.

வாத்யார்-உபாத்யாயர்-அத்யாயம் என்பதிலிருந்தோம்.
அத்யாயம் என்கிற வேதக் கல்வியைச் சொல்லிக் கொடுப்பவர்
எவரோ அவர் அத்யாபகர். வேதம் கற்றுக் கொடுப்பதற்கு
'அத்யாபனம்' என்றும், கற்றுக்கொள்வதற்கு 'அத்யயனம்'

என்றும் பெயர். கற்றுக் கொடுப்பவர் அத்யாபகர். உப-அத்யாபகர்தான் உபாத்யாயர். உபாத்யாபகர் என்றில்லாமல் 'உபாத்யாயர்' என்றே இருக்கிறது.

'உப' என்று ஒரு வார்த்தைக்கு முன்னே சேர்க்கிற prefix-க்குப் பல அர்த்தங்கள். அதில் நமக்குக் குறிப்பாகத் தெரிவது, மூலமாக - முக்கியமாக இருக்கப்பட்ட ஒன்றுக்குக் கீழே, அதற்குத் துணையாக, அதன் கார்யத்தையே சின்ன அளவில் செய்வதாக இருப்பதை 'உப' என்பது. அங்கம் - உபாங்கம்; புராணம்-உபபுராணம்; ஜனாதிபதி - உப ஜனாதிபதி. 'உப' என்பது, 'உப' போடாமல் வரும் மூலத்துக்கு Subordinate (கீழ்ஸ்தானத்தில் அடங்கியிருப்பது). முக்கியமாயிருப்பதற்கு இது கீழ் லெவல். 'உப' போடாதது ஸுபீரியர்; 'உப' போட்டது இன்ஃபீரியர் என்ற அர்த்தத்திலேயே பொதுவாக வருகிறது!

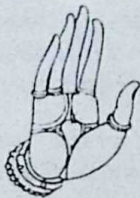
'உபாத்யாயர்' என்பவர் அத்யாபகருக்கு உதவியாக - துணையாக, அவருக்கு அடுத்த ஸ்தானத்தில் இருப்பவர். அத்யாபகருக்கு உள்ள பெருமை இவருக்கு இல்லாமல் கொஞ்சம் இன்ஃபீரியராக நினைக்கும்படியும் சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. அது என்னவென்று சொல்கிறேன்.

வேதம் கற்றுக் கொடுப்பவரான அத்யாபகர் என்பவரில் இரண்டு தினுஸு உண்டு; ஒன்று ஆசார்யர், இன்னொன்று உபாத்யாயர் என்று ஸ்ம்ருதிகளில் சொல்லியிருக்கிறது. ஆசார்யருக்கும் உபாத்யாயருக்கும் என்ன வித்யாஸமென்று ஸ்ம்ருதிகளில் ரொம்பவும் சிறப்பாகக் கருதப்படும் மனு ஸ்ம்ருதியிலிருந்து தெரிகிறது.

ஆசார்யரென்பவர் வயிற்றுப் பிழைப்புக்காகப் பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பவரல்ல. பிராமணனின் கடமை தனக்குத் தெரிந்த வித்யை தன்னோடு அழியாமல் என்றும் ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும்படிச் செய்வது என்ற ஒன்றுக்காகவே அவர் குருகுலம் அமைத்துப் பாடம் சொல்லித் தருவார். சேர்கிற சீஷ(சிஷ்ய)ப் பிள்ளைகளிடம் அவர் ஃபீஸ் (தகவிலை) பேசிக்கொள்ள மாட்டார். பாடமெல்லாம் கற்றுக் கொடுத்து முடித்த பிறகுதான் - ஸாதாரணமாக இதற்குப் பன்னிரெண்டு வருஷங்கள் ஆகும் - சிஷ்யனே விஞ்ஞாபித்துக் கொண்டதன்

மேல் அவர் ஏதாவது தக்பிணை கேட்பார். பொன்னை வைக்கிற இடத்தில் பூவை வைத்தாலும் த்ருப்தியாயிருந்து விடுவார். ஸத்வித்யை ஸத்பாத்ரத்தில் போய்ச் சேர வேண்டுமென்ற ஒன்றுக்காகவே தொண்டைத் தண்ணி வற்றப் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்து அதோடு 'ஸ்கூல் பீரியட் முடிந்தபின் மாணவன் தொல்லையில்லை' என்றில்லாமல் அவனைத் தன்னுடனேயே வருஷக்கணக்கில் சேர்ந்து வசிக்கும்படியாக குருகுலம் வைத்துக் கொண்டு அவன் நல்ல ஒழுக்கசாலியாக உருவாவதற்கும் பொறுப்பு எடுத்துக் கொள்பவரே ஆசார்யர்.

இப்படி அனேகக் குருகுலங்கள் அங்கங்கேயும் இருந்ததேசம் இது என்று நினைத்தாலே பெருமையாயிருக்கிறது. பசித்தவன் பழங்கணக்குப் பார்ப்பதாக இது முடிந்து போகக் கூடாது என்பதற்காகத்தான் இதையெல்லாம் 'ஆசார்ய'ப் பெயர் போட்டுக் கொண்டிருக்கும் நாங்கள் தொண்டைத் தண்ணி வற்றச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பது.

போதனை ஜீவனோபாயமாக

இந்த மாதிரி, வருங்காலத்தில் வித்யை வாழ வேண்டுமென்ற உயர்ந்த நோக்கத்துக்காக இல்லாமல் வயிற்றுப் பிழைப்புக்காகப் பாடம் சொல்லித் தருபவர்தான் உபாத்யாயர் என்று அவரை 'ஆசார்ய'ரிலிருந்து வித்யாஸப்படுத்தி மனுஸ்மருதி சொல்லியிருக்கிறது. ஃபீஸுக்காகச் செய்கிற இவரை 'ப்ருதக அத்யாபகர்' - கூலிக்காக வேலை செய்பவர் - என்று சொல்லியிருக்கிறது. வேத வித்யையில் ஏதாவது ஒரு பகுதியை மட்டும் போதித்து அதற்காக இவர் சம்பளம் பெறுவார். ('ஏகேதேசம் து வேதஸ்ய வேதாங்காந்யபிவா புந: யோ (அ)த்யாபயதி வ்ருத்யர்த்தம் உபாத்யாய: ஸ உச்யதே'))

பழைய நாட்களில் இப்படி வ்ருத்யர்த்தம் (ஜீவனோ

பாயத்துக்காகவென்றே), வயிற்றுப் பிழைப்புக்கென்றே பாடம் சொல்லிக் கொடுத்தவர்கள் மிகவும் குறைவு. குருகுலங்கள் இந்தக் கொடுக்கல் - வாங்கல் அசத்தி படியாமல் நல்ல ஆசார்யர்களாலேயே நடத்தப்பட்டு வந்தன. ஆனாலும் இப்படிக்கூலிக்காக வேலை செய்கிறவர்களும் சில பேர் அப்போதே இருந்திருப்பதால்தான் தர்ம சாஸ்த்ரங்களிலேயே இவர்களைப் பற்றிய ப்ரஸ்தாவம் வந்திருக்கிறது.

குரு யார், ஆசார்யர் யார், உபாத்யாயர் யார் என்றெல்லாம் தர்ம சாஸ்திரங்களில் definition (இலக்கணம்) கொடுத்திருக்கிறது.

உபநயனத்தில் ப்ரஹ்மோபதேசத்தில் (காயத்ரியை உபதேசிப்பதில்) ஆரம்பித்து முடிவான வேதாந்த தர்சனம் வரையில் எவர் கற்பிக்கிறாரோ அவரே குரு என்றும், ப்ரஹ்மோபதேசமில்லாமல் சாஸ்த்ரங்களை மட்டும் எல்லா வற்றிலுமோ, அல்லது சிலவற்றையோ போதிப்பவர் ஆசார்யர் என்றும் ஒரு பாகுபாடு உண்டு. த்ருஷ்டாந்தமாக, க்ருஷ்ணருக்கு உபநயனம் பண்ணியவர் கர்காசார்யர்; வித்யாப் யாஸம் கொடுத்தவர் ஸாந்தீபனி என்ற வேறொருவர்.

பொதுவாகக் 'குரு' என்ற பதம் சம்ப்ரதாயக் கட்டில் அதிகம் வராமல் அருளினால் எவருக்கும் எதையும் சொல்லிக் கொடுப்பவரைக் குறிப்பதாகவும், 'ஆசார்ய' பதம் குறிப்பிட்டவர்களுக்கு மட்டும் கட்டுத்திட்டமுள்ளதான போதனையை விதவத்தினால் கொடுப்பவரைக் குறிப்பதாகவும் நினைக்கும் வழக்கமிருக்கிறது. இதற்குப் பொருந்துவதாக, தர்மசாஸ்த்ரங்களிலேயே ஒன்றில், எந்த பாஷையில் வேண்டுமானாலும் உபதேசம் தருபவர் குரு என்றும், வேத அத்யாபனம் மட்டும் பண்ணிவைப்பவர் ஆசார்யர் என்றும் சொல்லியிருப்பதாக ஞாபகம்.

குரு என்பவர் தத்தாத்ரேயரைப் போல, எந்தக் கட்டுப் பாடான ஸம்ப்ரதாயத்திலும் வராமல், அருள் சக்தியாலேயே ஆத்மாயிவ்ருத்தி அளிப்பவரென்றும், ஆசார்யர் என்பவர் கட்டுப்பாடான ஒரு ஸம்பிரதாயப்படி வரையறுக்கப்பட்ட ஸித்தாந்தத்தை விஸ்தாரமாக, நம் பகவத் பாதாளைப் பேரலப்

போதிப்பவரென்றும் பொதுவாகச் சொல்கிறோம்.* இத னால்தான் தத்தகுரு என்கிறோமே தவிர, தத்தாசார்யர் என்பதில்லை. அறிவு வழியில் ஸிஸ்டமாடிக்காக உபதேசித்த பகவத்பாதாள் போன்றவர்களுக்கு அருள் சக்தியும் இருந்த போது சங்கராச்சார்யர், சங்கர குரு என்று இருவிதமாகவும் சொல்வதாக ஏற்பட்டது. ஆனால், மேலே காட்டினாற் போல், சாஸ்த்ரங்களைப் பார்த்தால் definitionகள் வேறுவிதமாய் இருக் கின்றன. தர்ம ப்ரமாணங்களில் எல்லோரும் குறிப்பிட்டுச் சொல்லும் மனு ஸ்ம்ருதியில் மேலே குருவுக்குச் சொன்ன இலக்கணத்தையேதான் ஆசார்யனுக்கும் சொல்லியிருக்கிறது. அதாவது, அவன் சிஷ்யனுக்குப் பூணூல் போட்டு காயத்ரி உபதேசிப்பதில் ஆரம்பித்து வேத சாஸ்த்ரங்கள் முடிய ஸகலமும் பாக்கியில்லாமல் கற்பிக்கணும் என்று சொல்லியிருக் கிறது.

உபநீய து ய: சிஷ்யம் வேதம் அத்யாபயேத் த்விஜ: I
ஸகல்பம் ஸரஹஸ்யம் ச தம் ஆசார்ய ப்ரசக்ஷதே II

‘குரு’ என்பதற்கு ரொம்பவும் தெய்வத்தன்மை கொடுத்து இன்னொரு அர்த்தம் சொல்வதுண்டு. பரப்ரஹ்மம் என்பது குணமும் ரூபமும் இல்லாத வஸ்து. அப்படிப்பட்ட ஒன்றை எப்படி நாம் குண-ரூபங்களையே அறியக்கூடிய மனசில் கொண்டு வருவது? இப்படிக் கொண்டு வருவதற்காகத்தான், ‘பரப்ரஹ்மமே கருணையோடு குணத்தையும் ரூபத்தையும் தரித்துக் கொண்டு மனுஷர் மாதிரி வருகிறது. அவரைத்தான் குணத்தைக் குறிப்பிடும் ‘கு’, ரூபத்தைக் குறிப்பிடும் ‘ரு’ ஆகிய இரண்டையும் சேர்ந்து ‘குரு’ என்று சொல்வது என்பதாக அர்த்தம் சொல்வதுண்டு.

ரொம்பவும் பூர்வத்திலே ஒவ்வொரு தகப்பனார்க்காரருமே தான் தன் பிள்ளைக்கு ப்ரஹ்மோபதேசம் செய்து வைத்துத் தனக்குத் தெரிந்த வித்யையைக் கற்றுக் கொடுத்து வந்தார். அப்போதிருந்த வித்யைகள் ரொம்பவும் குறைச்சல். ஒவ்வொரு

* அருள் உரை 39-வது புத்தகத்திலும் பெரும்பாலும் மேற்கண்ட கருத்தே வலியுறுத்தப்படுகிறது.

குடும்பத்திலும் ஒரு வித்யை குலதனம் மாதிரிப் பாரம்பர்ய மாகப் போயிற்று. அப்போது அப்பாவேதான் குரு. ராமாயணம் மாதிரியான ரொம்பப் பழைய புஸ்தங்களில் குரு என்று தகப்பனாரைத்தான் சொல்லியிருக்கும். பிற்காலத்திலும் காவ்யங்களில் அப்படிச் சொல்லியிருப்பதைப் பார்த்துக் கிறோம்.

அப்புறம் வித்யைகள் அதிகமாகி, 'ஏனிப்படி ஒவ்வொரு வித்யை ஒவ்வொரு குடும்பத்தோடு போக வேண்டும்? கலந்து பரிவர்த்தனை பண்ணிக் கொள்வோமே!' என்ற அபிப்பிராயம் வளர்ந்தபின், இதர வித்யைகளைக் கற்றுக்கொள்வதற்காக அப்பாவை விட்டுப் பிள்ளை வேறே பெரியவர்களிடம் போகும் பழக்கம் ஏற்பட்டது. ஒரு வித்யை மாத்ரமின்றி அனேக வித்யைகளிலும் படுவான (தேர்ச்சி பெற்ற) பலர் உண்டானார்கள். அப்போது ஒரு வித்யை அல்லது ஒரு சில வித்யை மட்டும் தெரிந்த தகப்பனாரிடம் படிப்பதைவிட, முதலிலிருந்தே இப்படி அனேக வித்யைகளும் தெரிந்தவர்களிடம் பையனைப் படிக்க விடுவது நல்லது என்று தெரிந்தது. அப்படிப்பட்டவர்களிடமே பையன் ப்ரஹ்மோபதேசம் பெற்று அப்புறம் அவர்களுடைய ஆச்ரமத்துக்கே போய் குருகுல முறையில் படிப்பதாக ஏற்பட்டது.

**வீட்டில் இல்லாத
குருகுலச் சிறப்பம்சம்**

தகப்பனாரே மஹா வித்வானாக இருக்கும்போதுகூட இன்னொரு வித்வானிடம் பையனைச் சிஷைக்கு விடுவதுதான் அவனைச் செல்லம் கொடுத்துக் கெடுக்காமல், நல்ல ஒழுக்கங்களோடு வளரும்படியாகக் கண்டிப்புச் செய்கிறது என்று தெரிந்ததால், யாரானாலும் குரு என்று வித்யாப்பாஸத்துக்கே

ஒருத்தரை வரித்து அவரிடம் போய் குருகுலவாஸம் செய்து கல்வி கற்பது, அப்போது பிஷை எடுத்து எளிமையையும் வினயத்தையும் கைக்கொள்வது என்ற வழக்கம் ஏற்பட்டது. இந்த வழக்கம் வந்தபோதுதான் அடியிலிருந்து நுனிவரை சொல்லிக் கொடுக்கும் குருவே பையனுக்கு ப்ரஹ்மோப தேசமும் பண்ணி வைப்பது என்று வந்தது!

வீட்டிலேயே படிக்கும்போது ஸ்வாதீனம், உறவுப் பாசம் ஆகியன கல்வி கற்பது, ஒழுக்கத்துடன் உருவாவது ஆகிய இரண்டுக்கும் ஊறு உண்டாக்கக்கூடும். ஆகவே குருகுல வாஸம்தான் வித்யையின் வளர்ச்சி, வித்யார்த்தியின் வளர்ச்சி ஆகிய இரண்டுக்கும் ரொம்ப உகந்தது என்று புரிந்து கொண்டு அதையே நடைமுறையாக்கினார்கள்.

ஆனாலும் மஹான்களான பிதாமார்கள் குருகுலம் நடத்திய போது அவர்களுடைய புத்ரர்களும் அதில் படித்ததாகவும் த்ருஷ்டாந்தங்கள் அங்கங்கே பார்க்கிறோம். இப்படிப்பட்ட ஒரு பிதா தாமும் கற்றுக் கொடுத்து மற்ற குருமார்களிடம் புத்ரன் கற்று வருவதற்காக அனுப்பி வைப்பதையும் உபநிஷத்துகளில் பார்க்கிறோம். தங்கள் ஸந்ததியின் அறிவு வ்ருத்தியாவதிலும், ஆத்மா சுத்தமாவதிலும் அவர்களுக்கு எத்தனை அக்கறையிருக்கிறது என்பதை நினைத்தால் ஆச்சரியமாயிருக்கிறது.

இப்போது பெரும்பாலான தகப்பனார்களுக்கு இந்த இரண்டைப் புற்றியும் கவலையே இல்லை. எப்படியோ ஓரப்படி பிள்ளை பர்ஸ் நிறையக் கத்தை கொண்டுவந்து விட்டால் போதுமென்ற எண்ணந்தான் இருக்கிறது. எந்த தேசத்துக்குப் போய் எப்படிக் குட்டிச்சுவரானாலும் பரவாயில்லை; எந்தப் படிப்புப் படித்தாலும், எந்தத் தொழில் செய்தாலும் பரவாயில்லை என்று அனுப்பி விடுகிறார்கள். அல்லது அவர்கள் அனுப்ப வேண்டும் என்றில்லாமல் பிள்ளையே கத்தரித்துக் கொண்டு போய்விடுகிறான்; பர்ஸில் சேரும் கத்தையிலும் ஒரு நோட்டுகூட அப்பனிடம் காட்டாமல் அவனே வைத்துக் கொள்கிறான்.

ஆதியிலோ மகன் சான்றோன் என்று புகழ்பெற்றுக் கேட்க வேண்டும் என்று சின்னக் குழந்தையை த்யாகமாக ப்ரஹ்மோ

பதேசத்தின்போதே குருவிடம் அர்ப்பணம் செய்தார்கள்.

பிற்காலத்தில் எப்படியோ மறுபடியும் தகப்பனாரே ப்ரஹ்மோபதேசம் செய்வதாய் வந்து, தற்போது பழைய வித்யாப்யாஸம் அடியோடு போய்விட்டாலும், பூனூல் போடுவது என்று ஏதோ ஒரு ஸாங்கியம் 'பேருக்கு' நடக்கிறபோது அப்பாவே ப்ரஹ்மோபதேசம் செய்வதாக நடைமுறையில் இருக்கிறது.

பூர்வ காலத்தில் தன்னுடைய தகப்பனாரையும் வீட்டையும் விட்டுவிட்டு குருகுலவாஸம் என்று இன்னொரு பெரியவரிடம் போய்ப் படிப்பது பையனை நல்லமுறையில் உருவாக்குவதற்கு ரொம்பவும் ப்ரயோஜனப்படுகிறதென்று தெரிந்தபோது, ஸத்வித்வானாக இருக்கப்பட்ட பிதாமார்க்குடத் தங்களுடைய தந்தையுரிமை, வித்வத்தில் யோக்க்யதை இரண்டையும் த்யாகம் செய்து இன்னொரு வித்வத் ச்ரேஷ்டரைக் கொண்டு பிள்ளைக்கு ப்ரஹ்மோபதேசம் செய்வித்து அவரிடமே வித்யாப்யாஸத்துக்குவிட ஆரம்பித்தார்கள். இதனால்தான் ப்ரஹ்மோபதேசச் சடங்குக்கே 'உபநயனம்' என்ற பேர் ஏற்பட்டது. 'உபநயனம்' என்றால் 'ஸமீபத்தில் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பது' என்று அர்த்தம். இந்தச் சடங்கானது ஒரு பையனைக் குருகுலம் நடத்தும் ஆசார்யரிடம் கொண்டு சேர்த்தது என்பதாலேயே இப்படிப் பெயர். அகத்தில் அப்பாவிடமே பாடம் சொல்லிக் கொள்வதற்குக் 'கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பது' என்று சொல்ல வேண்டிய தில்லையல்லவா?

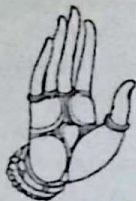
(முதலில் பையனை அவனுடைய பிதா ஆசார்யரின் சமீபத்தில் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கிறான். அப்புறம் ஆசார்யர் அவனை ஈச்வரனின் ஸமீபத்தில் கொண்டு சேர்க்கிறார். அது இரண்டாவது 'உபநயனம்' என்று சொல்லலாம். நேராக இப்படி பரதத்வ ஸமீபத்துக்கே கொண்டு சேர்ப்பது கடைசி ஆச்ரமத்தில் ஸன்னியாஸம் தரும் குரு. அந்த 'உபநயன'த்தின் போது முதல் உபநயனத்தில் போட்ட பூனூல் போய்விடுகிறது!)

கர்ப்பாதானம் செய்து ஒரு ஜீவனை உண்டுபண்ணி, அது

பிறந்த பின் ஜாதகர்மம், நாமகர்மம், செளளம் (குடுமி வைப்பது) முதலான ஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்யும் பிதாவே குரு; உபநயனம் செய்து அப்புறம், அத்யாபனம் செய்விக் கிறவன் ஆசார்யன் என்பதாக மனுஸ்மருதி, யாஜ்ஞவல்க்ய ஸ்மருதி ஆகியவற்றில் சொல்லியிருக்கிறது. அதாவது இங்கே 'குரு' என்பதோடு நின்று, 'ஆசார்ய'ராகாத அப்பாவுக்கு உபதேசம், வித்யா போதனை என்பவற்றின் ஸம்பந்த மேயில்லை. அவர் இக்காலத்து 'வெறும் அப்பா' போலவே இருக்கிறார்; இப்படிச் சொல்வதுகூட ஸரியில்லை - இக்கால அப்பாக்கள் ஸம்ஸ்காரபூர்வமான கர்ப்பாதானத்திலிருந்து செளளம்வரையிலான ஸம்ஸ்காரங்களையும் புத்ரருக்குப் பண்ணுவதாகக் காணோமே!

ஒரு குழந்தையைப் பூணூல் போட்டு ஆசார்யரோடு அனுப்பும்போது அதற்கு எங்கேயோ, யார் அகத்துக்கோ போகிறோமென்ற துக்கம் ஏற்படக் கூடுமல்லவா? இப்படிக்கூடாது என்றே ஆசார்யரை, 'இவரும் உன் அப்பாதான்' என்று நினைக்கும்படியாக அவருக்கும் பிதாவுக்குள்ளதான குரு என்ற பெயரையே கொடுத்து, அவருடைய ஆச்ரமத்துக்கும் குருகுலம் என்று பெயர் சொல்வதாக ஏற்பட்டிருக்கலாமோ என்னவோ?

தாய்-தந்தையர் பெருமை

வித்யாப்யாஸம் கொடுக்காவிட்டாலும்கூட பிதா என்கிற வன் ஆசாரியனுக்கு மேலே என்று மனுஸ்மருதியில் உயர்ந்த ஸ்தானம் கொடுத்திருக்கிறது. (சம்பளத்துக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கும்) பத்து உபாத்யாயர்களைக் காட்டிலும் ஆசார்யர் உயர்ந்தவர், நூறு ஆசார்யர்களைக் காட்டிலும் பிதா உயர்ந்தவர் என்று சொல்லியிருக்கிறது. இந்த இடத்திலேயே எல்லாரைவிடவும் உயர்ந்த சிறப்பிடத்தை அம்மாவுக்குக் கொடுத்து, 'ஆயிரம் பிதாக்களைக் காட்டிலும் மாதா உயர்ந்தவள்' என்று சொல்லியிருக்கிறது.

யாஜ்ஞவல்க்யர் காலத்தில் பிதாவோ, அவனை விட்டால் அடுத்தபடியாகத் தமையனாரோதான் உபநயனம் செய்விப்பதாகவும், இவர்கள் இருவரும் இல்லாவிட்டால்தான் வெளி மனுஷ்யர் செய்வித்திருக்கிறாரென்றும் தெரிகிறது. 'இல்லாவிட்டால்' என்றால், 'உயிரோடு இல்லாவிட்டால்' மட்டுமில்லை; யோக்யதை இல்லாவிட்டாலும் இவர்கள் உபநயனம் செய்விக்கப்படாது என்று சொல்லியிருக்கிறது. என்ன யோக்யதை? அவன் தனக்கான வேத சாகையைப் பூர்ணமாக அத்யயனம் செய்திருக்க வேண்டும்; அதோடு, மற்றவர்களுக்கு அதைச் (சொல்லிக் கொடுத்து) அத்யாபனமும் செய்பவனாயிருக்க வேண்டும்; பிராமணனுக்குத் தகாத எந்தத் தொழிலும் செய்பவனாக இருக்கப்படாது. (இந்த 'ஸ்டான்டர்டுப்'படி தற்காலத்தில் எந்த அப்பன்காரனுக்காவது பிள்ளைக்குப் பூனூல் போட 'க்வாலிஃபிகேஷன்' இருக்குமா என்பது சந்தேஹந்தான்!)

சில ஸ்மருதிகளில் 'குரு' என்பது 'பெரியவர்கள்' என்று

இருக்கிற எல்லோருக்கும் கொடுக்கப்பட்ட பொதுப் பெயராகத் தெரிகிறது. அப்பா, அண்ணா, தாத்தாக்கள், அப்பா-அம்மாவுடன் பிறந்தவர்கள், மாமனார், தேசத்துக்கு ராஜா யாரோ அவர், ஸ்கல ஸத் பிராமணர்கள் - இவர்கள் மாத்ர மில்லாமல், அம்மா, பாட்டிகள், ஆசார்ய பத்னி, அத்தை, சித்தி, பெரியம்மா, மாமியார், அக்கா, ஸபத்னி மாதா (மாற்றாந் தாய்) ஆகிய ஸ்திரீகளையும் கூட குருக்கள் என்றே அவற்றில் சொல்லியிருக்கிறது.

இப்படிப் பல குருமார்களைச் சொன்னாலும், ஜன்மாவைக் கொடுத்து பிள்ளையை வளர்த்து ஆளாக்கிவிடும் பிதாவையே குறிப்பாகக் 'குரு' சத்தத்தால் சொல்கின்ற மனு, ஆசார்யனும் அறிவைத் தந்து பிதாவுக்கு ஸமதையான ஸ்தானம் பெறுவதால் குரு என்று கௌரவிக்கப்பட வேண்டியவனாகிறான் என்கிறார்.

('கௌரவம்' என்ற வார்த்தைக்கே 'குருவுக்கு உரியது' என்றுதான் அர்த்தம்.)

தர்ம சாஸ்த்ரங்களையோ, அத்யாத்ம சாஸ்த்ரங்களையோ தான் என்றில்லாமல் அறிவுக்கு எந்த ஒரு வித்யையைக் கொடுத்து உபகரிப்பவனையுமே குரு என்று சொல்ல வேண்டுமென்று சொல்லும் மனு, இப்படிச் செய்கிறவர்களுக்குள்ளே ஸத்வித்யையை ஸம்பூர்த்தியாகக் கற்றுக் கொடுக்கும் ஆசார்யன் பெருமையை என்ன சொல்வது என்று வியந்து கேட்கிறார்.

வயஸில் சிறியவனாயிருந்தாலும் தனக்குக் கற்பிப்பவனைப் பெரியவனாக மதிக்க வேண்டும் என்ற கருத்திலிருந்தே ஆசிரியரை (பெரியவர் என்று பொருள்படும்) 'குரு' என்று சொல்வதாக ஏற்பட்டது என்று தர்ம சாஸ்த்ரங்களிலிருந்து தெரிகிறது. இதிலிருந்து தன்னைவிட வயசில் சிறியவரிடமும் போதனை பெறலாமென்பது தெரிகிறது. அறிவையும், ஆத்மாபிவ்ருத்திக்கானதையும் பெறுவதில் வயசில் பெரியவர் - சின்னவர் பார்க்கப்படாது என்ற உசந்த கொள்கை வெளிப்படுகிறது.

இதற்கு மனு ஒரு கதையே சொல்லியிருக்கிறார்.

அங்கிரஸ் மஹர்ஷியின் புத்ரன் அவருடைய (அங்கிரஸுடைய) சகோதரர்களுக்கே வித்யோபதேசம் செய்தார். அப்போது அவர்களை அவர், 'பிள்ளைகளே!' என்று கூப்பிட்டாராம். உடனே அவர்களுக்குக் கோபம் வந்துவிட்டதாம். தேவர்களிடம் போய் 'கம்ப்ளெய்ன்ட்' கொடுத்தார்களாம்.

தேவர்கள், 'நீங்கள் கம்ப்ளெய்ன்ட் பண்ணுவது சரியில்லை. உங்களுக்கு ஒரு வித்யை தெரியவில்லை. அதை உங்களுக்குப் பிள்ளை முறையாகிறவனிடம் சொல்லிக் கொள்கிறீர்கள் என்றால், அப்போது நீங்கள்தான் பாலர், அவர் வ்ருத்தர். வயஸு நிறைய ஆச்சு, தலை நரைத்துப்போச்சு என்பதால் வ்ருத்தராகிவிட முடியாது. நன்றாக வேதத்தை அப்யாஸம் பண்ணியிருப்பவனே நமக்கு 'வ்ருத்தன்' என்று சொல்லி அனுப்பி விட்டார்களாம்.

எலும்போடு சதை ஒட்டிப்போன மஹா கிழங்களான யோகி ச்ரேஷ்டர்கள் நித்ய யுவாவான ஆதிசூரு தக்ஷிணாமூர்த்தியிடம் மௌனப் பாடம் கேட்கிறார்கள். 'ஆலமரத்தின் அடியிலே ஆச்சரியத்தைப் பாருங்கள்! சிஷ்யர்கள் கிழவர்கள், குருவோ யுவர். அந்த வாலிப ப்ரொஃபஸர் எப்படி லெக்சர் கொடுக்கிறாரென்றால், மௌன பாஷையிலாக்கும்! அப்படியிருந்தும் அந்த சிஷ்யர்களுடைய சந்தேகங்களெல்லாம் பொடியாகித் தீர்ந்து போய்விடுகின்றன' என்று ச்லோகமே இருக்கிறது.

சித்ரம் வடதரோர் மூலே வ்ருத்தா: சிஷ்யா: குருர்யுவா ।
குரோஸ்து மௌநம் வ்யாக்யாதம் சிஷ்யாஸ்து

சிந்நஸம்சயா: ॥

ஒருவரைப் பெரியவராக நினைப்பதில் ஐந்து விதம் இருக்கிறது; தனத்தை வைத்துப் பெரியவராகச் சிலரை மதிக்கிறோம். பெரிய ப்ரபு என்றால் உடனே ஒரு மரியாதை தோன்றி விடுகின்றதல்லவா? இது ஒன்று. வயசில் சின்னவர்களாயிருந்தாலும் மதனி, மாமா முறை, சித்தப்பா முறை ஆகிறவர்களென்று பந்துத்வத்தில் உள்ள ஸ்தானத்தினால் சிலரைப் பெரியவர்களாக மதிப்பது இரண்டு. ரொம்ப வயஸானவரென்

றால் யாராயிருந்தாலும் பெரியவர் என்று மரியாதை பண்ணுவது மூன்று. நாலாவதாக, மஹாயஜ்ஞங்களைச் செய்தவர், பெரிய அனுஷ்டாதா என்றால் வயசைப் பார்க்காமலே பெருமைப்படுத்துவது. ஐந்தாவதாக வித்யையிலே சிறந்த மஹா வித்வான் என்பதால் மரியாதை செய்வது. இதைத் தர்ம சாஸ்திரத்தில் சொல்லி இப்படி ஒன்று, இரண்டு, மூன்று போட்டதில் முதலில் வருவதைவிட அடுத்து வருவதே உசந்தது என்று கூறியிருக்கிறது - அதாவது ஐந்தாவதாக, வித்யையை வைத்து ஒருத்தரைப் பெரியவராகக் கருதி கௌரவிப்பதுதான் எல்லாவற்றிலும் உத்தமமானது என்று சொல்லியிருக்கிறது!

அன்னை-தந்தை- ஆசான்

ஆசார்யன், (குரு என்கிற) பிதா, மாதா என்று இவர்களுக்குள்ளேயே முந்தியவரைவிடப் பிந்தியவர் உசத்தி என்று சில இடங்களில் சொல்லியிருந்தாலும், பொதுவான கருத்து என்ன என்றால், இந்த மூன்று பேரையுமே ஈசுவராம்சமாக பாவித்து மரியாதை செய்ய வேண்டும் என்பதுதான். இதிலே மாதா பிதாக்களைவிட ஆசார்யனை உசத்திச் சொல்வதையும் சில தர்ம சாஸ்திர புஸ்தகங்களில் பார்க்கிறோம். மனுவேகூட, 'ஒருத்தன் மாத்ரு பக்தியால் இந்த லோகத்தையும், பித்ரு பக்தியால் அந்தரிஷு லோகத்தையும் ஆசார்ய பக்தியால் ப்ரஹ்ம லோகத்தையும் அடைகிறான்' என்று சொல்லும் போது ஆசார்யனைத்தான் ரொம்பவும் சிறப்பித்திருக்கிறார்.

இவர்களுக்குச் சிச்ருஷை செய்யும் பலனை இப்படி உயர்த்திச் சொல்லியிருப்பது போலவே, இவர்களுக்குக் கொஞ்சம் த்ரோஹம் செய்துவிட்டாலுங்கூட மஹாபாபம் ஸம்பவிக்குமென்றும் எச்சரித்திருக்கிறது.

சொல்லிக் கொடுத்துத் திருத்துவது, அருள் சக்தியால்

திருத்துவது, மந்த்ர சக்தியால் சிஷ்யனை வேத ஸம்ஸ்காரம் கொண்டு சுத்தி செய்து தத்-த்வாரா (அதன் வழியே) திருத்துவது என்று மூன்று தினுஸு. அருள் சக்தியை சாஸ்த்ரத்துக்குள் கொண்டுவர முடியாதாதலால் ஸம்ருதிகளில் அதைப்பற்றிய ப்ரஸ்தாவம் இல்லை. மற்ற இரண்டை எடுத்துக் கொண்டால், 'மந்த்ரோபதேசத்தால் ஸம்ஸ்காரபூர்வமாக (வேதச் சடங்கினால்) சிஷ்யனைப் பரிசுத்தி பண்ணி அப்புறம் பரிபூர்ணமாக வித்யையும் போதிக்கிறவரே குரு: ஸம்ஸ்கார க்ரியை இல்லாமல் முழுக்கவோ, ஒரு பகுதியையோ வித்யை மாத்திரம் போதிப்பவர் ஆசார்யர்' என்பது ஓர் அபிப்பிராயம். இன்னொரு அபிப்பிராயம் ஆசார்யரே மந்த்ர பூர்வ ஸம்ஸ்காரத் திலிருந்து வேதாந்த போதனை முடிய எல்லாம் செய்பவர் என்பது. இந்த இரண்டுவித ஆசார்யருக்கும் 'அத்யாபகர்' என்ற பெயர் உண்டு. இவரில் கீழ்ப்பட்டவரே சம்பளத்துக்கு போதிக்கும் உபாத்யாயர்.

‘உபாத்யாயர்’ பெற்ற உயர்வு

ரொம்பவும் பொருத்தமாக, வேத ஸம்பந்தத்தில் உண்டான உபாத்யாயர் (வாத்யார்) என்ற பெயரையே பிற்கால டீச்சர் களுக்கு வைத்து விட்டார்கள். இந்த டீச்சர்கள் சம்பளத்துக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கிறவர்கள்தானே?

ஜீவனோபாயத்துக்காகப் போதிக்காமல், 'போதிப்பதுதான் நம் ஜீவதர்மம்' என்று இருந்த நிஜமான ஆசார்யர்கள் குறைந்து குறைந்து, உபாத்யாயர்கள் வளர வளர, உபாத்யாயர் (வாத்யார்) என்ற பெயர் இன்ஃபிரியாரிட்யைக் குறிப்பதாக இல்லாமல் மதிப்புள்ளதாகவே ஆகிவிட்டது. 'ஒரிஜினல் மீனிங்' போய், வித்யை போதிக்கும் எவரும்

உபாத்யாயர் என்றாகிவிட்டது. ஆசார்யராக இருப்பவரைக் கூட உபாத்யாயர் என்று குறிப்பிடுவதாக ஆகிவிட்டது. இதனால்தான் வேத போதனையையே பரம்பரையாகச் செய்து வந்த பல வடக்கத்திக்காரர்கள் 'இன்ஃபீரியாரிடி' எதுவுமில்லாமல் தங்கள் பேரோடேயே 'உபாத்யாயா' என்று சேர்த்துப் போட்டுக் கொள்கிறார்கள்.

வங்காளத்தில் முகர்ஜி, சட்டர்ஜி, பானர்ஜி என்று பலர் இருக்கிறார்களல்லவா? இதையே இன்னும் விரித்து சுத்தமாக முகோபாத்யாயா, சதுரோபாத்யாயா, வந்த்யோபாத்யாயா என்று போட்டுக் கொள்கிறவர்களும் இருக்கிறார்கள். 'முக உபாத்யாயா' என்பதில் 'முகம்' என்றாலே வேதம். முகம் என்றால் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் வாயையும் குறிக்குமென்று தெரிந்திருக்கலாம். வாய் என்பது வார்த்தையைக் குறிப்பது. வார்த்தையென்றாலே வேதவாக்குத்தான் என்று கருதி வேதத்துக்கும் 'முகம்' என்று பெயர் வைத்திருக்கிறது. வேதத்தைக் கற்பிக்கும் உபாத்யாயரே முக உபாத்யாயாவான முகர்ஜி. சதுரோபாத்யாயா என்பதில் வரும் 'சதுர்' - சட்டர்ஜியில் 'சட்டர்' என்றாகியிருக்கும் 'சதுர்' - சதுர்வேதங்களைக் குறிப்பதுதான். ராமக்ருஷ்ண பரமஹம்ஸர் ஒரு சட்டோபாத்யாயா குடும்பத்தில் பிறந்தவர்தான். அவருடைய பத்னி, 'ஹோலி மதர்' என்கிறார்களே. அந்த அம்மாளுடைய பிறந்தகத்தினர் முகோபாத்யாயர்கள். வந்த்ய உபாத்யாயா என்றால் வணக்கத்துக்குரிய வாத்யாரென்று அர்த்தம். 'வந்த்ய' என்பது 'பந்த்ய' என்று பெங்காலி வழக்கப்படி ஆகி, அதுவும் மாறி மாறி, கடைசியில் 'ஜி' போட்டுக் கொண்டு பானர்ஜி ஆகியிருக்கிறது.

ஆக உபாத்யாயர் என்பது 'ரெஸ்பக்டபிள்' (மதிப்புக்குரிய) வார்த்தையாகி விட்டது. பிற்காலத்தில் பிரிட்டிஷ் ராஜ்யத்தில்கூட மஹாபண்டிதர்களுக்கு 'மஹாமஹோபாத்யாய' என்று பெரிய கௌரவமாகப் பட்டம் கொடுத்தார்கள் அல்லவா? இந்தப் பட்டம் வாங்கினவர்களில் பல பேர் மிக உயர்ந்த ஆசார்ய லக்ஷணத்தோடு, வருமானத்தைப் பற்றிய எண்ணமே இல்லாமல், தங்கள் கைக்காசையும் சொத்தையுமே செலவழித்துங்கூட குருகுலம் நடத்தியவர்கள்.

எத்தனையோ தொழில்கள் இருக்கின்றன. ஜனங்கள் அவற்றில் எதையோ ஒன்றை மேற்கொண்டு ஊழியம் செய்வது ஊதியத்துக்காகத்தான். இதில் தப்பாகவோ, கௌரவக் குறைச்சலாகவோ எதுவும் இருப்பதாக யாரும் நினைக்கவில்லை. ஆனாலும் காகக்காக ஈச்வர பூஜை பண்ணுவதையும், கல்வி போதிப்பதையும் மாத்திரம் பழைய காலத்தில் ரொம்பவும் நிக்ருஷ்டமாக (தாழ்வானதாக) நினைத்திருக்கிறார்கள். ஆதம் நிறைவையே தரக்கூடியவற்றைக் கேவலம் வயிற்றை நிரப்பிக் கொள்வதோடு ஸம்பந்தப்படுத்துவது தகாது என்ற எண்ணமே காரணம். இதிலிருந்து வித்யோபாஸனையை ஈச்வர ஆராதனைக்கு ஸமமாக நினைத்திருக்கிறார்களென்று தெரிகிறது!

அவரவரும் தமது ஜாதிக்கான தொழிலைச் செய்து ஸம்பாதிக்க வேண்டுமென்பது சாஸ்த்ரம். பிராமணனின் தொழிலென்ன என்றால், பழந்தமிழ் நூல்களைப் பார்த்து விட்டால் தெரியும்; அவர்களுக்கு 'அறுதொழிலோர்' என்று பெயர். அந்தணர்கள் ஆறு தொழில்கள் செய்ய வேண்டும். அவர்களை 'ஷ்ட்கர்ம நிரதர்' என்பார்கள். என்னென்ன? ஒன்று, அத்யயனம் - அவன் வேதங்களைக் கற்க வேண்டும். இதில் ஸம்பாதனத்துக்கு இடமில்லை. இரண்டு அத்யாபனம் - பிறருக்கு இவன் கற்பிக்க வேண்டும். வேதங்களை மட்டுமில்லை; எல்லாத் தொழில்களையும் இவன் தெரிந்து கொண்டு அததற்கு ஏற்பட்ட ஜாதியாருக்குக் கற்றுக் கொடுக்க வேண்டும்.

இப்படிச் சொன்னதால் ஒவ்வொரு பிராமணனும் அத்தனை தொழிலையும் கற்றறிந்திருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கக் கூடாது. அது ஸாத்யமில்லை. இவனால் லோகக்ஷேமத்துக்காக நடக்க வேண்டிய வேத போதனைக்கும் கர்மானுஷ்டானத்துக்கும் குந்தகமன்னியில், அவை போக மிச்சமுள்ள நேரத்தில் இவன் வேறு ஒன்றிரண்டு தொழில்களைப் பற்றியும் அறிந்துகொண்டு அத்தொழிலுக்குரியவர்களுக்குச் சொல்லித்தர வேண்டுமென்றே அர்த்தம். இப்படித்தான் ஆயுர்வேதம், அர்த்த சாஸ்த்ரம், நாட்ய சாஸ்த்ரம், தனுர்வேதம் போன்றவற்றில் ஒவ்வொன்றிலும் ஒரு சில பிராமணர்கள் 'ஸ்பெஷலைஸ்' பண்ணி அவற்றை உரிய வகுப்பாருக்கு போதித்ததாகப் புராண - இதிறாஸங்களிலிருந்து தெரிய வருகிறது.

மற்ற வகுப்பினருக்கான தொழில்களை பிராமணன் அவர்களுக்கு போதிக்க மட்டுந்தான் வேண்டும்; அந்தத் தொழில் எத்தனை ஸம்பாத்யத்தைத் தருவதாயிருந்தாலும், ஜீவனோபாயமாகத் தானே அதைச் செய்து தொழில் நடத்திவிடக் கூடாது. கற்றுக் கொள்பவர்கள் இஷ்டப்பட்டுத் தரும் தக்ஷிணையிலேயே இவன் த்ருப்தனாயிருக்க வேண்டும். அதாவது மற்ற தொழிலார்கள் தத்தம் தொழிலைச் செய்து நன்றாய் ஸம்பாதிக்க உதவுபவனாக மட்டும் இருந்து கொண்டு, அந்தத் தொழிலைத் தான் 'மூட்டை கட்ட' ப்ரயோஜனப்படுத்திக் கொள்ளாமலிருக்க வேண்டும். இது மாத்திரமில்லை - இவனுக்கே குலத் தொழிலாக உள்ள இந்த 'டீச்சிங்'கையுங் கூட இவன் ஸம்பாத்ய நோக்கமில்லாமல், வித்யையைப் ப்ரசாரம் செய்ய வேண்டுமென்பதை நோக்கமாகக் கொண்டு தான் ஈசுவர ப்ரீதியாகச் செய்ய வேண்டுமென்று விதித்திருக்கிறது.

இதையெல்லாம் கவனிக்காத குறைதான், பிராமணன் தன்னலமாக சாஸ்த்ரங்களை எழுதி வைத்துக் கொண்டிருப்பதாகக் குறை சொல்வது. திறந்த மனஸோடு பார்த்தால் பிராமணன் ஸொந்த நலனுக்காகத் தனக்கு privilege (சலுகை) எதுவும் வைத்துக் கொள்ளவில்லை; அது மட்டுமில்லாமல் தனக்கே அனேக disadvantageகளையும் (ப்ரதி கூலங்களையும்) வைத்துக் கொண்டு ஆத்மாபிவிருத்திக்காகவும் லோக கேஷமார்த்தமாகவும் தன்னை உலக வாழ்க்கையில் ரொம்பவும் வாடப்போட்டு வருத்திக் கொண்டானென்று தெரியும்.

அறுதொழிலில் அத்யயனமும் அத்யாபனமும் போக பாக்கி நாலு: யஜனம் (இவன்) ஸொந்தமாக யாகம் செய்வது, யாஜனம் (பிறத்தியாருக்கு யாகம் பண்ணி வைப்பது), தானம் (தானம் கொடுப்பது), ப்ரதிக்ரஹம் (தானம் வாங்கிக்கொள்வது). யஜனத்திலும் தானத்திலும் செலவுதானே தவிர ஸம்பாத்யமில்லை. பிறருக்கு யாகம் பண்ணி வைப்பதில் தக்ஷிணை கிடைக்கும்; ப்ரதிக்ரஹத்திலும் மான்யங்கள் பெறலாம். ஆனாலும், இங்கேயும் ஒரு முக்யமான விஷயம் கவனிக்க வேண்டும். பொதுவாக 'ஏற்பது இகழ்ச்சி' என்று வைத்ததோடு, தானம் வாங்கும்போது கொடுக்கிறவனுடைய

பாபமும் வாங்குகிறவனுக்கு வந்துவிடும் என்றும் பயமுறுத்தி வைத்திருக்கிறது! இன்ன தானம் இன்னானிடம் வாங்கினால் இன்ன ப்ராயச்சித்தம் பண்ணிக் கொள்ள வேண்டுமென்றும் பெரிய லிஸ்ட் கொடுத்து பயமுறுத்தியிருக்கிறது! வேறே யாரோ பயமுறுத்தவில்லை; பிராமணனேதான் தன்னைத் தானே பயமுறுத்திக் கொண்டு சாஸ்த்ரத்தில் எழுதி வைத்திருக்கிறான்! பெரிய ச்ரேளதிகளாக இருப்பவர்கள் தாங்களே யாகம் செய்யும் யஜமானராக இருந்து யஜ்ஞ பலனைத்தான் பெற விரும்புவார்களேயன்றி, இன்னொருத்தருக்குப் பண்ணி வைத்து இந்தப் பலனை விட மிகக் குறைந்ததான தக்ஷிணை என்பதைப் பெற விரும்ப மாட்டார்கள். 'யாஜனம்' பிராமணனின் கடமையாச்சே என்பதற்காகவே பண்ணிவைத்து, அதில் கிடைக்கும் தக்ஷிணையை ஏதாவது புண்யத்துக்கு செலவழித்து விடுவார்கள்.

ஆக ஆறு தொழிலென்று சொன்னாலும் ஸம்பாத்யத்தைப் பார்த்தோமானால் அத்யயனம், யஜனம், தானம் என்ற மூன்றிலும் வரவுக்கு இடமேயில்லை. யாஜனத்திலும், ப்ரதிக்ர ஹத்திலும் ஸம்பாதிப்பதற்கும் ஏகப்பட்ட கட்டுப்பாடு. பாக்கி யுள்ள ஒன்றே ஒன்றான டச்சிங் (அத்யாபனம்) நியாயமான வருமானம் நிறையக் கொடுக்கக் கூடியதென்றாலும் அதையும் வித்யா தானமாகத்தான் செய்து அத் தெய்வாம்சத்தை ரக்ஷிக்க வேண்டுமேயன்றி அதை வருமானக் கண்ணோட்டத்தோடு மேற்கொள்ளக் கூடாது என்று வைத்துக் கொண்டு விட்டார்கள்.

கேட்காமலே - சிஷ்யனாகக் கொடுக்கிறபோது, அதை ஆசார்யர் ஏற்றுக் கொண்டாலும், இங்கேயுங்கூட உசந்த ஆசார்யர்கள், 'கற்றுக் கொண்டாச்சு' என்று சிஷ்யன் த்ருப்திப் பட்டு தக்ஷிணை கொடுப்பதை விஷயமாக நினைக்காமல், 'கற்றுக் கொடுத்தாச்சு' என்று தாங்களே த்ருப்தி அடைந்தால் தான் தக்ஷிணையை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். 'ப்ருஹ தாரண்யக' (உபநிஷ)த்தில் (நாலாவது அத்யாயம், முதல் ப்ராஹ்மணத்தில்) வருகிறது: யாஜ்ஞவல்க்யர் ஒவ்வொரு

உபதேசமாகப் பண்ணப் பண்ண, ஜனகர் ஒவ்வொரு தரமும் அவருக்கு ஸம்பாவனை பண்ண ஆரம்பிக்கிறார். ஆனால் யாஜ்ஞவல்க்யரோ, 'பூர்ணமாக உபதேசம் பண்ணாமல் தக்ஷிணை வாங்கிக் கொள்ளக்கூடாது என்பது என் பிதாவின் அபிப்ராயம்' என்று சொல்லி, திரும்பத் திரும்ப தக்ஷிணையை ஏற்க மறுக்கிறார்!

பிற நாடுகளில் இல்லாத சிறப்பு

இதனாலேதான் மற்ற எந்தத் தேசத்திலும் 'டீச்சர்' என்பதற்கும், நம் தேசத்தில், 'குரு', 'ஆசார்யர்' என்று சொல்வதற்கும் மதிப்பு மரியாதைகளிலே அஜகஜாந்தரமாக இருக்கிறது. 'டீச்சர்' என்பவன் ஈச்வரனே, அல்லது அவனுடைய ப்ரதிநிதி, அவனிடம் மாணவன் ஸர்வஸங்க பரித்யாகம் செய்துவிட வேண்டும் என்ற அபிப்ராயங்கள் மற்ற தேசத்துக்காரர்களுக்கு அடியோடு தெரியாது. ஏதோ 'அவன் ரொம்ப கெட்டிக்காரன். அனேக விஷயங்கள் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறான், தெரிந்து கொண்டதோடு அதைப் பிறருக்கும் அழகாகச் சொல்லிக் கொடுக்கத் திறமை பெற்றிருக்கிறான்' என்பதோடு நிறுத்திக் கொண்டார்கள். டீச்சராக இருக்கப்பட்டவனும் தன்னை அப்படித்தான் நினைத்துக் கொண்டு அந்த மாதிரி தன்னை வளர்த்துக் கொள்வதோடு நின்றுவிட்டான்.

நம் தேசத்திலோ பொருளுக்காக வித்யோபதேசமில்லை என்பதிலிருந்து, ஆசார்யனாகப்பட்டவன் ரொம்பவும் தூய வாழ்வு வாழ்ந்து ஆத்மானுபவியாகவே இருக்க வேண்டுமென்ற அளவுக்கு அவனுடைய யோக்க்யதாம்சம் ரொம்பவும் உச்சத்துக்குப் போய்விட்டது. புத்திசாலித்தனம், நிறைய விஷயம் தெரிந்து கொண்டிருப்பது, அதை எடுத்துச் சொல்லிப் புரியவைக்கிற ஸாமர்த்யம் எல்லாம் மூளையின் கார்யங்கள். மற்ற தேசங்களைப் போல இந்த மூளைச் சிறப்பு

போடு மட்டும் நம் தேச ஆசார்யன் நின்றுவிடவில்லை. அவன் வாழ்க்கையில் பரிசுத்தனாயிருக்க வேண்டும்; வேதம் சொல்லிக் கொடுக்கிறானே, அதன்படி வழுவாமல் கர்மானுஷ்டானம் செய்பவனாயிருக்க வேண்டும் என்றும் வைத்தார்கள்.

மூன்று லக்ஷணம் உள்ளவர்தான் 'ஆசார்யர்' என்று வைத்தார்கள். ஒன்று, சாஸ்த்ர ஸித்தாந்தத்தை நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டிருக்க வேண்டும் ('ஆசினோதி ஹி சாஸ்த்ரார்த்தம்'); இரண்டு, தெரிந்ததை வாழ்க்கையில் நடத்திக்காட்டும் ஆசாரஸம்பன்னராக இருக்க வேண்டும் ('ஸ்வயம் ஆசரதே'); மூன்று, இப்படித் தனக்குத் தெரிந்து, அனுஷ்டிக்கும் சாஸ்த்ரத்தைப் பிறருக்கும் கற்றுக் கொடுத்து அவர்களையும் ஆசார வாழ்க்கையில் நிலைநாட்ட வேண்டும் ('ஆசாரே ஸ்தாபயத்யபி'). தெரிந்து கொண்டு மட்டுமிருப்பவர் 'வித்வான்' - அவருக்கு 'ஆசார்யர்' என்ற ஏற்றம் கிடையாது. கற்றுக் கொடுக்காமல் தான் மட்டும் சாஸ்த்ரோக்தமாய், அதன் தத்வத்தை உணர்ந்து வாழ்பவரை 'அனுஷ்டாதா' என்றும், இன்னம் உயர்ந்தால் 'அனுபவி' என்றும் தான் சொல்வார்களே தவிர 'ஆசார்யர்' என்று சிறப்பிக்க மாட்டார்கள். வாழ்க்கையில் நடத்திக் காட்டாமல், தெரிந்ததைப் பிறருக்குச் சொல்லிக் கொடுப்பவரை 'ப்ரசாரகர்' என்பதற்கு மேல் சொல்வதற்கில்லை. மூன்றும் சேர்ந்தாலே 'ஆசார்ய' பட்டம்.

கசடறக் கற்றபின் அதற்குத் தக்கபடி ஒருத்தன் வாழ்க்கை நடத்த வேண்டும் - 'நிற்க அதற்குத் தக' - என்று திருவள்ளுவர் சொன்னார். இப்படித் தான் கற்று, கற்றவழி நிற்பதோடு, பிறருக்கும் கற்பித்து, கற்பிப்பதோடு விடாமல் அவர்களும் கற்றவழி நிற்க 'ட்ரெயின்' செய்கிறவன்தான் ஆசார்யன். அப்படி அனேகர் இருந்து வந்திருப்பதுதான் நமக்குப் பெருமையிலெல்லாம் பெரிய பெருமை!

பொருளில்லார்க்கு இவ்வுலகம் இல்லை என்று ரொம்பவும் பெரியவரான அந்த வள்ளுவரே சொல்லிவிட்டார். அப்படிப் பட்ட பொருளைப் பொருட்டாக நினைக்காமல், 'வித்யை வளரணும் என்பதற்காகவே பாடம் சொல்லிக் கொடு' என்று இவனுக்கு விதி செய்து இவனை த்யாகச் சிந்தையிலே நன்றாக ஊறப் போட்டார்கள். த்யாகச் சிந்தை வந்து லோகோபகார

மாகவே நிஷ்காம்ய கர்மா ஒருத்தன் பண்ண ஆரம்பித்து விட்டால் அப்புறம் அவனிடம் எல்லா ஆத்ம ஸம்பத்துக்களும் ஒன்று பாக்கியில்லாமல் வந்துவிடும். 'த்யாகத்தினாலேயே பலபேர் அம்ருதத்வத்தை அடைந்திருக்கிறார்கள்' என்று ச்ருதியே சொல்கிறது.*

நிரம்பக் கர்மானுஷ்டானங்களைப் பண்ணி அதனால் ஏற்படும் சித்த சுத்தியோடுகூட பொருள்பற்று இல்லாமல் நிஸ்ப்ருஹனாக ஒருத்தன் ஊரான் வீட்டுப் பசங்களைத் தன் பர்ணசாலையிலேயே வைத்துக் கொண்டு ஸதா ஸர்வதா வித்யாதானம் பண்ணி வந்ததனால்தான் அவன் உயர்ந்த ஆத்ம ஸம்பத்துகளைப் பெற்றுத் தானாகவே நிரம்ப ரெஸ்பெக்ட் கம்மாண்ட் பண்ண முடிந்தது. விஷயம் நன்றாகத் தெரிந்த புத்திமான் என்பதற்காக மாத்திரம் ஒருத்தனை 'தெய்வமாய் நினை, அவனிடமே ஸர்வ ஸங்க பரித்யாகம் பண்ணு' என்றால் யார் கேட்பார்கள்? அவனிடம் தூய்மையான வாழ்க்கை, த்யாக புத்தி, ஊரான் வீட்டுக் குழந்தைகளைத் தன் வயிற்றில் பிறந்த குழந்தைகளாக நினைத்துப் பராமரிக்கிற அருளியல்பு முதலானதுகளும் நம் தேசத்தில் இருந்ததால்தான் சிஷ்யர்கள் அவனை ஈச்வரனாக நினைத்துச் சரணாகதி செய்ய முடிந்தது. இப்படி வேறெந்த நாட்டிலும் பார்க்க முடியாது!

உலகியல் படிப்பிலும் உத்தம ஆசார்யர்கள்

வேதம் சொல்லிக் கொடுத்தவர்தானென்றில்லை, மற்ற ஸெக்யுலர் ஸப்ஜெக்ட்கள் (உலகியல் படிப்புகள்) சொல்லிக் கொடுத்தவர்கள்கூட இப்படிப்பட்ட உத்தமமான யோக்யதாம் சங்களைப் பெற்றவர்களாக இருந்திருக்கிறார்கள். ஆத்மானுபவம், திவ்யானுபவங்கள் வேண்டுமானால் அவர்களிடம் இல்லாதிருந்திருக்கலாம். ஆனால் மிகவும் உயர்ந்ததான மனுஷ்ய குணங்கள் அவர்களுக்கு இருந்திருக்கின்றன. பொதுவாக இப்படியிருந்தால்தான் அவர்களிலேயே கோபிஷ்டராக, பக்ஷபாதமுள்ளவராகச் சில ஆசார்யர்கள் வந்தபோதுங்கூட இவர்களிடமும் சரணாகதி பண்ணிவிட்டு பக்தி விச்வாஸத்தோடு இவர்களுக்கு ஸேவகம் செய்யும் சிஷ்யர்கள் சேர்ந்திருக்கிறார்கள். இல்லாவிட்டால் சண்டை போடச் சொல்லிக் கொடுக்கும் தனுர்வேத ஆசார்யராகவே இருந்த த்ரோணரிடம் ஏகல்வ்யன் (ஏகலைவன்) எப்படிச் சரணாகதி பண்ணியிருப்பான்? பரசுராமருக்கு எப்படிச் கர்ணன் அடிமை மாதிரிப் பணிவிடை பண்ணியிருப்பான்?

டான்ஸ் கற்றுக் கொடுப்பவனுக்குக்கூட 'ஆசார்ய' பட்டம் கொடுத்து 'ந்ருத்யாசார்யன்' என்னும்படியாக, நம் தேசத்து டீச்சர்கள் தங்களுடைய வித்யையில் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தது மட்டுமல்லாமல் ஒப்பற்ற ஒழுக்கமான வாழ்க்கை வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். ஸங்கீதத்திலே பெரிய ஸிம்ஹம், தான்ஸேன் என்ற உஸ்தாத், அக்பர் ஸபையில் இருந்திருக்கிறான். அவனுடைய ஸங்கீத ஆசார்யர் ஹரிதாஸைப் பற்றிப் படிக்கும்போது அவர் ரிஷி மாதிரியான மஹானாக இருந்திருக்கிறாரென்று தெரிகிறது. ஹரிதாஸ் ஸ்வாமி என்றே சொல்கிறார்கள்.

இங்கேயே திருவையாற்றிலே நூறு வருஷத்துக்குள்ளே

மஹா வைத்யநாத சிவன் என்று ஸங்கீத வித்வான் இருந்திருக்கிறார். பெயரையே சொல்லாமல் 'சிவன்வான்' என்றே சொல்லும்படியாக அத்தனை உயர்ந்த வாழ்க்கை நடத்தியிருக்கிறார். ஒருநாள் சிவபூஜை தப்பினது கிடையாது; ஒருவேளை ஸந்த்யா வந்தனம் தப்பினது கிடையாது. வெளியூர்களில் கச்சேரிக்குப் போகிறபோது பூஜைப் பெட்டி வந்துசேராவிட்டால் அன்றைக்குப் பட்டினிதான். ஸாயம் ஸந்த்யோபாஸனைக்குக் குந்தகமில்லாமல் கச்சேரியை மூன்று மணிக்கே ஆரம்பித்து ஆறு மணிக்குள்ளே முடித்து விடுவாராம். அப்படிச் செய்ய முடியாவிட்டால் ஸந்த்யா வந்தனம் ஆனவிட்டு ஆறரை மணிக்கு மேலேதான் கச்சேரி ஆரம்பிப்பாராம். நிர்ப்பந்தமாக எங்கேயாவது நாலு மணி, அஞ்சு மணிக்கு ஆரம்பிக்க நேர்ந்தாலும் ஸரியாக ஸந்த்யா காலத்திலே கச்சேரியை நிறுத்தி விட்டுப் போய் ஸந்த்யா வந்தனம் பண்ணிவிட்டுத் திரும்பி வந்துதான் கச்சேரியை விட்ட இடத்தில் ஆரம்பிப்பது என்று வைத்துக் கொண்டிருந்தாராம்.

பணம், காசு, வழக்கு எல்லாம் முழுக்க அவருடைய அண்ணா ராமஸ்வாமி சிவன்தான் கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறார். அவரும் நல்ல பக்தி, ஸாஹித்ய வ்யுத்பத்தி எல்லாம் உள்ளவர். அறுபத்தி மூன்று நாயன்மார்களைப் பற்றிப் பெரிய புராணக் கீர்த்தனைகள் என்று பண்ணியிருக்கிறார். அவர் பொறுப்பிலேயே எல்லாம் விட்டுவிட்டுத் தம்பி ஸங்கீதம், சிவபூஜை, காயத்ரி இதுவே வாழ்க்கை என்று இருந்திருக்கிறார். சிஷ்ய பரம்பரை உண்டாக்கிக் கொள்ள வேண்டுமென்ற எண்ணம்கூட அவருக்கு இல்லை. ஆனாலும் அவருடைய சீலத்தினால் அவரைத் தெய்வமாக மதித்துத் தாங்களாகவே ஒரு இருபது முப்பது சிஷ்யர்கள் எப்போது பார்த்தாலும் அவருடைய க்ருஹத்திலே இருந்து கொண்டு, அவர் இவர்களை உட்கார்த்தி வைத்து சிஷ்ய என்று சொல்லிக் கொடுக்காவிட்டாலும்கூட இவர் பாட்டுக்கு ஆத்மார்த்தமாகப் பாடிக்கொண்டிருப்பதைக் கேட்டுக் கேட்டே பாடம் பண்ணிவிடுவார்களாம். அந்த இருபது முப்பது பேருக்கும் இவரே சாப்பாடு போட்டிருக்கிறார், குரு தக்ஷிணை என்று எதுவும் வாங்கிக் கொள்ளாமலே!

ஆடல் பாடல் கற்றுக் கொடுத்தவர்கள், கத்தியைச் சுழற்றி

யுத்தம் போடச் சொல்லிக் கொடுத்தவர்கள் ஆகியவர்கள்கூட 'ஆசார்யன்' என்ற மரியாதைக்குகந்த பெயரைப் பெறும் யோக்யதை ஸம்பாதித்துக் கொண்டிருந்தார்களென்றால், வேத சாஸ்த்ரம் சொல்லிக் கொடுக்கிறவர்கள், 'இவனே ஈசுவரன்' என்று சிஷ்யர்கள் சரணாகதி பண்ணக் கூடியவர்களாகத்தான் இருந்திருப்பார்கள் என்பதில் ஸந்தேஹமென்ன?

**ஸ்தாபன ரீதியில்லை;
தனிமனிதர் மூலமே!**

மச்சிங் என்பது பிஸினஸ்ஸாக இல்லாததே இந்த உயர்வுக்கு முக்யமான காரணம். பிஸினஸ் இல்லாத த்யாகமாக அது உயர்ந்ததற்குக் காரணம் நம் தேசத்தில் ஆதியிலிருந்து சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் வரையில் (ஏன், ஸம்பத்திலேயும்கூட அங்கங்கேயாவது) கல்வி என்பதை 'இன்ஸ்டிடியூஷனலைஸ்' செய்யாமல் 'இன்டிவிஜுவல்'கள் மூலமே பரப்பினதுதான் (ஸ்தாபனரீதியாக இன்றி, தனித்தனி மனிதர்கள் மூலமே பரப்பினதுதான்).

நாலந்தா, தக்ஷசிலா (Taxila என்கிறார்கள்) முதலிய இடங்களில் இன்ஸ்டிடியூஷனாகவே இந்நாள் யுனிவர்ஸிடி மாதிரி ஸர்வகலாசாலைகள் எழும்பினது பௌத்தர்கள் காலத்தில்தான். அதற்கு முன் நம் வைதிக மதத்துப் பூர்விகர்கள் ஏற்பாட்டில் இப்படிப் பல வாத்யார்கள் பல ஸப்ஜெக்ட்களை ஒரே இடத்தில் கூடிப் பலதரப்பட்ட மாணவர்களுக்கும் சொல்லிக் கொடுப்பதென்பது பரவலாக ஏற்படவில்லை. தனித்தனி ஆசார்யர்கள்தான் அவரவரது ஆசீர்மத்தை ஒரு குருகுலமாக நடத்தி வந்தார்கள். உப-அத்யாபகராக ஒன்றிரண்டு அஸிஸ்டெண்ட் வேண்டுமானால் அவருக்கு இருந்திருக்கலாம்!

அபூர்வமாகச் சில இடங்களில் சதுர்தச வித்யைகளிலும்

உள்ள ஸகல சாஸ்த்ரங்களையும் ஸாங்கோபாங்கமாக ஆராய்ந்து கற்றுக் கொடுப்பதற்காகப் பல ஆசிரியர்களைத் தம் கீழே வைத்துக் கொண்டும், ஸீனியர் ஸ்டூடண்ட்களைக் கொண்டு ஜூனியர்களுக்குக் கற்றுக் கொடுத்தும் ஏராளமான மாணவர்களுக்குக் கல்வி அளித்த குருமார்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். இவர்களுக்குத்தான் 'குலபதி' என்று பெயர்.

குலபதி முன்ஷி என்கிறோம். மெட்ராஸில் குலபதி (பாலக்ருஷ்ண) ஜோஷி என்று இருக்கிறார். இரண்டு பேரும் குஜராத்திகாரர்கள்! இருவர் பேரும் 'ஷி'யில் முடிகிறது! ஆனால் இவர்கள் நான் இப்போது சொன்ன ஓரிஜினல் அர்த்தப்படி 'குலபதி'கள் இல்லை. காலப்போக்கில், கல்விப் ப்ரசாரத்தில் மிகவும் சிறப்பாகத் தொண்டு செய்யும் ஒரு பெரியவரைக் 'குலபதி' என்று சொல்வதாக ஏற்பட்டதிலேயே இவர்களைக் குலபதி என்கிறோம். முன்ஷி அனேக வித்யா சாலைகளும், நம்முடைய கலாசார ப்ரசாரத்துக்காக வித்யா பவனமும் வைத்தவர். ஜோஷி அனேக வருஷங்கள் உசந்த முறையில் ரொம்பவும் நல்ல பெயருடன் தியலாஜிகல் ஹைஸ்கூலில் ஆசிரியராக இருந்தவர். அதனால் இவர்களைக் 'குலபதி' என்று சிறப்பித்துச் சொல்கிறோம்.

வஸிஷ்டர் மாதிரி மஹாப் பெரியவராக ஒரு குரு இருக்கிற போது அவரிடம் நாலு வார்த்தையாவது நேரே கற்றுக் கொண்டு 'வஸிஷ்ட சிஷ்யன்' என்று பெயர் வாங்க வேண்டுமென்று ஏராளமானவர்களுக்கு ஆசையாய் இருந்திருக்குமல்லவா? இவர்களுடைய ஆசையைப் பூர்த்தி செய்வதற்காக அந்த மஹாப் பெரியவர்களும் ஆசையோடு வருகிற அத்தனை வித்யார்த்திகளையும் குருகுலத்தில் சேர்த்துக் கொண்டு, நிறைய ஆசிரியர்களைத் தங்களுக்குக் கீழே அமர்த்திக் கொண்டு இவர்கள் மூலம், அவர்களுக்குப் பாடம் சொல்லித் தருவது, ஆரம்ப கட்டங்களில் ஏதோ ஒன்றிரண்டு விஷயங்கள் மட்டும் தாங்களே சொல்லிக் கொடுத்து, 'அட்வான்ஸ்ட்' கட்டம் வரும்போது ஸவிஸ்தாரமாக க்ளாஸ் எடுப்பது என்று வைத்துக் கொண்டிருந்திருக்கிறார்கள்.

போன (பத்தொன்பதாம்) நூற்றாண்டில் மன்னார்குடி ராஜா சாஸ்த்ரிகள் என்று வித்யா பாரங்கதராக ஒருவர் இருந்

தார். பாரங்கதர் என்றால் கரை கடந்தவர், 'பாரம்' (Paaram) என்றால் அக்கரை. அவருடைய சிஷ்யர்கள் என்று ரொம்பப் பேர் அடுத்த தலைமுறையில் வந்தார்கள். அவ்வளவு பேரும் முழு வித்யாப்யாஸமும் அவரிடம் செய்தவர்களில்லை. கடைசி ஸ்டேஜில்தான் இவர்கள் நேரே அவரிடம் பாடம் கேட்டது. அதற்கு முன் அனேகமாக ஸீனியர் மாணவர்களிடம்தான் இவர்கள் படித்ததெல்லாம்.

'ரகுவம்ச'த்தில் (முதல் ஸர்க முடிவில்) வஸிஷ்டரைக் 'குலபதி' என்று சொல்லியிருக்கிறது. 'சாகுந்தல'த்தில் கண்வ மஹர்ஷியைக் குலபதி என்று சொல்லியிருக்கிறது. சிறிது காலம் கழித்து ஏராளமாக சாஸ்த்ரங்களும் காவ்யங்களும் உண்டாகிவிட்டபோது, பத்தாயிரம் மாணவர்களுக்கு இம் மாதிரிக் குருகுலம் நடத்துகிறவருக்குத்தான் 'குலபதி' என்ற பெயர் கொடுக்கப்பட்டது. பத்தாயிரம் என்பது அதிசயோக்தி யாய் (மிகைபடக் கூறலாய்) இருக்கலாம் என்கிறார்கள். எப்படியானாலும் நூற்றுக்கணக்கிலாவது மாணவர்கள் இவற்றில் இருந்திருக்கத்தான் வேண்டும். இதில் கவனிக்க வேண்டியது என்ன என்றால் இத்தனை மாணவர்கள் இருந்தபோதிலும் குருவானவர், அதாவது அந்தக் குலபதியானவர், ஃபீஸையோ தக்ஷிணையையோ நினைக்காமல், அவ்வளவு மாணவர்களுக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் தாமே சாப்பாடு போட்டு ரக்ஷிக்கும் நிஜ ஆசார்யராக இருந்திருக்கிறார்! 'யோ அன்ன தானாதி போஷணாத் அத்யா பயதி' - 'எவன் சாதம் போட்டுப் பாடம் சொல்லித் தருகிறானோ - அவனே குலபதி' என்று லக்ஷணம் சொல்லியிருக்கிறது. 'நல்ல கார்யம் செய்கிறார், தன் ராஜ்யத் தில் நிறைய வித்வான்களை உருவாக்குகிறார்' என்று ராஜா பாட்டுக்கு இவருக்கு ஸம்பாவனை பண்ணிக் கொண்டிருப் பான். இவரும் ஏராளமான சீஷப்பிள்ளைகளைக் கல்விமான் களாக்குவார். 'வ்ருத்யர்த்தம்' (பணத்துக்காக) என்ற வாதையே இராது!

ஆனாலும் மொத்தத்தில் பார்த்தால் பெரிய வித்யாசாலை கள் நடத்திய குலபதிகள் அபூர்வமாகத்தான் இருந்தார்கள். தனியாக ஓர் ஆசார்யன் சிறிதாகக் குருகுலம் நடத்துவதே பொதுவிதியாக இருந்தது.

பூர்வகால போதனை அமைப்பின் வளர்ச்சி

வேதகாலம் என்கிற ஆதிகாலத்தில் நம்முடைய தேசத்தில் (நம்முடைய தேசத்தில் மாத்திரமில்லை; உலகத்திலேயே) முதன் முதலில் கல்வி போதிப்பது எப்படி ஆரம்பித்தது என்றால்:

ஒவ்வொரு ரிஷியும் அவருக்கு ஈச்வரானுகூரஹத்தில் ஸ்புரித்த (அதாவது reveal ஆன) மந்த்ரங்களையும் வித்யைகளையும் தன்னுடைய புத்ரன், புத்ரன் மாதிரியாக இருக்கப் பட்ட நெருக்கமான பந்துமித்ரர்களின் குழந்தைகள் ஆகியவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுப்பதில்தான் ஆதி 'ஸ்கூல்' பிறந்தது. வித்யைகள் என்று இங்கே சொன்னது, பிற்காலத்தில் அந்த வார்த்தையில் உள்ளடங்கிய 'ஆர்ட்'களையும் (கலைகளையும்) ஸயன்ஸ்களையும் அந்த ஆரம்ப காலத்தில் அவ்வளவாகக் குறிக்கவில்லை. அக்காலத்தில் ஒவ்வொரு உபாஸனா மார்க்கம் மட்டுமே ஒரு வித்யை எனப்பட்டது.

நல்ல த்யான லயத்திலே ஒரு ரிஷியின் அந்தஃகரணம் பரமாத்மாவிடம் சொருகிக்கொண்டு கிடக்கும்போது அந்தப் பரமாத்ம ஸ்வரூபமான ஆகாசத்திலேயிருந்து அவர்களுக்குள் மந்த்ரங்கள் ஸ்புரிக்கும்;★ அந்தப் பரமாத்மாவின் அனுகூரஹத்தில் அதை அடைவதற்கு உபாயமான ஏதாவதொரு உபாஸனா மார்க்கமும் தானாக 'ரிவீல்' (வெளிப்படும்) ஆகும். யமதர்ம ராஜா நசிகேதஸுக்கு உபதேசித்த மாதிரி, ஸனத்குமாரர்

★ இவ்விஷயமும் இதன்பின் வரும் விஷயங்களில் சிலவும் அருள் உரை 21, 22-வது புத்தகங்களில் இடம்பெற்றுள்ள 'வேதம்' என்ற உரையிலுள்ள 'அநாதி - அபௌருஷேயம்', 'ஒலியும் படைப்பும்' என்ற பிரிவுகளில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.

நாரதருக்கு உபதேசித்த மாதிரி ஒரு தேவதை அல்லது தெய்வத்தன்மை அடைந்த ஒரு மஹாபுருஷர் ஒரு ரிஷிக்கு, அல்லது வேறொரு ஸத்பாத்ரத்துக்கு இப்படிப்பட்ட வித்யையை உபதேசிப்பார். ஸ்வர்க்க லோக ஸம்பந்தமுள்ள அக்னி வித்யையை நசிகேதஸுக்கு யமதர்ம ராஜா உபதேசித்தார். அந்த வித்யை அதற்கப்புறம் அதைப் பெற்ற சிஷ்யனாக நசிகேதஸின் பெயரிலேயே வழங்கப்பட்டடுமென்றும் வரம் கொடுத்தார்.

இதே போலத்தான் இன்னம் சில வித்யைகளும் அவற்றில் உபதேசம் பெற்ற சிஷ்யர் பெயரில் இருக்கின்றன. உபகோஸல வித்யா, ஸத்யகாம வித்யா, மைத்ரேயி வித்யா என்று உபநிஷத்தில் வருகிறவை, அவை யாரைக் குறித்து உபதேசிக்கப்பட்டனவோ அவர்கள் பெயரை வைத்துத்தான். உபதேசிக்கிற குருவின் பேரிலோ, அல்லது உபாஸனாமூர்த்தி அல்லது தத்வத்தின் பேரிலோ இல்லாமல் இப்படிச் சில வித்யைகள் சிஷ்யர் பேரிலிருப்பதிலிருந்து, ச்ரத்தாபக்திகளுடன் வித்யையைக் கற்றறிய விரும்புகிற மாணவனுக்கு ஆதியில் எவ்வளவு சிறப்புக் கொடுத்திருக்கிறார்களென்று தெரிகிறது. இது ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும்.

ஆதிக்கும் ஆதிகால ஸ்கூல் பற்றிச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தேன். வித்யைகள் என்பது பற்றிப் பேச்சு வந்தது.

'ப்ரஹ்மவித்யா' என்று எல்லா வித்யைகளுக்கும் முடிவான ஸத்ய தத்வத்தைச் சொல்லும் வேதாந்தமான உபநிஷத்துகளை ஒட்டுமொத்தமாகச் சேர்த்துக் குறிப்பிடுவது வழக்கம். 'என்ன, பெரிய ப்ரம்ம வித்யையோ?' என்று இதைத்தான் பேச்சு வழக்கில் சொல்வது. இந்த ப்ரஹ்மவித்யையான உபநிஷத்துகளில் அனேக வித்யைகள் - பஞ்சாக்னி வித்யா, மது வித்யா, வைச்வாநர வித்யா, ஸம்வர்க வித்யா, தஹர வித்யா, அந்தர்யாமி வித்யா என்றெல்லாம் குறிப்பிடப்படுகிறவை வருகின்றன. Ritual (சடங்கு) நிறைய இருக்கப்பட்ட வித்யைகள், அப்படியில்லாமல் த்யானாதி அப்யாஸங்களால் க்ரஹிக்கக்கூடிய தத்வரூபமான வித்யைகள் ஆகிய எல்லாம் நிறைய இருந்திருக்கின்றன. இவற்றை முதலில் ஈசுவர ப்ரஸாதத்தால் பெற்ற ரிஷிகளும், இதே மாதிரி மந்த்ரங்களையும், பல

மந்த்ரங்கள் அடங்கிய ஸூக்தங்களையும் ஆகாசத்திலிருந்து அபௌருஷேயமாகப் பெற்ற ரிஷிகளும் இவற்றைத் தங்கள் தங்கள் வாரிசுகளுக்கும், ரொம்பவும் நெருக்கமாக இருக்கப் பட்ட மற்ற பசங்களுக்கும் தங்கள் தங்கள் அகத்திலேயே சொல்லிக் கொடுக்க ஆரம்பித்ததில்தான் ஆதிகால ஸ்கூல் உண்டாயிற்று. ரிஷிகளின் பர்ணசாலைகளைப் பொதுவாக ஆசிரமம் என்பார்கள். அவற்றில் இந்த மாதிரி போதனை நடைபெற்ற ஆசிரமங்களை 'ரிஷிகுலம்' என்பார்கள். ரிஷிகுலம்தான் நம்முடைய, அல்லது மனித குலத்துடைய, முதல் பள்ளிக் கூடம்!

இப்படி ரொம்பவும் ஆரம்பத்தில் ஒரு குடும்பப் பாரம்பர்யமாகவேதான் வித்யைகளும், வித்யாசாலைகளும் இருந்திருக்கின்றன. அப்புறம் இந்த ரிஷிகுலக்காரர்களில் ஒருவருக்கொருவர் தொடர்பு, பரிவர்த்தனை ஏற்பட்டு, கல்விமுறை வருத்தியாகி அவரவரும் தங்கள் தங்கள் குடும்ப வித்யையை மட்டுமின்றி மற்ற வித்யைகளையும் மந்த்ர ஸூக்தங்களையும் மற்ற ரிஷிகுலங்களுக்குப் போய்க் கற்றுக் கொள்ள ஆரம்பித்தார்கள்.

மொழி, ஒலி ஒழுங்கு

கற்றுக் கொடுப்பதில் பாஷைதானே முக்யமான உபகரணம்? உலகத்தின் ஆதி நூலாகிய ரிக்வேதத்திலேயே பாஷா ரூபத்தை நிர்ணயிப்பதான வ்யாகரணம் (இலக்கணம்) அவ்வளவு நன்றாக வரையறை செய்யப்பட்டிருந்திருக்கிறது என்பதைப் பார்த்து மேல்நாட்டுக்காரர்கள் ஆச்சர்யப்படுகிறார்கள்! வ்யாகரண விதிகள் என்று மற்ற எல்லாப் பாஷைகளுக்கும் இருப்பவற்றோடு மட்டுமில்லாமல், ஸ்வரங்கள் என்பதாக

மந்த்ரங்களின் ஒவ்வொரு அக்ஷரத்தையும் எப்படி ஏற்றியோ, இறக்கியோ, ஸமமாகவோ உச்சரிக்க வேண்டுமென்பதையும் கற்றுக் கொடுத்தார்கள். ஆதியில் அந்த மந்த்ர சப்தங்கள் ரிஷிகளுக்கு எப்படி அனுக்ரஹமாயிற்றோ, அதே ரூபத்தில் சொல்லிக் கொடுத்தார்கள். கால வரையறை செய்ய முடியாத அந்த ஆதி ஸ்கூலிலிருந்து ஆரம்பித்து எத்தனையோ யுகங்களுக்கு அப்புறம் இன்றைக்கு ஒரு கனபாடிகள் ஒரு சிஷ்யனுக்குச் சொல்லிக் கொடுப்பது வரையில், இந்தத் தேசம் பூராவும் கொஞ்சங்கூட வித்யாஸமில்லாமல் அதே ஸ்வரங்களில்தான் வேதங்களின் அப்யாஸம் இருந்து வந்திருக்கிறது!

இப்படிச் சொல்லிக் கொடுத்தது எழுத்தின் மூலம் இல்லை. எழுத்துக்கு முக்யத்வம் வந்தது ரொம்பக் காலத்துக்குப் பிற்பாடுதான். இப்போது பள்ளிக்கூடம் என்றவுடன் நினைக்கப்படுகிற black-board, (கரும்பலகை), சாக்பீஸ், ஸ்லேட்-பலப்பம், நோட்டு - பென்ஸில் - பேனா என்கிற எதுவும், புஸ்தகம் சுவடி முதலான எதுவுமே இல்லாதது ஆதிகால ஸ்கூல்! 'படிப்பு' என்று கல்வியைச் சொல்வதே புஸ்தகத்தைப் பார்த்துப் படிப்பதிலிருந்து ஏற்பட்டதுதான். அக்ஷராப்யாஸம் என்று வித்யாரம்பத்தைச் சொல்வதிலும் 'அக்ஷரம்' என்பது எழுத்தைச் சொல்வதாகவே இப்போது பல காலமாக வைத்துக் கொண்டு, குழந்தைக்கு அன்று 'அனா' எழுதச் சொல்லிக் கொடுக்கிறோம். இரண்டாயிரம் வருஷத்துக்கு முந்தியே படிப்பில் எழுத்து பிரதானமாக வந்துவிட்டது என்பது திருவள்ளுவர், ஔவை முதலானவர்கள் எண், எழுத்து என்ற இரண்டையும் இரண்டு கண்களாகச் சொல்வதிலிருந்து தெரிகிறது.

ஆனால் நான் சொல்லும் மிகப் பழமையான வேதகாலத்தில் ஆரம்பித்து, அப்புறம் வெகுகாலம் வரையில்கூட எழுத்து, படிப்பது என்பது அதிகம் இல்லாமல்தான் விஸ்தாரமான வித்யாப்யாஸம் பூராவும் நடந்திருக்கிறது. என்ன செய்தார்களென்றால், வாய்மொழியாகவே சொல்லிக் கொடுத்து அதை மாணவன் காதால் கேட்டு மறுபடி வாயால் ஒப்பிக்கும்படிச் செய்தே பாடம் நடத்தினார்கள். வேதமந்த்ரங்களை எழுதி வைக்கக்கூடாது என்று பண்ணியிருந்தார்கள். ஏனென்றால் தெய்வீகமான அந்த மந்த்ர சப்தங்கள் என்றைக்கும் லோகத்

தில் இருந்து கொண்டு, அதன்மூலம் லோக ஷேமத்தை உண்டாக்க வேண்டுமென்பதற்காகத்தான்! இதற்கும் எழுதி வைக்காமலிருப்பதற்கும் என்ன ஸம்பந்தம்?

லோகத்தில் மந்திர சப்தங்களைப் பரப்பிக் கொண்டிருக்கும்படியாக ஜனங்களில் ஒரு பிரிவை உறுதியாக ஏற்படுத்தித் தர வேண்டுமானால் அதற்கு என்ன வழி? அவர்கள் எப்போது பார்த்தாலும் இதைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கப் பண்ணி, அப்படிப் பண்ணினால்தான் அவர்களுக்கும் பிழைப்பு உண்டு. தக்ஷிணையோ மான்யமோ கிடைக்கும் என்று வைத்து, வேறே எந்தத் தொழிலுக்கும் அவர்கள் போகப்படாது என்று விதி செய்துவிடுவதுதான். இதற்கு அவர்கள் வேதத்தை ஏதோ அவ்வப்போது புஸ்தகங்களில் பார்த்துப் படிப்பது என்று இருந்தால் ஸரிப்பட்டு வராது. வேதத்தில் வரும் அனேக சப்தங்களை எழுத்தில் கொண்டு வர முடியாது. அதன் ஏற்றல் - இறக்கல் ஸ்வரங்களையும் எழுதிக் காட்ட முடியாது. ஏதாவது பங்க்கவேஷன் மார்க் போடலாமே என்றால், அச்சுப்பிழை எழுத்துப்பிழை மாதிரி ஏற்பட்டுவிட்டால் மந்திர ரூபம் மாறிப்போய் அதன் பலமே விபரீதமாகிவிட இடமுண்டு. இதெல்லாவற்றோடுங்கூட ரொம்ப முக்யமான காரணம், ஏதோ அவ்வப்போது படிப்பது என்பதாக ஒருத்தனுடைய மனஸின் வெளி லெவலோடு மந்திரங்களை நிறுத்திவிட்டால் அவற்றின் பூர்ண ப்ரயோஜனம் உண்டாகவே உண்டாகாது. மந்திரங்கள் ஒருவனுடைய மனஸ் பூராவையும் வ்யாபித்து அவனுடைய உயிரிலேயே இறங்கி ஊறியிருக்க வேண்டும். அப்போதுதான் அவன் சொல்லும் மந்திரம் பூர்ணமாக வீர்ய வத்தாக இருக்கும். 'எழுதி வைத்துப் படிக்கலாம்' என்று இருந்து விட்டால் ஒருவன், அதை மனப்பாடம் செய்து கொள்ளாமலே, 'அதுதான் சுவடி இருக்கே! ஸமயம் நேரும்போது பார்த்துண்டாப் போச்சு' என்று இருந்துவிடக் கூடும். அதாவது மந்திரம் இவனுக்குள்ளே, அல்லது அவன் மந்திரத்துக்குள்ளே ஊறாமல் மேலெழுந்தவாரியாக முடிந்துவிடும். இப்படி விடக்கூடாது என்றுதான் எழுத்தாலில்லாமல் வாய் மொழியாலேயே ஆதி கால ஸ்கூலில் பாடம் நடத்தி எல்லாவற்றையும் மனப்பாடமாகப் பண்ணிக் கொள்ள வைத்தது.

மந்திரம் மாணவனுக்குள் ஊறுவதற்காகத்தான் அவனைப்

புத்திசாலியாக மட்டுமில்லாமல் குணசாலியாகவும் இருக்கப் பண்ணினார்கள். ஏனென்றால் சுத்தமான ஜீவனுக்குள்தான் வேத மந்திரம் இறங்கிப் ப்ரகாசிக்கும்; அவனையும் ப்ரகாசிக்க வைக்கும். இதனாலேயே வித்யார்த்திக்கு - ஸ்டூடன்டுக்கு - பிரம்மசர்ய நியமத்தை வைத்தார்கள். 'தபஸ்' என்றே சிஷை முறையை வைத்தார்கள். வித்யாப்யாஸம் என்பது ஒரு வ்ரதமாக ஆரம்பத்திலே தீக்ஷையுடன் நடந்தது.

பிறக்கும்போது பிராமணனும் நாலாம் வர்ணத்தவன்தான்; உபநயன ஸம்ஸ்காரத்தால்தான் அவன் 'த்விஜன்' என்னும் இரு பிறப்பாளனாகிறான்; அப்புறம் வித்யாப்யாஸத்தால் அவனுக்கு 'விப்ரன்' என்ற பெயர் உண்டாகிறது; இந்த மூன்றும் சேர்ந்து ஒருத்தனை 'ச்ரோத்ரியன்' ஆக்குகிறது. இப்படி சாஸ்த்ரத்தில் இருக்கிறது:

ஜந்மநா ஜாயதே சூத்ர:

ஸம்ஸ்காரேர் - த்விஜ உச்யதே I

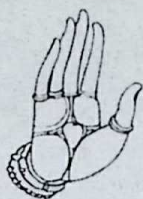
வித்யயா யாதி விப்ரத்வம்

த்ரீபி : ச்ரோத்ரிய உச்யதே II

இவன் 'ப்ரஹ்ம' எனப்படும் வேதத்தில் ஊறி, அதே ப்ரஹ்ம பதத்தால் குறிப்பிடப்படும் பரமாத்மாவைப் பற்றிய ஞானத்தில் ஸித்தி அடையும்போதே 'பிராஹ்மணன்' ஆகிறான்.

அதாவது, கல்வி என்பது ஸம்பாதிப்பதற்கு ஸாதனம் என்று நாம் வைத்துள்ள நிலைக்கு ரொம்ப ரொம்ப உச்சத்தில் அது ஒருவனுக்கு அறிவையும், ஆத்ம ஞானத்தையும் கொடுத்து அவனுடைய ஜன்மாவையே கடைத்தேற்றி வைப்பதற்காகவே ஏற்பட்டது என்ற உயர்ந்த லக்ஷியத்தை நம்முடைய ஆதி மூதாதையர் கொண்டிருந்தார்கள்!

வாயால் சொல்லி மாணவனைத் திரும்ப ஒப்பிக்க வைப்பதில் வாத்யார் ஒவ்வொரு மந்த்ரத்தையும் ஐந்து தடவை திரும்பத் திரும்பச் சொல்வார். அவர் ஒரு தடவை சொன்னதுமே அதைப் பிடித்துக் கொண்டு ஒப்பித்துவிடும் புத்திசாலிப் பையனைத்தான் 'ஏக ஸந்த் க்ராஹி' என்பது.

குலம், சாகை, சாத்ரன், சரணம் முதலியன

‘குலம், கோத்ரம் பார்க்கணும்’ என்ற ஒரு வாக்யம் நம் மிடையே அடிபடுகிறது. (இந்தக் கொள்கையையே அடித்துப் போட்டுவிட வேண்டுமென்பதுதான் நம்முடைய நவீன நாகரிகக்காரர்களின் அபிப்ராயம்.) ஒரு ரிஷியின் வம்சத்தினுடைய பல கிளைப் பரம்பரைகளைச் சேர்ந்த எல்லோரும் ஒரு ‘கோத்ரம்’. ‘குலம்’ என்றால் இப்படி ஒரே கோத்ரமாக இருக்கிறவர்களில் கிட்டின உறவாக ஒன்று சேர்ந்திருக்கிறவர்கள். இந்தக் ‘குல’த்தில்தான் ஆதிகால ஸ்கூல் ஏற்பட்டதாக நான் சொன்னது. அப்போது ‘குருகுலம்’ என்ற பெயரைவிட ‘ரிஷி குலம்’ என்ற பெயரிலேயே அது அதிகம் பேசப்பட்டது. குரு - சிஷ்யன் என்கிறபோது ரக்தபாந்தவ்யம் (ரக்த உறவு) அதில் தெரியாமல், உறவுக்காரராக இல்லாத இருவரில் ஒருவர் சொல்லிக் கொடுப்பதாகவும், இன்னொருவர் கற்றுக் கொள்வதாகவுந்தான் தோன்றுகிறது. ஆரம்பகால ஸ்கூலோ ரக்தபாந்தவ்யமுள்ளவர்களிடையே அமைந்த ஒன்றாக இருந்தது. ஆதியில் பிதாதான் குரு என்று சொன்னேனல்லவா? தங்கள் மூதாதையான ஒரு ரிஷி கண்டுபிடித்த - அல்லது கண்டு கொண்ட ஒரு வித்யையைத் தங்களுக்குள் அவர்கள் பரப்பிக் கொண்டதால் அது ரிஷிகுலம் என்று பெயர் பெற்றது.

அப்புறம் இப்படி அனேக ரிஷிகள் கண்டு கொண்ட வித்யைகளையும் மந்த்ரங்களையும் ரிஷிகுலங்கள் பல ஒன்றோடொன்று தொடர்பு கொண்டு பரஸ்பரம் பரிமாறிக் கொள்ளும் காலம் வந்தது. இப்படிச் கூட்டுச் சேர்ந்த அனேக குல கோத்ரர்கள் ஒரே விதமான ஆசரணைகளை மேற்கொண்டனர். அங்கங்கேயும் இப்படி வேறு வேறாகப் பல்வேறு ரிஷிகளுடைய மந்த்ரங்களை ஒன்றாகத் திரட்டி, ஒவ்வொரு பிரிவினர் அதை அத்யயனம் செய்வதாக ஏற்பட்டது. இப்படிச்

கொஞ்சம் கொஞ்சம் வித்யாஸத்துடன் ஒரே வேதத்தில் ஏற்பட்ட பிரிவுகளைத்தான் சாகை (கிளை) என்பது. சரித்ர ரீதியாக வித்யாசாலை என்பது வளர்ச்சி கண்டதைப் பார்க்கும் போது, ரிஷிகுலங்களுக்கு அப்புறம் வருவது ஒவ்வொரு சாகையைச் சொல்லிக் கொடுத்த குருகுலங்களேயாகும். இங்கே ரக்தப் நத்துக்களிடமிருந்து கல்விப் பிரசாரம் விரிவடைந்து, ஒரே வேதப் பிரிவைச் சேர்ந்த, ஒரே ஆசரணைகளைக் கொண்ட எல்லாரிடமும் பரவலாயிற்று. அப்புறம்தான் ஒரு வேதத்தின் ஒரு சாகை மாத்திரமில்லாமல் பல வேதங்கள், மற்றும் பல வித்யைகள் ஆகியவற்றையும் கற்றுக் கொடுப்பதாகக் குருகுலம் விரிவுபெற்றது.

மாணவன், வித்யார்த்தி, சிஷ்யன் என்றெல்லாம் நாம் சொல்லும் பையனுக்கு 'சாத்ரன்' என்று அக்காலத்தில் பேர் இருந்திருப்பதாகப் பாணினியின் வ்யாகரணத்திலிருந்து தெரிகிறது. 'சாத்ரம்' என்றால் 'குடை' என்று தெரிந்திருக்கலாம். ஒரு குடை ஒருத்தன் தலைக்கு மேலே கவிந்துகொண்டு அவனை வெயில், மழைகளிலிருந்து காப்பாற்றுகிறமாதிரி, குரு என்பவரால் நன்றாக அரவணைக்கப்பட்டுக் கெடுதல்களிலிருந்து காப்பாற்றப்படுவதாலேயே 'சிஷ்யனுக்குச்' 'சாத்ரன்' என்ற பெயர் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதிலிருந்து குருவுடைய உத்தமமான குணமும் அவருடைய அன்புப் பணியும் தெரிகின்றன. அதாவது கல்வி என்பது அறிவு ஸம்பந்தப்பட்டதாக மட்டும் இன்றைக்குப் போலில்லாமல், நல்ல குணத்தின் ஸம்பந்தமுள்ளதாகவும் இருந்தது என்பதற்காகச் சொல்கிறேன்.

வித்யாசாலைக்கு அப்போது 'சரணம்' என்ற பேர் இருந்ததாகவும் பாணினியத்திலிருந்து தெரிகிறது.* 'சரணம்' என்றால் கால். பாதம், பதம் என்று காலைச் சொல்கிறோம். 'பரமபதம்'

* வேதத்தில் மூலமான மந்த்ரங்களைச் சொல்வதான பாகத்துக்கு ஸம்ஹிதை என்றும், அந்த மந்த்ரங்களைக் கொண்டு எப்படி வைதிகக் கர்மாக்கள் செய்வது என்று விவரிக்கும் பாகத்துக்கு ப்ராஹ்மணம் என்றும் பெயர். ஸம்ஹிதா பாகங்களில் உள்ள ஒவ்வொரு பிரிவுக்கும், அதைக் கற்பித்த வித்யாசாலைக்கும் 'சாகை' எனப்பெயர் என்றும், இதேபோல் ப்ராஹ்மணத்தில் உள்ளவற்றுக்குச் 'சரணம்' எனப் பெயர் என்றும் சிலர் சொல்கிறார்கள்!

என்று மிகவும் உயர்ந்த ஸ்தானத்தைச் சொல்லும்போதும் 'பதம்' என்ற வார்த்தை வருகிறது. கால், நம் உடம்பைத் தாங்கி நிற்கச் செய்வது போல, நம் உயிரைத் தாங்கி நிலைத்து நிற்கும் படி செய்யும் பெரிய 'ஸப்போர்ட்' தான் பதம். 'சரணம்' என்று இதே அர்த்தத்தில்தான் குருகுலத்துக்குப் பெயர் கொடுத்திருக்கிறது.

அத்யாபகர் என்று பொதுவாகச் சொல்லப்பட்ட டீச்சர் வேத அத்யயன - அத்யாபனங்களில், அதாவது வேத text-களைச் சொல்வதிலும் சொல்லிக் கொடுப்பதிலும் 'கனம்' என்னும் முடிவு வரை போனவராக இருந்தால் அவரை 'ச்ரோத்ரியர்' என்பதாகவும்; இப்படி மூலநூலான text-இல் தேர்ச்சி பெற்றிருப்பது மட்டுமில்லாமல் அதன் அர்த்தங்கள், தாற்பர்யங்கள் ஆகியவற்றை நன்றாக விளக்கிக் கூறவும் வல்லவராயிருந்தால் 'ப்ரவக்தா' என்பதாகவும் குறிப்பிட்டதாகத் தெரிகிறது. 'ப்ரவசனம்' பண்ணுபவர் யாரோ அவர் 'ப்ரவக்தா'.

கொஞ்ச காலத்துக்குப் பிற்பாடு முதலிலேயே சொன்ன ஆசார்யர், உபாத்யாயர் என்ற இரண்டு விதமான டீச்சர்கள் உண்டானார்கள்.

ஒரே குருகுலத்தில் படிப்பவர்களை 'ஸப்ரஹ்மசாரிகள்' என்றும் 'ஸதீர்த்யர்கள்' என்றும் பாணினி சொல்லியிருக்கிறார். இதே பேர்கள் பிற்காலத்திலும் நீடித்தன. இங்கிலீஷில் classmates என்கிறோம். வடக்கே 'குருபாயிக்கள்' என்கிறார்கள்.

படிப்பு முடிந்து சிஷ்யன் தருகிற தக்ஷிணை என்ன வென்று மனு சொல்லியிருக்கிறார். பசு, பூமி, ஸ்வர்ணம், வஸ்த்ரம், தான்யம், காய்கறி, குடை, பாதரக்ஷை முதலியவற்றில் ஒரு சிஷ்யனால் எது முடியுமோ அதைத் தரலாம் என்கிறார்.

முதலிலேயே பேசிக்கொண்டு கொடுக்கல் - வாங்கல் பிஸினஸாக 'வ்ருத்யர்த்தம்' கற்பிக்கும் வாத்யார் - கற்றுக் கொள்ளும் மாணவன் இரண்டு பேரையுமே ச்ரார்த்தம் முதலான கர்மாக்களில் ப்ராஹ்மணர்களாக வரிக்கக் கூடாது என்றே மனு தீர்ப்புக் கொடுத்திருக்கிறார். இப்படித் கற்றுக்

கொடுப்பவர்தான் 'உபாத்யாயர்' என்று ஞாபகமிருக்கலாம்.

ரக்த பந்துக்கள் மட்டுமேயான ஒரு குலத்திலிருந்து வேதத்தில் அதிகாரமுள்ள, எல்லாருக்கும் பொதுவான சாகைக்குக் கல்வி போதனை வளர்ச்சி கண்டபோது பிராமணர்களோடு கூத்தரிய, வைச்யர்களுக்கும் சேர்த்துப் போதிக்கும் பெரிய குருகுலங்கள் ஏற்படலாயின என்று தெரிகிறது.

பூர்வகாலக் கலைகளும் ஸயன்ஸ்களும்

இப்படிப் போகப் போக, உபாஸனா மார்க்கம்தான் வித்யை என்பதும் விரிவடைந்து, இப்போது நாம் சொல்கிற அர்த்தத்தில் அனேக 'ஆர்ட்'களும் ஸயன்ஸ்களும் ஏற்பட்டு, இவையும் வித்யை என்று பெயர் பெற்றுக் குருகுலங்களில் கற்பிக்கப்படலாயின. சாந்தோக்ய உபநிஷத்திலேயே இப்படிப் பட்ட வித்யைகளுக்கு ஒரு பெரிய லிஸ்ட் கொடுத்திருப்பதைப் பார்க்கும்போது, 'எத்தனை காலத்துக்கு முன்னேயே நம் பூர்வீகர்கள் இத்தனை துறைகளில் தேர்ச்சி கண்டு, அவற்றை முறையாகக் கற்றுக் கொடுத்தும் வந்திருக்கிறார்கள்!' என்பதாக நமக்கு ஆச்சர்யமே உண்டாகிறது.

அனேக வித்யைகளைக் கற்றும் ஆத்ம ஞானத்துக்கு அப்பாஸம் பண்ணாததால் நிறைவு காணாமல் ஏதோ ஓர் ஏக்கம் பிடித்துக் க்லேசப்பட்டுக் கொண்டிருந்த நாரதர், தாம் படித்த வித்யைகளின் பேர்களை ஸனத்குமாரரிடம் சொல்வதாக அந்த உபநிஷத்தில் வருகிறது. நாலு வேதங்கள், ஐந்தாவது வேதமாக நாரதர் சொல்கிற இதிலாஸ - புராணங்கள் ஆகியவற்றோடு 'வேதங்களின் வேதம்' என்று அவர் குறிப்பிடும் வ்யாகரணம், 'பித்ர்யம்' என்பதான பித்ரு கர்மாக்களைப் பற்றிய கல்பம், 'ராசி' என்பதான கணித சாஸ்த்ரம், 'தைவம்' என்னும் சகுன

சாஸ்த்ரம், 'நிதி' என்கிற பொருளாதார சாஸ்த்ரம், 'வாகோ வாக்யம்' என்கிற தர்க்க சாஸ்த்ரம், 'ஏகாயனம்' என்கிற ராஜ நிதி, 'தேவ வித்யா' என்பதான நிருக்தம் (அதாவது வேதத்தின் அக்ஷரங்களுக்கு அர்த்தம் செல்கிற Etymology), 'ப்ரஹ்ம வித்யா' (வேதாந்தம் பூராவுக்கும் ஏற்பட்டுள்ள ப்ரஹ்ம வித்யா என்ற பேர் இந்த இடத்தில் வேதமந்த்ர சப்தங்களை வழுவற நிர்ணயித்துத் தரும் சிஷ்ய சாஸ்த்ரம் என்ற Phonetics-ஐ மட்டும் குறிக்கும்), 'பூதவித்யா' என்னும் ஜீவஜந்துக்களைப் பற்றிய தான Biology, 'க்ஷத்ரவித்யா' என்பதான க்ஷத்ரியர்களுக்குரிய யுத்த சாஸ்த்ரம், அஸ்த்ரானமி அஸ்த்ராலஜி ஆகிய இரண்டும் சேர்ந்த 'நக்ஷத்ர வித்யா', விஷங்களை முறிக்க வழி சொல்லித் தரும் 'ஸர்ப்ப வித்யா', 'தேவஜன வித்யா' (அதாவது உச்சாணித் தேவர்களுக்கும் நம்மைப் போன்ற மனுஷ்ய ஜாதிக் கும் இடையிலேயுள்ள 'தேவஜன'ங்களான கந்தர்வர்களுக்குரிய ஸங்கீத நாட்ய-நாடக-சில்ப-சித்ரக் கலைகள்) என்றிப்படி அனேகக் 'கோர்ஸ்'கள் படித்ததாக நாரதர் சொல்கிறார்.*

நாரதர் மஹாமேதமை பொருந்தியவர். அதனால் அவரால் இத்தனை படிக்க முடிந்தது. அதோடு இத்தனை படிப்பாலும் ஆத்மானந்த நிறைவைப் பெற முடியவில்லை என்று தெரிந்து கொள்கிற விவேக வினயங்களும் அவருக்கு இருந்தது. அதனால் தான் ஸனத்குமாரரை ஆச்ரயித்து அவரிடமிருந்து ஆத்ம வித்யோபதேசம் பெற்றிருக்கிறார். ஈச்வர தத்வத்தைக் காட்டிக் கொடுக்கவே கல்வி ப்ரயோஜனப்பட வேண்டும் என்பதும் இதிலேயே தெரிகிறது. அது இருக்கட்டும். 'நான்' சொல்ல வந்தது - இத்தனை கோர்ஸ்கள், இத்தனை ஸப்ஜெக்ட்கள் ஏற்பட்டுவிட்டனவென்றால் அப்போது குருகுலமும் விஸ்தாரமாகிக் கொண்டே போய், பல டீச்சர்கள் இருந்திருக்க வேண்டும். நாரதரைப் போல இல்லாமல் இவற்றிலே ஒரு சில ஸப்ஜெக்ட்களை மட்டும் படிக்கும் மாணவர்களைக் கொண்ட தனித்தனியான பல க்ளாஸ்கள் அமைந்த பெரிய வித்யாசாலைகள் உண்டாயிருக்க வேண்டும். காட்டிலே ரிஷிகள் நடத்திய இப்படிப்பட்ட Forest University-களின் அடிப்படையிலேதான் டாக்டர், சாந்தி நிகேதனம் அமைத்தது!

* 'தேவஜன வித்யா' என்பதை இரண்டாகப் பிரித்து, தேவ வித்யா என்பது காந்தர்வக்கலைகள், ஜன வித்யா என்பது வைத்ய சாஸ்த்ரம் என்று கொள்ளும் கருத்தும் உள்ளது.

நாரதருக்கு ஏற்பட்ட குறை பொதுவாக அந்தக் கால வித்யார்த்திகள் எல்லாருக்கும் ஏற்பட்டிருக்காது. ஈசுவர ஸம்பந்தம், ஆத்ம ஸம்பந்தம் உள்ளதாகவே அந்நாள் கல்வி இருந்தாலும் ஒரு ஸாமான்ய ஜீவனை வித்யாப்யாஸ காலத்திலேயே ஒரேயடியாக அவனுக்கு எட்டாத ஞானமார்க்கத்தில் பிடித்துத் தள்ளிவிடவில்லை. அறிவு ரீதியில் ப்ரம்ம வித்யையையும் சொல்லிக் கொடுத்தாலும் அதை அப்பொழுதே அவன் அனுபவத்துக்குக் கொண்டு வரவேண்டும் என்று நிர்ப்பந்தப் படுத்தவில்லை. படிப்பு முடிந்த பிறகு அவன் கல்யாணம் கார்த்திகை பண்ணிக் கொண்டு, குழந்தை குட்டிகளைப் பெற்று இல்லற வாழ்க்கையை நன்றாக நடத்திப் பழைய கர்மாக் களைத் தீர்த்துக் கொண்டும், தனக்கான கர்மாவைப் பண்ணியும் சித்த பரிபாகம் (பரிபக்குவம்) அடைந்து, அப்புறம்தான் ஸன்னியாஸி ஆகி ஆத்மவிசாரம் செய்ய வேண்டுமென்பதே வேத சாஸ்த்ர வழி. இதற்கு அனுகூலம் பண்ணும்படியாகவே கல்விமுறை இருந்தது.

தர்மம் - ப்ரஹ்மம்

தர்மம், ப்ரஹ்மம் என்று இரண்டு. தர்மம் இஹலோகத்தில் ஒழுங்காக வாழப்பண்ணுவது. ப்ரஹ்மம் பரலோக விஷயம். தர்மத்தின் வழியாக, தர்மத்துக்கான கர்மத்தின் வழியாகத் தான் ஒரு ஸாமான்ய ஜீவன் ப்ரஹ்ம விசாரத்துக்குப் போகமுடியும். தர்மம் என்ன என்று விசாரித்து, அறிந்து, அனுஷ்டிக்கவே பூர்வ மீமாம்ஸையாகிற கர்மமார்க்க சாஸ்த்ரமும், ப்ரம்மத்தைப் பற்றி விசாரித்தறிந்து அனுபவிக்கவே உத்தர மீமாம்ஸையாகிற வேதாந்தமும் உள்ளன. அக்கால வித்யாசாலைகளில் வேதாந்தம் நிறையச் சொல்லிக் கொடுத்தாலும் அது அடிப்படையாக அதிலே ஒரு பிடிப்பு ஏற்படுத்திக் கொடுப்பதாகவே பெரும்பாலாருக்கு வைக்கப்பட்டது. அதிலேயே அப்போதே

ஈடுபட்டுவிட வேண்டுமென்று வைக்கவில்லை. இஹலோக வாழ்க்கையை நன்றாக நடத்தி - அதாவது தர்மத்தின் வழியிலே நடத்தி - உரிய பக்குவம் பெற்ற பின்னரே ஒருத்தன் பூர்வத்தில் அறிவு ரீதியில் தெரிந்து கொண்ட ஆத்ம சாஸ்த்ரத்தில் பூர்ணமாக ப்ரவேசிக்கும்படியாகத்தான் ப்ரஹ்மசர்ய ஆச்ரமத்தின் வித்யாப்யாஸமும், பிறகு க்ருஹஸ்தாச்ரமத்தின் வாழ்க்கை க்ரமமும் உருவாக்கப்பட்டன. நாரதர் ஸாமான்ய ஜீவனாக இல்லாமல் அஸாதாரணமாக இருந்தவராதலால் அவருக்கு தார்மிகமான வாழ்க்கையோடு நின்றுவிடுவதில் வித்யாப்யாஸம் முடித்தபோதே குறை ஏற்பட்டு, ப்ரஹ்ம ஞானத்துக்கான ஏக்கம் உண்டாயிற்று. க்ருஹஸ்தாச்ரமத்துக்குப் போகாமல் ப்ரஹ்மசர்யத்திலிருந்தே ப்ரஹ்மஞான நிலைக்குப் போய்விட்டார்.

நாரதர் கதை இருக்கட்டும். ஸாதாரணமாக ஒரு மனுஷ்யனை அதர்மத்தில் போக விடாமல் தர்மத்தில் செலுத்தி நல்ல தெய்வபக்தியும், அத்யாத்ம விஷயங்களில் அடிப்படையாக ஒரு பற்றும் கொள்ளும்படி ஆதிகாலக் கல்வி முறை அமைக்கப்பட்டது. அது எப்படி காலக்ரமத்தில் விஸ்தாரமாக வளர்ந்தது என்று சொன்னேன்.

இன்னொரு முக்யமான விஷயம் சொல்ல வேண்டும். வித்யை என்றால் வைதிகமான வித்யையாகவே இருந்த காலம் அது. அதனால் எந்த ஆர்ட், ஸயன்ஸானாலும் அதுவும்கூட வேத அத்யயனத்தோடும், வேத வித்யைகளான பதிநாலோடும் சேர்த்துத்தான் வைதிகமான வாழ் முறைக்குப் பயன்படுவதாகவே போதிக்கப்படும்.

இதிலே வேடிக்கை என்னவென்றால் வேதம் முழுதையும் ஒப்புக்கொள்ளாமல் அதில் ஒரு பகுதியை மட்டும் ஒப்புக் கொள்ளும் பூர்வ மீமாம்ஸை முதலான வித்யைகளையும், அடியோடு வேதத்தையே ஒப்புக் கொள்ளாத சார்வாகம் முதலிய வித்யைகளையும், வேதத்தை ஆதரிப்பதாகவும் சொல்ல முடியாமல் ஆக்ஷேபிப்பதாகவும் சொல்ல முடியாமல் அதற்கு நேர் ஸம்பந்தமில்லாமல் இன்டிபென்டென்ட் - ஆக ஏற்பட்ட ஸாங்க்யம், யோகம் முதலான வித்யைகளையுங்கூட, வேத அத்யயனத்தோடு சேர்த்தேதான் சொல்லிக் கொடுத்தே

தார்கள். பிற்பாடு வேத ப்ராமாண்யத்தை ஆக்ஷேபித்து அவைதிகமான பௌத்த மதம் தோன்றி, பௌத்தர்கள் யுனிவர்ஸிடிகள் நடத்தியபோதுகூட அவற்றிலே சதுர்தச (பதிநான்கு) வேதவித்யைகளையும் சொல்லிக் கொடுத்தார்கள்.

பல தொழில்களுக்கான பல வித்யைகள் ஏற்பட்டபோது வேத அத்யயனத்துக்குத் தகுதி பெற்ற த்ரைவர்ணிகர்களும் (ப்ராஹ்மண, சூத்ரிய, வைச்யர்களான மூன்று வர்ணத் தினரும்) குருகுலங்களில் சேர்ந்து படித்தார்கள். நான்காம் வர்ணத்தவர்கள் குருகுலத்தின் ஆசார்யர்மார்கள் போஜனம் முடித்தபின் அவர்களிடம் வந்து தங்களுடைய தொழிலுக்கான சாஸ்த்ரங்களைத் தெரிந்து கொண்டு போவார்கள். ஒவ்வொரு வர்ணத்தாருக்கும் குருகுலத்தின் மூலமாக எந்தெந்த அளவுக்குக் கல்வி பெற வேண்டிய அவசியமிருந்தது என்பதை அப்புறம் சொல்கிறேன். அப்போது இந்த முறையில் பாரபக்ஷம் எதுவுமில்லை என்பது புரியும்.

மொத்தத்தில் குருகுலவாஸமாகவே குருவோடுகூட இருந்து படித்த த்ரைவர்ணிகர்கள்கூட ஒரே மாதிரியான கோர்ஸ் படிக்கவில்லை. குருகுலவாஸம் எத்தனை வருஷம் என்பதிலும்கூட அவர்களுக்குள் வித்யாஸமிருந்தது. மூன்று வர்ணத் தினரும் வெவ்வேறு வயஸுகளில்தான் உபநயன ஸம்ஸ்காரம் பெற்று குருகுலத்துக்கு அனுப்பப்பட்டார்கள்.

கட்டாயக்கல்வி

இந்த வித்யாஸங்கள் இருக்கட்டும். நான் சொல்ல வந்த முக்யமான விஷயம் என்னவென்றால், வித்யாப்யாஸத்துக்கு அர்ஹதை உள்ள மூன்று வர்ணத்தாரில் ஸகலரும் கட்டாயமாக ப்ரஹ்மோபதேசம் பெற்று, குருவிடம் கல்வி கற்றே ஆக வேண்டுமென்று சாஸ்த்ரங்களில் விதித்திருக்கிறது. இஷ்டமிருந்தால் படிக்கலாம், இல்லாவிட்டால் போகட்டும் என்று விடாமல் கம்பல்ஸரி எஜுகேஷனாக நடத்தியிருக்கிறார்கள். இப்படிச் செய்யாவிட்டால் கடுமையான தண்டனை விதித்திருக்கிறது. அக்காலத்தில் யாரும் ரொம்பப் பெரிய தண்டனையாக நினைத்து அவமானப்பட்டது ஜாதிப்ரஷ்டம் தான். வித்யாப்யாஸத்துக்கு வராத ப்ரஹ்ம, க்ஷத்ர, வைச்யர்களை இப்படி ஜாதி ப்ரஷ்டம் செய்யும்படியாகவே சாஸ்த்ரம் சொல்கிறது. இவர்களுடைய ஸந்ததியையும் 'வ்ராத்யர்கள்' என்பதாக ஸமுஹத்திலிருந்து ஒதுக்கி வைத்துவிட வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறது. வேத ஞானமும் கல்வியறியும் அவற்றுக்குத் தகுதிபெற்ற எல்லாரிடமும் பரவுவதை இவ்வளவு முக்யமானதாக நம்முடைய பூர்விகர்கள் கருதி வலியுறுத்தியிருக்கிறார்கள்.

கட்டாயப் பாடம் என்பதால், ஏதோ அரை மனஸாக வந்து, கற்றுக் கொண்டதாகப் பேர் பண்ணிவிட்டுப் போய்விட முடியாது. முழுமனஸுடன் முழு 'கோர்ஸை'யும் நல்ல ப்ரஹ்மசர்ய நியமங்களோடு படிக்கக் கூடிய ஸத்பாத்ரத்துக்கே கற்றுக்கொடுக்க வேண்டுமென்று தர்ம சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன. சுத்தனாகவும், க்ரஹண - தாரண சக்தியுள்ளவனாகவும் வித்யார்த்தி இருக்க வேண்டுமென்கின்றன. சொல்லிக் கொடுப்பதை நன்றாக க்ரஹித்துக் கொள்வதே க்ரஹண சக்தி. அப்புறம் அதை மறக்காமல் புத்தியில் இருத்திக்

கொள்வது தாரணசக்தி.

கம்பல்ஸரி என்றும் வைத்துவிட்டு, இப்படித் தகுதியும் வைத்தால் என்ன அர்த்தம்? இயற்கையாகவே க்ரஹண - தாரண சக்தி போதாதவன் என்ன பண்ணுவது?

இதற்காகத்தான் முதலில் ப்ரஹ்மோபதேசம் என்று காயத்ரியை உபதேசித்து, அப்புறம் வித்யாப்யாஸத்தில் விடுவது என்று வைத்தார்கள். காயத்ரியை ஒழுங்காக ஜபித்து வந்தால், எவனுக்கும் க்ரஹண - தாரண சக்திகள் உண்டாகிவிடும்.

முறையாகக் காயத்ரி அனுஸந்தானம் செய்யாததால் க்ரஹண - தாரண சக்திகளைப் பெறாதவன், அஸத்தாக இருக்கிறவன் ஆகியோருக்கு வித்யையைக் கொடுக்கக் கூடாது என்றும், அப்படிப்பட்டவர்களை ஸமுஹத்திலிருந்து ஒதுக்கி விட வேண்டுமென்றும் வைத்தார்கள்.

நல்ல விதையானாலும் ஊஷர பூமியில் (உவர் நிலத்தில்) விதைத்தால் வீணாகப் போவதுபோல் ஸத்வித்யையும் அஸத்துக்கு உபதேசிக்கப்பட்டால் வீணாகும் என்று சாஸ்த்ரம் எச்சரிக்கிறது.

இப்படிச் சொல்லியிருக்கிறது: யோக்யதையுள்ள சிஷ்யன் கிடைக்கவேயில்லை என்றாலும்கூட ஒரு வித்வான் தன் வித்யையோடேயே செத்தாலும் சாகட்டும்; ஆனால் என்ன ஆபத்து வந்தாலும் அபாத்ரத்துக்கு மட்டும் அதைக் (கற்றுக்) கொடுத்து விடக்கூடாது. ஒரு கதை மாதிரிக்கூடச் சொல்லியிருக்கிறது: வித்யா தேவதை ஒரு பிராமணரிடம், 'நான் உனக்குக் கிடைத்திருக்கிற பெரிய புதையல். புதையலை எப்படிக் கவனமாகக் காப்பாற்றி, கருத்தாகச் செலவழித்து, தக்காருக்கே வினியோகம் பண்ணுவாயோ, அப்படித்தான் என்னையும் நீ பண்ண வேண்டும். சுத்தனாய், ஜிதேந்த்ரியனாய், ச்ரத்தையோடு வித்யாப்யாஸம் செய்கிறவனாய், 'இதை நிதியாக ஸம்ரஷிக்க வேண்டும்' என்று நினைக்கிறவனாய் உள்ளவனுக்குத்தான் என்னை நீ உபதேசிக்க வேண்டும்' என்று சொல்வதாகத் (தர்ம சாஸ்த்ரம்) தெரிவிக்கிறது.

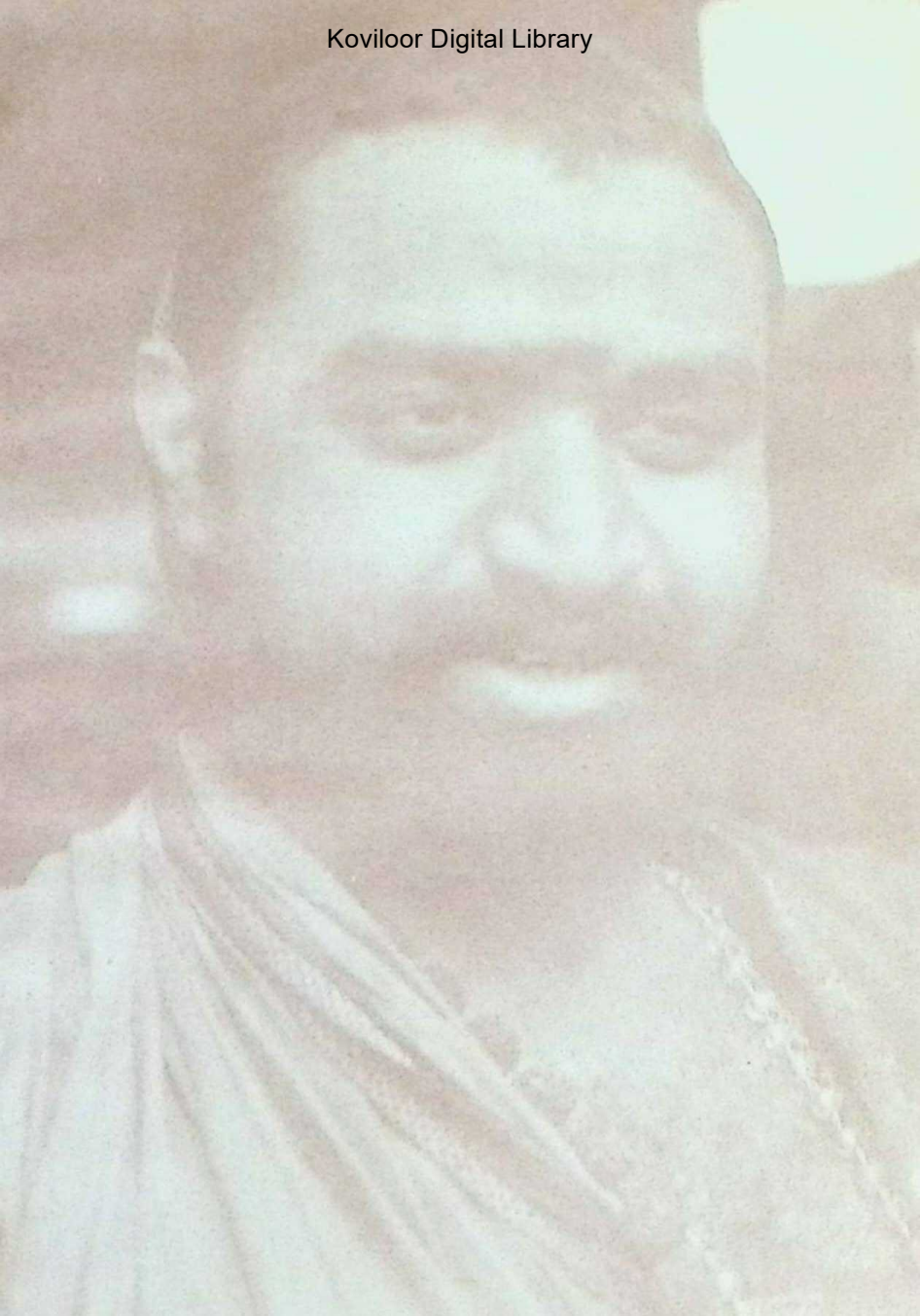
அக்கறையோடும் பக்தியோடும் கேட்காதவனுக்கும், தர்ம

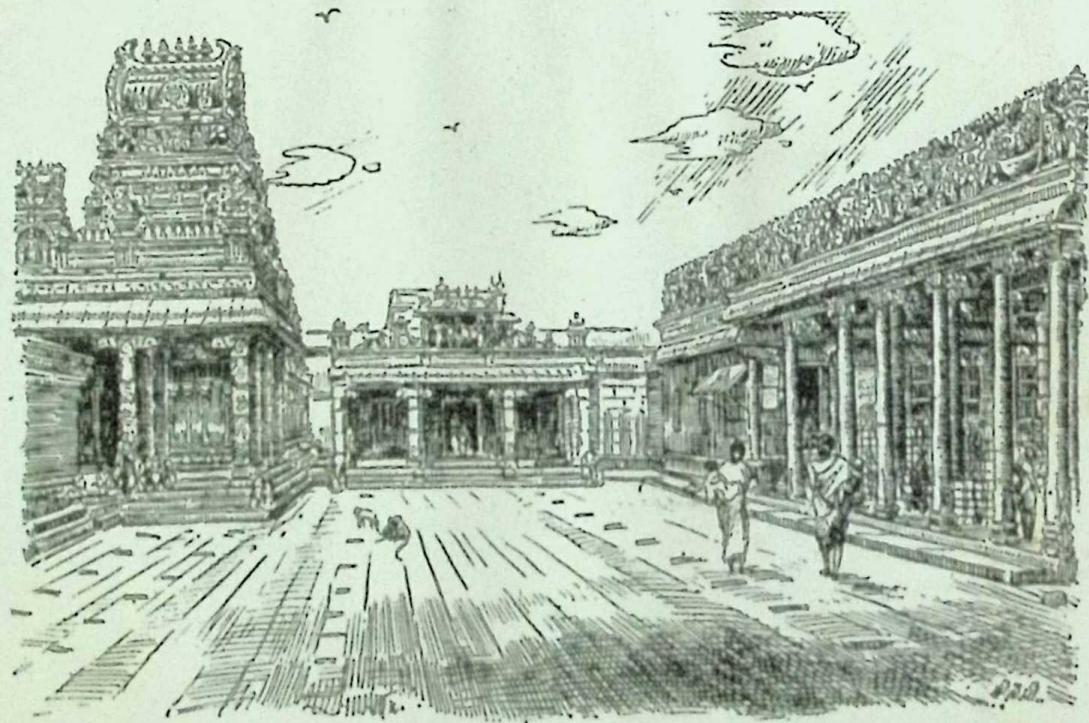
விரோதமாக வித்யையை ப்ரயோஜனப்படுத்தக் கூடியவனுக்
கும் சொல்லிக் கொடுக்கவே கூடாது என்று மனு தர்ம சாஸ்த்
ரத்தில் இருக்கிறது.

எல்லாத் தர்ம சாஸ்த்ர க்ரந்தங்களுமே பாத்ரம் பார்க்
காமல் பணத்துக்காக வித்யையைக் கற்றுக் கொடுப்பவன்
நரகத்துக்குப் போவான் என்று ரொம்பவும் பயப்படும்படி
யாகச் சொல்லியிருக்கின்றன!

அடுத்த புத்தகத்தில்...

குரு என்கிற தலைப்பின் கீழ்க் கட்டுரைகள்
தொடர்கின்றன.

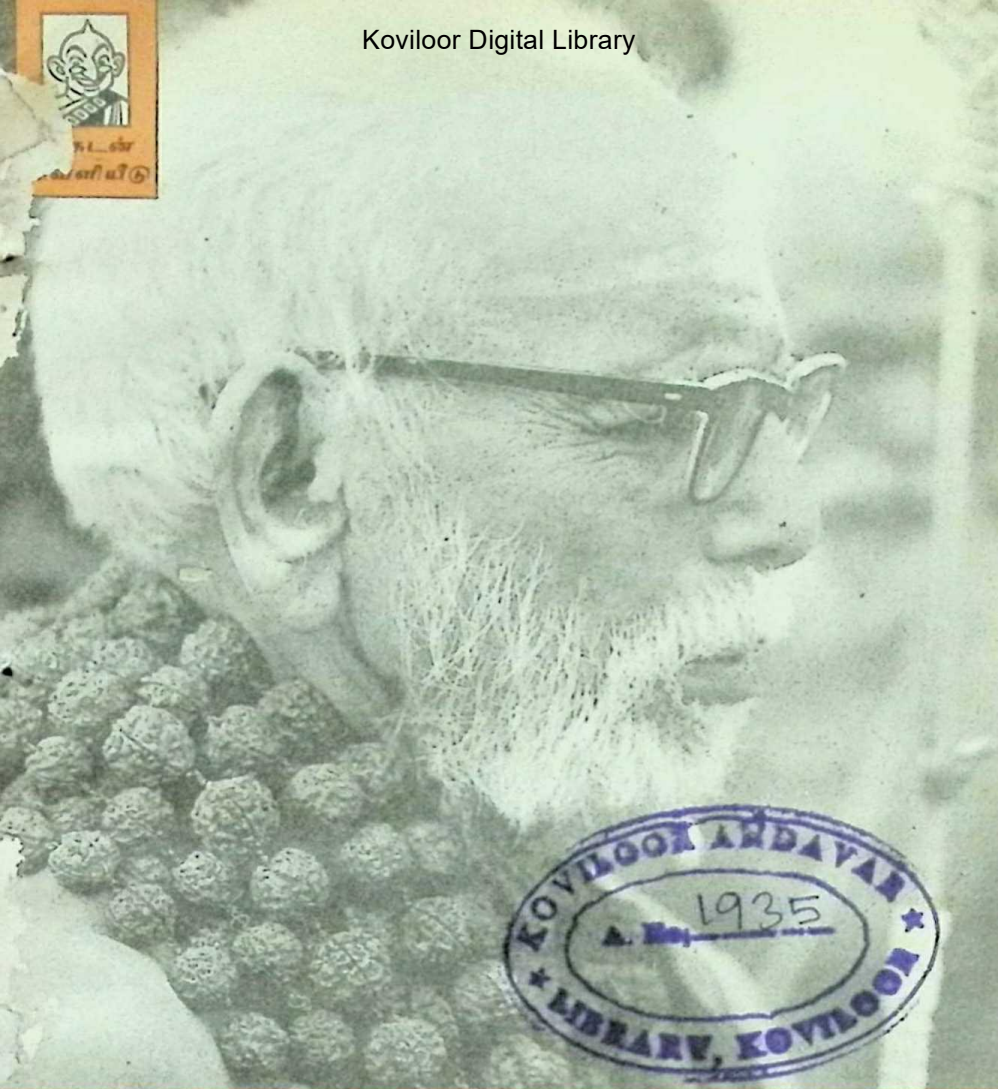

திருச்சாளூர் ஸ்ரீ சுந்தரராஜர் கோயில்

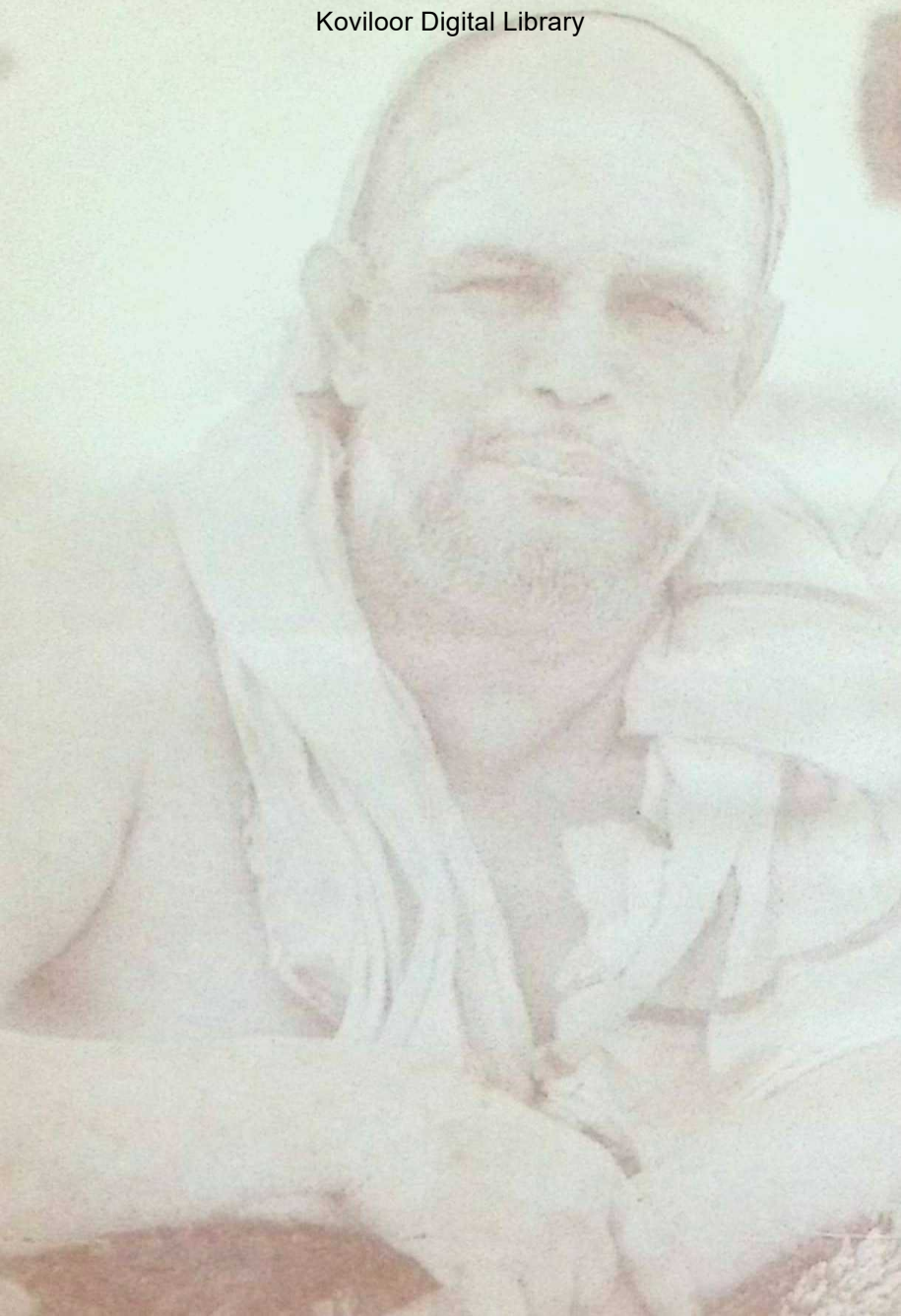

தலர்

கவிலூர்

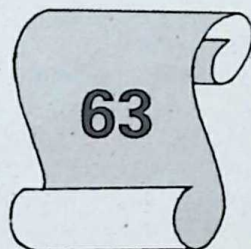

அருள் உரை

ஐகத்ஞ்ரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி
சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

விகடன்
வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: டிசம்பர், 1993.

பின் அட்டை ஒவியம். சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) நான்காம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப் பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

கூரு

பிற்கால மாறுதலும்
தற்கால விபரீதமும்

அறிவு, குணம் இரண்டாலும் வித்யார்த்தி யோக்யதாம்ச முள்ளவனாக இருக்க வேண்டுமென்பது பூர்விகர் ஏற்பாடு. பிற்பாடு ஸ்கூல் என்று வைத்துவிட்டபின், 'க்ளாஸில் ரொம்ப ரௌடித்தனம் பண்ணாமலிருக்கிறானா?' என்று பார்ப்பதற்கு மேல் குணத்தைப் பற்றிப் பார்க்க வேண்டியதில்லையென்றும், அறிவுக்குறைவை வைத்தே ஃபெயில் பண்ணுவதென்றும் அல்லது முதலிலேயே அட்மிஷன் கொடுக்காமலிருப்பதென்றும் ஆயிற்று. அதுவும் தற்காலத்தில் மாறிப்போய் ரௌடித்தனம் பண்ணுகிறவனின் இஷ்டப்படியே அவனுக்கு மார்க் போட்டு விடுவது என்று பயப்படுகிற ஸ்திதிக்கு வந்திருக்கிறது!

குணத்தையும் பார்க்க வேண்டாம், அறிவையும் பார்க்க வேண்டாம், எலெக்ஷனில் வோட் வாங்க யாருடைய ஆதரவு தேவையாயிருக்கிறதோ அந்த வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த பசங்களாயிருந்துவிட்டால் போதும், அது ஒன்றுதான் யோக்யதாம்சம் என்று ஆகியிருக்கிறது. ஆனால் அப்படிச் சொல்லிக் கொள்ளாமல், 'பிற்பட்டவரை முன்னுக்கு கொண்டு வருகிறோம், தாழ்த்தப்பட்டவரை உசத்துகிறோம்' என்று சொல்லிக் கொள்கிறார்கள்.

(இவை) அவச்யம் செய்ய வேண்டிய கார்யங்கள்தான். ஆனால் எதையுமே அளவறிந்தும் முறையுடனும் செய்ய வேண்டும். பொது சேஷமத்தையும் ஸகல ஜனங்களுக்கும்

கிடைக்க வேண்டிய நீதி ந்யாயத்தையும் கவனிக்காமல் செய்தால் அனர்த்தம்தான் ஏற்படும்.

இன்றைக்கு உள்ள சில ஸமுஹங்களைச் சேர்ந்த பசங்களின் தாத்தாவும் கொள்ளுத்தாத்தாவும் ஆதிகாலப் பூர்விகர்களும் நிறையக் கல்வி கற்றபோது, வேறு சில ஸமுஹத்தினர் அப்படிச் செய்யவில்லை அல்லது செய்ய முடியவில்லை என்பதற்காக, 'என்றைக்கோ உங்கள் தாத்தாவும், அவருக்குத் தாத்தாவுடைய தாத்தாவும் படிப்பிலே கொடி கட்டிப் பறந்து விட்டார்களோல்லியோ? அதனாலே இன்றைக்கு நீங்கள் எத்தனை புத்திசாலிகளாயிருந்தாலும் உங்களை இரண்டாம் பக்ஷமாகத்தான் கருதிக் கலாசாலைகளில் இடம் கொடுப்போம். உங்களைவிடத் தகுதியிலே குறைந்திருந்தாலும் யாருடைய தாத்தா, முத்தாத்தா படிக்கவில்லையோ அவர்களுக்குத்தான் இடம் ரிஸர்வ் பண்ணி வைப்போம்' என்கிறார்கள்.

இப்படிச் சொல்வது வேறு எதற்குப் பொருந்தினாலும் பொருந்தும் - ஆனால் பகுத்தறிவுக்கு எப்படிப் பொருந்துகிறது என்பது புரியவில்லை. ஆனாலும் தங்களைப் பகுத்தறிவாளிகளாகச் சொல்லிக் கொள்கிறவர்கள்தான் இப்படிச் செய்து வருகிறார்கள்! ஆதியிலே நிஜமாகவே ஜனஸமுஹம் தொழில்களால் ஜாதியாகப் பிரிந்திருந்தபோது, அந்தப் பிரிவினைக்கு ஒத்தாசையாகவே செய்திருந்த கல்வி முறையின் ஏற்பாட்டை ஜாதிக் கொடுமை என்கிறார்கள். இன்றைக்குத் தாங்கள் அறிவுத் தகுதியைவிட - ஜாதிதான் முக்யம் என்று ஏகத்தாறாக ரிஸர்வ் செய்வது அதைவிட ஜாதிக் கொடுமையாக இருந்தபோதிலும் இதை முற்போக்கு, ஸமநீதி, பகுத்தறிவாளர் கொள்கை என்றெல்லாம் சொல்வது ஆச்சர்யமாயிருக்கிறது!

பின்னாலிருப்பவரை முன்னால் கொண்டு போவதையாரும் ஆசுபிக்கவில்லை. அதற்காக முன்னால் இருப்பவர்களில் தாங்களாகவே முன்னேறக் கூடியவர்களையும் பின்னாலே தள்ளிவைப்போம் என்பதற்குத்தான் ஆசுபம். பசிக்கிறவனுக்குச் சாதம் போடட்டும். அதற்காக, சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறவனின் வயிற்றிலடிக்க வேண்டியதில்லை.

ஸம தர்மம், அபேதம் என்ற பரம உத்தமமான தத்வங்கள் இப்போது விபரீதமாக நடைமுறைக்கு வந்து கொண்டிருப்பதில் ஓர் அம்சம்தான் இதுவும். ஜாதிகள் போக வேண்டுமென்பவர்களே தங்களுடைய கல்வி - உத்யோகக் கொள்கைகளால் ஜாதிகளை ஆழமாக, அழுத்தமாக முத்ரை போட்டுக் கெட்டிப்பது இந்த விபரீதத்தில் பெரிய விசித்ரம்!

ஆதி காலத்தில் எப்படிப் படிப்பை ஜாதி ஸம்பந்தமில்லாமல் வைத்திருக்கிறார்கள் என்பது ஒரு கொள்கையிலிருந்து தெரிகிறது. கல்வியை, அதாவது விஷய ஞானம் பெறுவதை அந்தப் பூர்வ காலத்தில் எவ்வளவு பெரிதாக மதித்திருக்கிறார்கள் என்பதும் இதிலிருந்து தெரிகிறது. அதாவது ஒரு ஜாதியார் தங்களிடம் இல்லாத, அல்லது முற்காலத்தில் இருந்து பிறகு நஷ்டப்பட்டுப் போன வித்யைகளை எந்த ஜாதியாரிடமிருந்தும் கற்றுக் கொள்ளலாமென்று தர்ம சாஸ்த்ரங்கள் தாராளமாகவே அனுமதித்திருக்கின்றன.

நல்ல வித்யை ஒன்றையோ, அல்லது உயர்ந்த தர்மப் பண்பு ஒன்றையோ, அல்லது ரொம்பவும் உத்தமமான கன்னிகை ஒருத்தியையோ எந்த ஜாதியாரிடமிருந்தும் பெற்றுக் கொள்ளலாமென்று மனுவே சொல்லியிருக்கிறார். ஆனால் இதில் கன்னிகை விஷயம் மாத்திரம் இந்தரிய ஸம்பந்தமாகக் காதல் கீதல் என்று போய், அப்புறம் அதற்குச் சப்பைக் கட்டு கட்டுவதற்காக அந்தக் கன்னிகைக்கு உத்தமமான ஸம்பத்தைக் கல்பித்து க்ருத்ரிமங்கள் செய்ய இடங்கொடுத்து விடுமென்பதால் பிற்பாடு தர்ம சாஸ்த்ரத்தில் இவ்விஷயத்தில் வர்ண தர்மத்துக்கு விரோதமாகப் போகவே கூடாது என்று வைத்து விட்டார்கள். ஆனால், தர்மம், வித்யை - அதாவது அறம், அறிவு - இரண்டையும் பிராமணன்கூட அப்பிராமணரிடமிருந்து கேட்டுப் பெற்றுக் கொள்ளலாமென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

அறமும் அறிவு நூலால் வருவதே; அறிவு நூலின் பயனும் அறத்துக்கு உதவ வேண்டுவதே. ஆகையால் இவற்றைப் பிரித்துக்கூடச் சொல்லக் கூடாது.

அன்னிய தேசத்தினரோ, காட்டுமிராண்டிகளோ ஒரு

பிரதேசத்திலுள்ள பிராமண வித்வான்களையெல்லாம் ஒழித்து விட்டால், அல்லது வேறே ஏதோ காரணத்தால் ஒரு பிரதேசத்தில் பிராமணர்களுடைய வேதாப்யாஸம் நின்று போய்விட்டதென்றால், இப்படிப்பட்ட ஆபத்துக் காலத்தில் பிராமணனாகப் பிறந்தவன் அங்கேயுள்ள கூத்திரியர்களிடமோ வைச்யர்களிடமோ வேதத்தையேகூடக் கற்றுக் கொள்ளலாம் என்கிற அளவுக்கு மனு போயிருக்கிறார்.

எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப(து) அறிவு

என்று திருக்குறளில் சொல்லியிருக்கிறது.

எந்த விஷயமாகட்டும், அதை யார்தான் எடுத்துச் சொல்லட்டும், அதன் ஸரியான தாற்பர்யம் என்னவென்று பார்த்து ஏற்றுக் கொள்வதே புத்திசாலித்தனம் என்று அர்த்தம். இப்படிச் சொன்னதால் முதலிலேயே எந்த ஒரு வித்யையையும் தப்பு என்று ஒதுக்கி இருக்குமா என்று ஆலோசிக்க வேண்டுமென்று ஏற்படுகிறது. அதேபோல, 'போயும் போயும் இவர்களிடமா கற்றுக்கொள்வது? இவர்கள் சொல்லியா கேட்டுக் கொள்வது' என்றெல்லாம் நினைக்காமல், 'சொல்வது யாராக வேண்டுமானாலும் இருக்கட்டும்; சொல்வதில் தாற்பர்யம் இருந்தால் எடுத்துக் கொள்வோம்' என்று நினைக்க வேண்டுமென்றும் ஏற்படுகிறது. இந்த இரண்டு பண்புகளையும் தர்ம சாஸ்த்ரங்களில் வெகுவாக ஆதரித்து வற்புறுத்தியிருக்கிறது.

'விஷயமிருக்கிறதா என்று பார்க்கிறேன்' என்று பொய் ஸமாதானம் சொல்லிக் கொண்டு, கன்னாபின்னா ஸமாசாரங்களைக்கூட ஒருத்தன் படிக்கலாம். அதாவது 'எப்பொருளை' யும் படிக்கலாம். ஆனால் உசத்தி-தாழ்த்தி பார்க்காமல் 'யாரார் வாய் கேட்பது' லேசில் முடியாது. அதனால் இந்த அம்சத்தை சாஸ்த்ரம் நன்றாக அழுத்தம் கொடுத்து எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறது.

கோபத்திலே கொக்கை எரித்த கொங்கண ரிஷி, ஒரு ஸ்த்ரீயிடமிருந்து அனேகத் தர்மங்களைத் தெரிந்து கொண்டு, அப்புறம் அவள் வார்த்தைப்படி பாக்கியிருந்த தர்மங்களை ஒரு கசாப்புக் கடைக்காரனிடம் கேட்டறிந்ததாக மஹாபாரதத்

தில் இருக்கிறது. அந்தக் கதையைவிட நம் பூர்விகர்கள் அறிவுக் காக 'யாரார் வாய் கேட்க'வும் தயாராயிருந்ததற்குப் பெரிய சான்று வேண்டாம்!

இவ்வாறு பிராமணர்களுக்கும் போதிக்கக் கூடிய அளவுக்கு விஷயமறிந்த நாலாம் வர்ணத்தினர் இருந்திருக்கிறார்கள். 'அவர்களிடம் போய் நீங்கள் கற்றுக் கொள்ளலாம்' என்று தர்ம சாஸ்த்ரங்களே குறிப்பிட்டுச் சொல்கிற அளவுக்கு இருந்திருக்கிறார்கள் என்பதிலிருந்து இன்னொரு உண்மையும் தெரிகிறது. தற்காலத்தில் நினைப்பதுபோல பிராமணர்கள் அவர்களை ஒரேயடியாக அறிவில் இருட்டு நிலையிலேயே ஒதுக்கி வைத்திருக்கவில்லை என்று தெரிகிறது. நேராக அவர்களுக்கு வேத பாடம் சொல்லித் தராவிட்டாலும், அவர்கள் தங்கள் தொழிலில் சாஸ்த்ரக் கல்வி பெறுவதற்காக வரும்போது, அவர்களுக்குப் பிராமணர்கள் தொழிற்கல்வியோடு நிறையத் தர்மோபதேசமும், ஞானோபதேசமும் செய்திருக்கிறார்கள். முக்யமாகப் புராணங்களின் மூலமே இந்த உபதேசங்களைச் செய்திருக்கிறார்கள். இப்படியாக அவர்களில் நல்ல தார்மிக, ஆத்மிக வித்யா ஸம்பத்தைப் பெற்றுக் கொண்டவர்களாகப் பல பேர் ஏற்பட்டதால்தான், அப்புறம் பிராமணர்களிலேயே அவ்வளவு அறிவு பெறாதவர்கள் அவர்களிடம் போய்க் கேட்டுக்கொள்ள இடமேற்பட்டிருக்கிறது.

இதிலே ரொம்பவும் ஆச்சர்யப்படத்தக்க த்ருஷ்டாந்தம் முதன் முதலில் அந்தப் புராணங்கள் உபதேசமாகி ப்ரசாரம் செய்யப்பட்டதிலேயே இருக்கிறது. வேதங்களை, பிராமண சிஷ்யர்கள் மூலம் ப்ரசாரம் செய்த வ்யாஸ பகவான் புராணங்களைச் செய்து அப்பிராமணராகிய ரோமஹர்ஷண ஸூதர் என்பவருக்கே அவற்றை உபதேசித்து, பிரசாரம் பண்ண அனுப்பினார். ஸத்பிராமணர்களாகிய நைமிசாரண்யத்து ரிஷிகள் அந்த ஸூதருக்கு ரொம்பவும் மரியாதை செய்து, அவரைப் பீடம்போட்டு உட்கார்த்தி வைத்து, அவரிடம் புராணங்களைக் கேட்டுக் கொண்டார்கள்.

லோகோபகாரமாகச் செய்யக்கூடிய அனேகப் பணிகளில் ஸத்பாத்ரத்துக்கு வித்யையைப் போதிப்பதற்கு ஸமமாக எதையும் சொல்ல முடியாது என்று நம் முன்னோர் அபிப்

ராயப்பட்டனர். 'வித்யாதானம்', 'வித்யாதானம்' என்று இதை மிகவும் விசேஷித்துச் சொல்லியிருக்கிறது. 'தானம்' என்ற பதத்தைப் போட்டதாலேயே, கற்றுக் கொடுக்கிற ஆசார்யர் வித்யார்த்தியிடமிருந்து எந்த த்ரவ்ய லாபமும் எதிர்பார்க்கக் கூடாது என்று ஏற்படுகிறது!

மனு ஸ்ம்ருதியில் இதைப் பற்றிச் சொல்லும்போது, 'தானங்களிலேயே சிறப்பு வாய்ந்தவற்றுக்கு அதிதானம் என்று பேர். கோதானம், பூதானம், வித்யாதானம் ஆகிய மூன்றும் அதிதானங்கள். அன்னதானமும் உயர்வானது. வயிற்றுக்கு அன்னம் போடுவதைவிட அறிவுக்கு அன்னமாக வித்யாதானம் செய்வது சிறப்புடையது. வித்யைகளில் பல இருக்கின்றன. இவற்றில் எதைத் தானம் செய்வதுமே விசேஷந்தானென்றாலும், வித்யைகளுக்குள்ளேயே தலைசிறந்ததாக உள்ள ஆத்ம வித்யையான ப்ரஹ்ம வித்யையை தானம் செய்வதன் சிறப்பைச் சொல்லி முடியாது. ப்ரஹ்ம வித்யாதானம் செய்வனுக்கு தேவலோகமான ஸ்வர்க்கம் மட்டுமின்றி, ஸம்ஸார பந்தமே தீர்ந்து பரமாத்மாவோடு ஐக்யப்பட்டிருப்பதான மோக்ஷமும் கிட்டிவிடுகிறது' என்றெல்லாம் புகழ்ந்து சொல்லியிருக்கிறது.

கல்வித் திட்டத்தில் கால அளவைகள்

தற்காலத்தில் வேத பாடசாலைகளில் பன்னிரண்டு வருஷக் கோர்ஸ் வைப்பது வழக்கமாயிருக்கிறது. பாஷ்யங்களையும் நன்றாகப் படித்து நல்ல அர்த்த ஞானம் பெறுவதற்கு இதற்கப் புறம் எட்டு வருஷம் படிக்க வேண்டியிருக்கிறது. பூர்வகாலத்தில் மாணவனின் புத்தியைப் பொறுத்தும், அவன் எந்த வித்யைகளை எவ்வளவு தூரம் அப்யஸிக்க விரும்புகிறான்

என்பதைப் பொறுத்தும் வித்யாப்யாஸ காலம் நிர்ணயிக்கப் பட்டிருந்தது. பன்னிரண்டு வருஷமே பொதுவாக ஏற்பட்டது. அதம பக்ஷம் ஒன்பது வருஷம். பதினெட்டு வருஷ, முப்பத்தாறு வருஷக் கோர்ஸ்களும் இருந்திருக்கின்றன. வாழ்நாள் முழுவதும் நன்றாக ஸ்பெஷலைஸ் பண்ணிக் கொண்டே போவதற்கு வஸதியாக, 'இத்தனை வருஷம்' என்று கட்டுப் படுத்தாமல் கோர்ஸ்கள் வைத்திருந்ததாகக்கூட மனுஸ்மருதியிலிருந்து தெரிகிறது. அறிவுக்கே தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டு, கல்யாணம் க்ருஹஸ்தாச்ரமம் இல்லாமல் கல்வியிலேயே ஒருவன் ப்ரஹ்மசாரியாக வாழ்நாள் முழுதும் ஈடுபட்டிருக்க தர்மசாஸ்த்ரம் அனுமதி தருகிறது. சுத்த ப்ரஹ்மசாரியாக இருக்கக் கூடியவன், விசேஷமான புத்தி ப்ரகாசமுள்ளவன் என்பதாக குரு நன்றாகப் பரீக்ஷித்து நிச்சயப்படுத்திக் கொள்ளக் கூடியவனுக்கு மாத்திரமே இப்படி ஆச்ரம விதிகளிலிருந்து விலக்குத் தந்திருக்கிறது. அவனைத்தான் நைஷ்டிகன், நைஷ்டிக ப்ரஹ்மசாரி என்பது.

கல்வித் திட்டத்தில் ஒவ்வொரு வருஷத்தையும் இரண்டு டெர்ம்களாகப் பிரித்திருந்தார்கள். முதல் டெர்ம் சுமார் ஐந்து மாஸம் கொண்டது. இரண்டாவது டெர்ம் சுமார் ஏழு மாஸ காலம். முதல் டெர்முக்கு 'உபாகர்மம்' என்றும் இரண்டாவது டெர்முக்கு 'உத்ஸர்ஜனம்' அல்லது 'உத்ஸர்கம்' என்றும் பெயர்.

உபாகர்மம் என்றவுடன் சில பேருக்காவது 'ஆவணியா விட்டம்' - அதாவது வருஷா வருஷம் புதுப்பூணூல் போட்டுக் கொள்ளும் நாள் - என்று நினைவுக்கு வரலாம்.

இது ரிக் வேதிகளுக்கு ச்ராவண மாஸத்தில், ச்ரவண நக்ஷத்ரம் வரும் நாள். ச்ராவண மாஸம் என்பது ஆடி அமாவாஸ்யையிலிருந்து ஆவணி அமாவாஸ்யை வரையுள்ள காலம். ச்ராவணி என்பதன் திரிபுதான் ஆவணி.

யஜுர் வேதிகளுக்கு உபாகர்மம் என்பது ச்ராவண மாஸப் பெளர்ணமியன்றாகும்.

ரிக் வேதிகள் ச்ரவண நக்ஷத்ரத்தை வைத்து நாளை நிர்ணயிக்கிறார்கள்; யஜுர் வேதிகள் பெளர்ணமித் திதியை

வைத்து நிர்ணயம் செய்கிறார்கள்.

மிகவும் பூர்வ காலத்தில் ச்ராவண மாஸப் பூர்ணிமை தப்பாமல் ச்ரவண நக்ஷத்ரத்தன்றேதான் வந்து கொண்டிருந்தது. அதனால்தான் அந்த மாஸத்துக்கே அப்படிப் பேர். தப்பாமல் ச்ரவண நக்ஷத்ரமும் பெளர்ணமியும் ஒன்றாகவே இருந்த காலத்தில் அந்த நாளில்தான் ரிக் வேதிகள் - யஜுர்வேதிகள் ஆகிய இருவரும் உபாகர்ம டெர்மை ஆரம்பித்தார்கள். அப்புறம் க்ரஹக் கோளாறில் அம்மாஸப் பெளர்ணமியன்று ச்ரவண நக்ஷத்ரத்துக்கு அடுத்ததான அவிட்டம் வந்தபோதும் யஜுர் வேதிகள் பெளர்ணமித் திதியிலேயே உபாகர்மாவை வைத்துக் கொண்டார்கள். தர்ம சாஸ்த்ரங்களில் குறிப்பாக 'ச்ராவண பூர்ணிமையில் உபாகர்மம் செய்ய வேண்டும்' என்றே சொல்லியிருப்பதால் (பூர்ணிமைத்) திதியை யஜுர் வேதிகள் முக்யமாக எடுத்துக் கொண்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. அதனால் அவிட்டத்தில் அந்தப் பூர்ணிமை வந்தாலும் அன்றைக்கே உபாகர்மா செய்தார்கள்.

இதுதான் 'ஆவணி அவிட்டம்' - அதாவது 'ஆவணி யாவட்டம்' என்று நாம் சொல்வது.

ரிக்வேதிகள் இப்போதும் திதியைப் பார்க்காமல் ச்ரவண நக்ஷத்திரத்திலேயே உபாகர்மாவைத் தொடர்ந்து செய்தார்கள். இன்று வரைக்கும் அப்படித்தான் நடக்கிறது. விஷயம் தெரிந்தவர்கள் உபாகர்மாவை 'ச்ரவணம்' என்றே சொல்வது இன்னால்தான். இப்படியாக, ரிக்வேதிகளுடைய உபாகர்மாவுக்கு அவிட்ட ஸம்பந்தமேயில்லை. ஆனாலும் தக்ஷிணத்தில் யஜுர்வேதிகளே பெரும்பாலாராயிருப்பதால் அவர்கள் கொடுத்த 'ஆவணியாவட்ட'ப் பெயரையே ரிக்வேதிகளும் தங்களுடைய உபாகர்மாவுக்கும் சொல்கிறார்கள்!

இப்போதும் சில வருஷங்களில் ச்ராவண மாஸப் பெளர்ணமி ச்ரவண நக்ஷத்ரத்திலேயே வருகிறது. அப்போது ரிக் வேதிகள் யஜுர்வேதிகள் ஆகிய இரண்டு பேருக்கும் ஒரே நாளில் உபாகர்மா வருகிறது.

ஸாமவேதிகள் இதற்கு ஒரு மாஸம் தள்ளி (ஆவணி அமாவாஸ்யையிலிருந்து புரட்டாசி அமாவாஸ்யை வரை

யுள்ள ஒரு மாத காலமாகிய) பாத்ரபத மாஸத்தில் ஹஸ்த நக்ஷத்ரத்தில் உபாகர்மா செய்கிறார்கள். அனேகமாக அது பிள்ளையார் சதுர்த்தியாகவோ அல்லது அதற்கு ஒரு நாள் முன்னே பின்னையோ இருக்கும். ஹஸ்தமும் பஞ்சமியும் ஒன்று சேர்ந்திருந்தால் விசேஷமென்று சாஸ்த்ரங்களிலிருந்து தெரிகிறது. ச்ராவண மாஸப்பூர்ணியையும் ச்ரவணமும் தப்பாமல் சேர்ந்தே வந்த அக்காலத்து பாத்ரபத மாஸத்தில் ஹஸ்தம் பஞ்சமியிலேயே வந்திருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. தற்போது அது அனேகமாகப் பிள்ளையார் சதுர்த்தியன்றோ, அல்லது அதற்கு முதல் தினமான த்ரிதீயையாகவோ வருகிறது.

உபாகர்மம் என்பதே இப்போது பல பேருக்குத் தெரியாத வார்த்தை! (தாங்கள் என்ன வேதம் என்பதுகூட அனேகம் பேருக்குத் தெரியாமலிருக்கலாம்!) தெரிந்தவர்களில் பெரும் பாலாரும் அது பழைய பூணூல் சிக்குப்பிடித்து அழுக்காகி விட்டதே என்று புதுப் பூணூல் மாற்றிக் கொள்கிற ஒரு நாள் என்றுதான் நினைக்கிறார்கள். உண்மையில் பூணூல் மாற்றிக் கொள்வதென்பது உபாகர்மாவிலே ஒரு சின்ன அங்கம்தான்.

உபாகர்மா என்பது அந்த ஒரு நாளோடு போகாமல் அடுத்த ஐந்தாறு மாஸங்களான ஒரு டெர்முக்கு ஆரம்ப நாளாக இருப்பதாகும்.

இந்த முதல் டெர்மில் மூலமான வேதத்தை மட்டும் ஆசார்யர் கற்றுக் கொடுத்துச் சிஷ்யர்கள் சொல்லிக் கொள்வார்கள். அதாவது 'ச்ருதி' என்றே சொல்லப்படுவனவான வேத ஸம்ஹிதை, ப்ராஹ்மணம், ஆரண்யகம், உபநிஷத்துகள் ஆகியவற்றில் பாடம் நடக்கும். புஷ்யமாஸம் என்கிற நம் தை பிறக்கும்வரையில் இந்தப் பாடம் தொடரும். (புஷ்யத்துக்குத் 'தைஷம்' என்றும் பெயர் உண்டு. 'தைஷம்'தான் தை ஆயிற்று.)

அப்போது 'உத்ஸர்ஜனம்' என்கிற கர்மாவைச் செய்து ச்ருதி பாடத்தை முடிப்பார்கள். புஷ்யமாஸம் பூர்ணிமையிலாவது அதற்கு முன்வரும் ரோஹிணியிலாவது உத்ஸர்ஜன கர்மா செய்ய வேண்டும்.

ஸாமகர்கள் (அதாவது ஸாமவேதிகள்) புரட்டாசியில்தான்

உபாகர்மம் செய்வதால், அத்யயன டெர்ம் ஐந்து மாஸமோ அல்லது குறைந்த பசும் நாலரை மாஸமோ இருக்க வேண்டும் என்ற விதிப்படி, அவர்கள் மாக பூர்ணிமையில் உத்ஸர்ஜனம் செய்யவேண்டும். தை அமாவாஸ்யைக்குப் பதினைந்து நாட்கள் கழித்துவரும் பெளர்ணமியே மாக பூர்ணிமை.

உத்ஸர்ஜனம் என்றாலும் விஸர்ஜனம் என்றுதான் அர்த்தம் - அதாவது 'விட்டு விடுவது'. வேத அத்யயன - அத்யாபனங்களை ஒரு கட்டத்தில் விட்டுவிடுவதற்காகச் செய்யும் வைதிகக் கர்மா உத்ஸர்ஜனம். மறுபடி ஏழு மாஸம் கழித்து அடுத்த 'ஆவணியாவிட்ட'த்தில், விட்ட கட்டத்திலிருந்து வேத பாடத்தைத் தொடங்க வேண்டும். 'உபக்ரமணம், என்றால் தொடங்குவது என்று அர்த்தம், அதனால்தான் அன்று செய்கிற கர்மாவுக்கு 'உபாகர்மா' என்று பெயர்.

வேதத்தில் புதுப்பாடங்கள் இல்லாத இந்த ஏழு மாஸந்தான் இரண்டாவது 'டெர்ம்'. இதில் வேதாங்கம் எனப்படும் வேதத்தின் ஆறு அங்கங்களான* சிசைஷ, வ்யாகரணம், சந்தஸ், நிருக்தம், ஜ்யோதிஷம், கல்பம் ஆகியவற்றில் பாடம் நடத்துவார்கள். ஏனைய எல்லா வித்யைகளைக் கற்றுக் கொடுப்பதும் இந்த டெர்மில்தான். உபாகர்மாவுக்கான நாள் வந்தவுடன் இதை நிறுத்திவிட்டு, வேத பாடங்களுக்குப் போவார்கள்; அதை உத்ஸர்ஜனம் பண்ணினவுடன் மறுபடி இந்த வேதாங்கங்களிலும் காவ்யம் முதலான இதர வித்யைகளிலும் விட்ட இடத்திலிருந்து ஆரம்பிப்பார்கள், இந்த உத்ஸர்ஜனம்தான் வடக்கே 'ஸரஸ்வதி பூஜா' என்று சொல்லும் வஸந்த பஞ்சமி.

தற்போது 'ஆவணியாவிட்டம்' என்று பண்ணுவதில் போளியும் வடையும்தான் முக்யமாயிருக்கின்றன! ஒரு டெர்ம் முழுவதும் கற்க வேண்டிய வேத பாடங்களில் ஆரம்ப ஸூக்தத்தை மட்டும் உபாகர்மாவன்று வாத்யார் சொல்ல, மற்றவர்கள் தப்பும் தவறுமாகத் திருப்பிச் சொல்லி விடுகிறார்கள். அதுமட்டுமில்லை. 'விட்டு விடும்' உத்ஸர்ஜன கர்மாவை

* அருள் உரை 26-வது புத்தகத்தில் வேதம் என்ற தலைப்பில் இடம் பெற்றுள்ள 'ஷடங்கங்கள்' என்ற உரையையும், அதையடுத்து வரும் உரைகளையும் பார்க்கவும்.

யும் அன்றே பண்ணி (இப்படி ஒன்று வாத்யார் பண்ணி வைப்பதாகக்கூடப் பல பேருக்குத் தெரிவதில்லை). வேதாங்கங்களிலும் ஒவ்வொன்றில் ஒவ்வொரு ஸூத்ரத்தை மாத்ரம், வாத்யார் சொல்வதைத் திரும்பவும் உளறிக் கொட்டிவிட்டு முடிப்பதாக ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஒரேயடியாக இந்த ஆவணியா விட்டத்துக்கே 'உத்ஸர்ஜனம்' செய்யாமல் எதனாலோ விட்டுவைத்திருக்கிறார்கள்! வடை, போளிக்காக இருக்கலாம்! இப்படி நாமே நம்மைப் பரிஹஸித்துக் கொள்ளும்படியான துர்த்தசையில் இருக்கிறோம்.

வித்யாப்யாஸ காலத்தில் ஒரு ப்ரஹ்மசாரியானவன் இப்படி மாறி மாறி வேதம், வேதாங்காதி இதர வித்யைகள் என்று இரண்டு டெர்ம்களில் படித்துப் பன்னிரண்டு வருஷங்களில் பூர்த்தி பண்ண வேண்டும். தன் வேத சாகையையும் தன் வேதத்தையும் மட்டுமின்றி மற்ற வேதங்களையும் படிப்பது; இரண்டு வேதம் தெரிந்த த்விவேதி, மூன்று வேதம் தெரிந்த த்ரிவேதி, நாலுவேதம் தெரிந்த சதுர்வேதி என்றெல்லாம் ஆவது; வேதாங்கம் மட்டுமில்லாமல் மற்ற வித்யைகளையும் படிப்பது; இதர ஜாதியாருக்கான வித்யைகளையும் கற்பது; ஸ்பெஷலைஸ் செய்வது என்றெல்லாம் போகும்போதுதான் பதினெட்டு வருஷம், முப்பத்தாறு வருஷம்கூட குருகுலவாஸம் செய்வார்கள்!

கிருஹஸ்தர்களுக்கு ஏன்?

உபாகர்மாவும் உத்ஸர்ஜனமும் கல்வி ஸம்பந்தமானவை என்றால், இவை வித்யாப்யாஸம் செய்யும் ப்ரஹ்மசாரிக்கு மாத்திரம்தானே இருக்க வேண்டும்? இதை எப்படி கிருஹஸ்தர்களுக்கும் சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லியிருக்கிறது?

(இக்கேள்விக்குப் பதில்:) பிராமணனுக்கு சாஸ்த்ரப்படியான கடமை அத்யயனம் செய்தபின் (தான் படித்தபின்). அத்யாபனம் செய்வதாகும் (தான் படித்ததைப் பிறத்தியாருக்குச் சொல்லிக் கொடுப்பதாகும்). ஒவ்வொரு பிராமணனும் இப்படி ஒரு சிஷ்யனுக்காவது சொல்லிக் கொடுக்கும்போது, ஒவ்வொரு டெர்மையும் வேதோக்தமான உபக்ரமண, உத்ஸர்ஜன கர்மாக்களோடு செய்து பரிசுத்தி செய்ய வேண்டியதாகிறது. கிருஹஸ்தனான பின் இவன் யாருக்கும் அத்யாபனம் பண்ணவில்லை என்றாலுங்கூட இவனுக்கே படித்தது மறந்து விடாமல் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டுமல்லவா? அதற்காக அவற்றை இப்படி இரண்டு டெர்மாகப் பிரித்து ஆதியில் கற்றுக் கொண்டது போலவே மறுபடி மறுபடி நெட்டுருப் போட்டுக் கொண்டிருக்க வேண்டும். இதற்காகவும் உபாகர்மாவும் உத்ஸர்ஜனமும் ஒரு க்ருஹஸ்தன் பண்ண வேண்டியது தான்.

தர்ம சாஸ்த்ரங்களில் கிருஹஸ்த தர்மங்களை விவரிக்கிற பகுதியில்தான் உபாகர்மா (உத்ஸர்ஜனம் ஆகியவை) பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறது; ப்ரஹ்மசர்ய தர்மங்களைப் பற்றிய பகுதியில் அல்ல.

கல்வி என்பதை ஈச்வர ப்ரீதியான ஒரு தபஸாகவே நினைத்த காலமானதால் ப்ரஹ்மோபதேசத்துடன் ஆரம்பித்து,

அனேக வ்ரதங்களை அவ்வப்போது அனுஷ்டித்தே அதைப் பூர்த்தி செய்தார்கள்.* பூர்த்தி செய்வதற்கு ஸமாவர்த்தனம் என்று ஒரு சடங்கு உண்டு. அது ஆனபின்தான் ப்ரஹ்மசாரி கல்யாணம் செய்துகொண்டு கிருஹஸ்தாச்ரமம் ஏற்பது. 'உபாகர்மாவை ஸமாவர்த்தனமானவன் இன்ன முறையில் செய்யணும்; ஆகாதவன் இன்ன முறையில் செய்யணும்' என்று சில ஸ்ம்ருதிகளில் பிரித்துச் சொல்வதாலேயே இது ஸமாவர்த்தனம் செய்துவிட்ட கிருஹஸ்தனுக்கும் உரியது என்று தெரிகிறது. கற்றுக் கொண்டது மறந்து போகாமலிருப்பதற்காக - இதை 'தாரணம்' என்று சொல்லியிருக்கிறது - கிருஹஸ்தனும் ஒரு ஸ்டூடன்டாகவே அத்யயனாதிகளைப் பண்ணிக் கொண்டேயிருக்க வேண்டும் என்று (ஸ்ம்ருதிகளை இயற்றியுள்ள) ரிஷிகளில் சிலர் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

இப்படி வைதிக வித்யையின் 'அகாடெமிக் இயரி'ல் இரண்டு டெர்ம்கள். லீவுநாளே கிடையாதா என்றால், உண்டு. குழந்தைகளை எப்போது பார்த்தாலும் படிப்பு என்று கெடுபிடி பண்ணாமல் ரெஸ்ட் கொடுக்கும் அருள் உள்ளம் நம் பூர்விகர்களுக்கு இல்லாமலில்லை. அத்யயனமில்லாத இந்த லீவுநாட்களுக்கு அநத்யயன தினங்களென்று பெயர். ஒவ்வொரு மாஸமும் அமாவாஸ்யை - பெளர்ணமி, இரண்டு பக்ஷ அஷ்டமி - சதுர்த்தசிகள் என்று ஆறு நாள் அநத்யயனம். இது தவிர ஒவ்வொரு வருஷமும் உபாகர்மம், உத்ஸர்ஜனம் என்ற ஒவ்வொரு கோர்ஸும் முடிந்தபின் மூன்று மூன்று நாட்கள் அநத்யயனம். இதோடு 'சாதுர்மாஸீ' என்றும் வருஷத்தில் நாலு நாள் லீவ்.

இதெல்லாம் பஞ்சாங்கக் கணக்குப்படி வருஷம் தோறும் தவறாமல் வரும் லீவு நாட்கள். அதனால் இவற்றுக்கு 'நித்ய' அநத்யயனம் என்று பெயர். இது தவிர, நாள் கணிக்க முடியாமல் எப்போது வேண்டுமானாலும் ஒரு 'நிமித்த'மாக லீவ் விடவேண்டிய 'நைமித்திக' அநத்யயனங்களும் உண்டு. மழை அடிக்கிறது, புயல் அடிக்கிறது என்றால், காட்டிலே நெருப்புப்

* அருள் உரை 34-வது புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள 'பிரம்மசர்ய ஆசிரமம்' எனும் பிரிவைப் பார்க்கவும்.

பிடித்துக் கொண்டுவிட்டது என்றால், நாட்டுக்குத் தலை மறைவாக ஒளிந்துகொண்ட கொள்ளைக் கூட்டத்துக்காரர்கள் இங்கே காட்டிலேயும் குருகுலங்களை ஹிம்ஸிக்க வருகிறார்கள் என்றால் - அப்போதெல்லாம் லீவ் விட்டுவிடுவார்கள். இச்சமயங்களில் பாடத்தை நிறுத்திவிட வேண்டுமென்று மனுதர்ம சாஸ்த்ரத்தில் மனுஷ்ய மனஸை அனுதாபத்தோடு அறிந்துகொண்டு சொல்லியிருக்கிறது.

க்ரஹணம் என்பதும் வருஷத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட நாளில் வருவதில்லை. அதுவும் 'நைமித்திக' லீவ் நாளாகக் கருதப்பட்டது. (க்ரஹணத்தில் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கப்படாதே தவிர ஏற்கெனவே பாடம் பண்ணிய மந்த்ரங்களை ஜபிக்க வேண்டும்; மற்ற காலத்தில் செய்யும் ஜபத்தைவிட க்ரஹண காலத்தில் செய்யும் ஜபத்துக்கு வீர்யம் ரொம்பவும் அதிகமாகும்.)

ரொம்பவும் நெரிப்பு இல்லாமலிருப்பதற்கே அவ்வப் போது அநத்யயனம் என்று லீவ் கொடுத்ததைச் சொல்லும் போது, வித்யார்த்தியிடம் பொதுவாக ஆசார்யர் எப்படி நடக்க வேண்டுமென்பது பற்றிய தர்மசாஸ்த்ரக் கருத்துகளையும் தெரிவிக்கத் தோன்றுகிறது.

ப்ரியம் என்று சொல்லிக் கொண்டு ரொம்பவும் செல்லம் கொடுத்துக் குட்டிச் சுவராக்கிவிடக் கூடாது என்பதுதான் பொதுக் கொள்கை. அதற்காகத்தான் வீட்டிலேயே படிப்பதென்றில்லாமல் குருகுலத்தில் சேர்த்ததே. சிஷ்யன் ஸ்வயேச் சைப்படிப் போகவிடாமல் அவனை ஆசார்யரின் வார்த்தைப் படியே நடக்குமாறுதான் சாஸ்த்ரம் கட்டுப்படுத்துகிறது. இதனால் ஆசார்யர் எப்போதும் உர்ரென்று மிரட்டி உருட்டிக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்று ஓர் இடத்தில்கூடச் சொல்லவில்லை. ப்ரியத்தோடு நடத்தும்போதே பையன் ஸ்வாதீனமாகப் போகாதபடியும் அவனை ஒழுங்குபடுத்த வேண்டுமென்பதே சாஸ்த்ரக் கருத்து. உபநிஷத்துகளில் ஆரம்பித்துப் புராண - இதிலாஸங்களைப் பார்த்தால் குரு - சிஷ்யாள் பரஸ்பரம் ஆழ்ந்த ப்ரியத்திலேயே கட்டுப்பட்டிருந்ததற்கு நிறைய த்ருஷ்டாந்தம் கிடைக்கும்.

மதுரமாகப் பேசியும், ப்ரியமாக நடத்தியுமே சிஷ்யனை

முன்னேற்றப் பார்ப்பதுதான் வழி என்று சொல்லியிருக்கிறது. 'ஸௌம்யா!' என்று சிஷ்யனைக் குளிரக் குளிரக் கூப்பிடுவதிலிருந்து இந்த மாதூர்யம் தெரிகிறது.

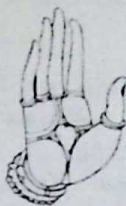
சிஷ்யனை அடிக்காமலே சிசைக்ஷ சொல்லித் தர வேண்டும் என்று கௌதம ஸ்ம்ருதியில் இருக்கிறது. சிசைக்ஷ தருவது என்றாலே தண்டனை தருவது என்று பிற்பட்டு அர்த்தம் ஏற்பட்டிருந்தாலும், ஆதியில் போட்ட 'ரூல்' இப்படித்தான் இருக்கிறது.

ஆனாலும் தவிர்க்க முடியாமல் சில ஸமயங்களில் அடிக்கவும் வேண்டியிருக்கலாம். அதனால்தான் 'அடியாத மாடு படியாது', 'அடி உதவுகிற மாதிரி அண்ணன் - தம்பி உதவுகிற தில்லை' என்றெல்லாம் வசனம் இருக்கிறது. 'Spare the rod and spoil the Child' ('பிரப்பம்பழம்' போடாவிட்டால் பிள்ளை குட்டிச் சுவர்தான்) என்று வெள்ளைக்காரர்களும் சொல்கிறார்கள்!

இம்மாதிரி, அடிக்கும்படியாக நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டால் கூட, சின்னதாக ஒரு கயிறு அல்லது மூங்கில் சிம்பால் தட்டலாமேயொழிய, சவுக்கு, புளியங் கொம்புகளால் வீறுவது என்பது கூடாது என்று மனுஸ்ம்ருதி சொல்கிறது. முதுகில் மட்டும்தான் அடிக்கலாம், வேறே எங்கேயும் அடிக்கப்படாது, தலையில் ஒருக்காலும் அடிக்கப்படாது என்று கட்டுப்பாடு செய்திருக்கிறது. தலையில் அடித்தால் பொறி கலங்கி விடக் கூடுமல்லவா?

இப்படி ஒவ்வொரு சின்ன விஷயத்தையும் சாஸ்த்ரங்கள் கூர்மையாகக் கவனித்துப் பயனுள்ள உபதேசங்களைத் தந்திருக்கின்றன.

மொத்தத்தில் மாணவன் அந்தப் பருவத்தில் கட்டுப்பாட்டின் கீழ்தான் இருக்க வேண்டும். இதில் அவனே இந்திரியத்தைக் கட்டிக்கொள்வது முக்கியம்!

மாணவன் லக்ஷணம்

மாணவனுக்கு ப்ரஹ்மசர்ய நியமத்தை மனு விசேஷித்துச் சொல்லியிருக்கிறார். 'இந்த்ரிய ஸம்யமம்' (அதாவது புலனடக்கம்) என்பது அவர் சொல்லும் இன்னொரு பேர். இந்த நியமம் எதற்காகவென்று காரணம் சொல்லும்போது, கல்வியின் நோக்கம் அறிவைப் பெறுவதான 'வேத க்ரஹணம்' மாத்திரமில்லை, ஆத்மாபிவ்ருத்தியாகிய 'வ்ரதா தேசனமே' படிப்பின் லக்ஷயம் என்கிறார். இதனால்தான் வித்யாப்யாஸத்தை வ்ரதமாயும் தபஸாயும் சொல்லியிருப்பது.

மாணவனின் அன்றாடக் கடமைகளையும் மனு தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறார். ஸந்த்யா வந்தனம்; அக்னிஹோத்ரம் (அதாவது ப்ரஹ்மசாரிக்கான ஸ்மிதாதானம்); தனக்கான பாடத்தை முறைப்படிச் சுற்று மனப்பாடம் செய்வதான 'ஸ்வாத்யாயம்'; பிசைவு எடுப்பது (பிசுபாசர்யம்); ஆசார்யனுக்காக ஜலம் கொண்டு வருவது, விறகு வெட்டிக் கொண்டு வருவது, சுத்திக்கான ம்ருத்திகை (குழைமண்) கொண்டு வருவது, அவருடைய பூஜைக்குப் புஷ்பம் கொண்டு வருவது முதலான எடுபிடிப் பணிகள்; பாடத்தை நன்றாக விளக்கி 'ப்ரவசனம்' பண்ணும்படி ஆசார்யரை ப்ரார்த்தித்துக் கொண்டு செவ்வனே கேட்டறிதல் - என்றிப்படி சிஷ்ய தர்மத்தைச் சொல்லியிருக்கிறது. 'ஸ்வாத்யாயம்; ப்ரவசனம் ஆகிய இரண்டையும் கொஞ்சங்கூட விட்டுவிடப் படாது' என்று தைத்திரீய (உபநிஷ)த்திலும் சொல்லியிருக்கிறது.

இதிலே அறிவு வளர்ச்சி, குண வளர்ச்சி மாத்திரமில்லாமல் தேஹாரோக்ய அபிவ்ருத்தியும் கலந்திருப்பதை கவனிக்க வேண்டும். காலங்கார்த்தாலே எழுந்து குளிர்ந்த நீரில் ஸ்நானம்

செய்து, ப்ராணாயாமம், ஸூர்ய நமஸ்காரம் பண்ணுவதில் புத்தி சக்தியும் ஹ்ருதய சக்தியும் வருத்தியாவதோடு தேஹ ஆரோக்யமும் நல்ல வளர்ச்சி பெறும். குருவுக்காக விறகு வெட்டிக் கொண்டு வருவது போன்ற வேலைகளில் இதே போல, ஒரு பக்கம் மனஸில் எளிமை உண்டாவதோடு மறுபக்கம் சரீரத்திலும் வலிவு ஏற்படும்.

ஒரு மனுஷ்ய ஜீவனென்றால் அவனுக்குத் தேஹம், புத்தி, ஆத்மா என்று மூன்று இருக்கிறது. மூன்றையும் நல்ல முறையில் வளர்ப்பதாகப் பழங்காலக் கல்வி முறை இருந்திருக்கிறது.

மிகவும் பூர்வகாலத்தில் நம்மிடம் இருந்த 'எஜுகேஷன் ஸிஸ்டம்' பற்றி இவ்வளவும் சொன்னேன். இன்னம் அனேக விஷயங்களும் இருக்கின்றன. எனக்கே தெரியாமல் எவ்வளவோ இருக்கும்!

இதற்கப்புறம்தான் பௌத்த - ஜைனர்கள் ஆதரவில், இதற்கு முன்னிருந்ததைவிட அதிகமாகவும் பெரிய அளவிலும் வித்யாசாலைகள் ஏற்பட ஆரம்பித்தது. அதற்கு முந்தியும், சாந்தோக்ய உபநிஷதப்படியே, பல வித்யைகள் இருந்தது, அதனால் பெரிய வித்யாசாலைகளும் ஏற்பட்டிருந்தன. என்றாலும், ஒரு 'ஸென்ட்ரல் கவர்ன்மென்ட்' கீழேயே ஒன்றொன்றும் நிறைய ஸ்வதந்த்ரமுள்ளதாக அனேக 'ஸ்டேட் கவர்ன்மென்ட்கள்' உள்ள 'ஃபெடரல் ஸெட்-அப்' மாதிரி, தனித்தனி வாத்யர்கள் ஒவ்வொரு க்ரூப் மாணவர்களுக்குப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டு, அவர்கள் வாழ்க்கையைத் தங்கள் வாழ்க்கையோடு கோத்துக்கொண்டு, அவர்களுக்கு 'இன்டிவிஜுவல் அட்டென்ஷன்' கொடுத்து, அவர்களுடைய அறிவோடு குணத்தையும் வருத்தி செய்வதாகவே நம்முடைய வித்யாப்யாஸ அமைப்பு இருந்தது. அந்த வாத்யார்கள் எல்லோரும், மாணாக்கர்கள் எல்லோரும் குலபதிக்குக் கட்டுப்பட்டிருந்தார்கள். அந்தக் குலபதியின் மிகவும் உயர்ந்த சிலங்கள் தன்னால் இந்த எல்லோரையும் கட்டுப்படுத்தி நன்னெறிப்படுத்தியது. அவருடைய ஸான்னித்ய மாத்ரத்தின் சத்தியினால் மட்டுமின்றி, அவர் நடைமுறையிலும் 'ஸூபர்வைஸ்' செய்து கண்காணித்துக் கொண்டிருந்ததால் கல்வி என்பது அறிவு, ஸம்பாத்யம் என்பவற்றோடு நிற்காமல் ஒரு ஜீவனின் ஆத்மா பூர்ணத்வம் பெறுவதற்கு வழி

போட்டுக் கொடுப்பதாகவே அமைந்தது.

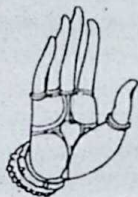
குலபதி என்ற தனி ஆஸாமி உச்சியிலே இருப்பது; அப்புறம் அவர் கீழே ஒவ்வொரு வாத்யாரும் ஒவ்வொரு batch-க்கு தனி ஆஸாமியாக நின்று பொறுப்பேற்றுப் பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பதென்பது பெரிய குருகுலங்களில் நடந்த ஸமாசாரம். பொதுவாகத் தனித்தனி ஆசார்யர்களே நடத்திய சிறிய குருகுலங்கள்தான் அதிக அளவில் இருந்தன. 'இன்ஸ்டிடியூஷன்' போதனை குறைவாகவும், 'இன்டிவிஜுவல்' போதிப்பது அதிகமாகவும் இருந்தது.

ஒவ்வொரு இன்டிவிஜுவலாகப் பலபேரிடம் போய்ப் பல குருகுலங்களில் படித்து வித்யையை அபிவிருத்தி செய்து கொள்வதென்பது ஆதியிலிருந்து ஸஹஜமாக இருந்திருக்கிறது. ஸமீப காலத்திலுங்கூட மீமாம்ஸை ஒருவரிடம், ந்யாயம் இன்னொருவரிடம், வேதாந்தம் இன்னொருவரிடம் என்று பலபேரிடம் குருகுல வாஸம் செய்தவர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள்; இன்றைக்கும் கூட இப்படிச் சிலராவது இல்லாமலில்லை. ஒரே சாஸ்திரத்திலேயே ஒரு கட்டம் வரை ஒரு குருவிடம், அப்புறம் இன்னொருவரிடம் என்று சிஷைப் பெறுவதுண்டு.

இதிலே கவனிக்க வேண்டிய அம்சம், ஒரே குருகுலத்தில் இத்தனை ஆசார்யர்களும் சேர்ந்து கற்றுக் கொடுக்கவில்லை; ஒவ்வொருவரும் தனியாகத் தன்னுடைய குருகுலத்திலேயே சொல்லிக் கொடுக்கிறார் என்பதுதான். அதாவது இன்ஸ்டிடியூஷன் என்ற ஒன்று உயிருள்ள பல குருமார்களைத் தன் அங்கமாக ஆக்கிக் கொண்டு போதிக்கும் முறையல்ல இது. தனி குருமார்கள் ஒவ்வொருவரும் இன்டிவிஜுவலாகத் தங்களுடைய வித்யா பலத்தையும், அனுஷ்டான சக்தியையும், குண நலத்தையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு கற்றுக்கொடுக்கும் போதிப்பு முறையே இது.

இப்படி இன்டிவிஜுவலாக நிற்கும்போதுதான் ஒருத்தன் சிஷ்யர்களை ஆகர்ஷிப்பதற்கு நிச்சயமாகச் சுத்தனாக இருந்தாக வேண்டும். சுத்தமான சரித்ரமும், நல்ல கனிந்த மனஸும் இல்லாத ஒருவனிடம் அவன் என்னதான் மஹா வித்வானென்றாலும், எந்தத் தகப்பனாராவது தன் சின்னப் பிள்ளையை,

அந்தப் பிள்ளை தேஹரீதியிலும் புத்தியிலும் மனஸிலும் எல்லாவற்றிலுமே வாழ்க்கை முழுவதற்கும் அஸ்திவாரமான நல்ல வளர்ச்சியைப் பெற வேண்டிய ஸமயத்தில் பத்துப் பன்னிரண்டு வருஷம் குருகுலவாஸம் செய்யும்படியாக அனுப்பி வைப்பாரா?

ஸ்தாபனத்தின் குறைபாடு

இன்ஸ்டிடியூஷன் (ஸ்தாபனம்) என்று பலபேர் சேர்கிற போது அது கலந்தாங்கட்டியாகத் தானிருக்கும்; அப்படியிருந்தாலும் அது இன்டிவிஜுவலிடம் (தனி மனிதனிடம்) தெரிவதுபோல தோஷமாகத் தெரியாது. தனியாக ஏதாவது ஒரு பூவை மட்டும் வைத்து மாலை கட்டினால் அதிலே நடுவிலே எங்கேயாவது ஒரு தழை, அல்லது துர்நாற்றமெடுக்கும் துருக்க ஜாமந்திப் பூ மாதிரி ஒன்றே ஒன்று சேர்ந்திருந்தால்கூட உடனே காட்டிக் கொடுத்துவிடும்; அதைத் தூக்கிப் போட்டுவிடுவோம். இதுவே பலவித புஷ்பங்களும் சேர்ந்த கதம்ப மாலையாக இருந்தால் அதிலே இந்த வாஸனைப் புஷ்பங்களுக்கு ஸமமாகத் தழையும் துருக்க ஜாமந்தியும் இருந்தாலும் தெரியாது. கத்திரிக்காய் ஒரே விதையாயிருக்கிறது, அவரைக் காய் ஒரே முற்றலாயிருக்கிறது என்றால், 'தனியாகச் சமைக்க வேண்டாம்; அவியலிலே போட்டுவிடுங்கள்' என்பார்கள். தனியாக ஒரு பண்டமிருந்து அது கொஞ்சம் மூளியாகிவிட்டால்கூட ப்ரயோஜனமில்லையென்று தூக்கிப்போட்டு விடுகிறோம். ஆனால் இந்தமாதிரி ஒட்டை உடைசல், கண்ணாடிச் சில்லுகள், வீணாய்ப்போன ப்ளாஸ்டிக் துண்டுகள் துணிக் கிழிசல்கள் முதலியவற்றை வைத்தே கண்ணைக் கவருகிற மாதிரி டிஸைன்கள், பொம்மைத்தேர் முதலானதுகள்கூடப் பண்ணுவதாக அவ்வப்போது பேப்பரில் பார்க்கிறோமல்லவா?

இப்படித்தான் நம்மிலும் ஆகாத்து போகாத்துகளை எல்லாம் வைத்தே ஆர்கனைஸேஷன், இன்ஸ்டிடியூஷன் என்று ஏற்படுத்தி ப்ரமிக்கப் பண்ணிவிடலாம். நான் அதிகம் சொல்ல வேண்டியதில்லை - உங்களுக்கே தெரியும், இப்போது ப்ரமாதமாக எத்தனையோ ஸங்கங்கள் இருக்கின்றனவே, அவற்றிலே தனியாக ஆள் ஆளாக எடுத்துப் பார்த்தால் எத்தனை பேரை சுத்தம் என்று சொல்ல முடியும் என்பது ஸந்தேஹந்தான். பலபேர் சேர்ந்து இருக்கும்போது தோஷங்களைப் பூசி மெழுகி விட முடியும்.

பசங்களுக்குப் புத்தி மட்டும் வளர வேண்டுமென்றில்லாமல் காரெக்டரும் (குணநலனும்) வளரணும் என்றால் அது சுத்தமான இன்டிவிஜுவல் குருமார்களால் நடக்கிற அளவுக்கு இன்ஸ்டிடியூஷனால் ஒரு நாளும் முடியாது. இன்ஸ்டிடியூஷனில் அறிவைத்தான் பரீக்ஷித்து வளர்க்க முடியும். குணத்தை முடியாது. சிஷ்யனைக் கூடவே வைத்துக் கொண்டு அவனைப் பணிவிடை செய்ய வைத்து, அவனுக்கு ஆஹாரம் போட்டு வளர்க்கும்போதுதான், கூடவே குணத்தையும் வளர்க்க முடியும்!

ஸ்கூலில் அட்மிஷன்போது முடிவது வெறுமே புத்தியைப் பரீக்ஷித்துப் பார்ப்பதுதான். குணத்தைப் பரீக்ஷித்து, அதை எப்படி அபிவ்ருத்தி பண்ணணும் என்று பார்க்கவும், திருத்த முடியாத சரக்கு என்றால் பாடம் கிடையாது என்று தள்ளிவிடவும் இதில் இடமில்லை. நம் பண்டைய முறையிலோ குணத்தோடு சேராத கல்வி கல்வியே இல்லை. கீதையை முடிக்கும் போது பகவான், 'நீ அதபஸ்காய, ந அபக்தாய, ந அசுச் குஷவே' என்பதாக, அதாவது தீவிர தாபமில்லாதவனுக்கும், பக்தி இல்லாதவனுக்கும், பணிவிடை செய்யாதவனுக்கும் போதிக்கவே கூடாது என்கிறார். ஒரு வருஷமாவது கூட வைத்துக் கொண்டு வாஸம் பண்ணி சிஷ்யன் குணத்தைப் பற்றித் த்ருப்தி அடைந்தாலொழிய பெரிய விஷயங்களைக் கற்பிக்கக் கூடாதென்று ('நாஸம் வத்ஸர வாஸிநே ப்ரப்ருயாத்') சாஸ்த்ரம். இதுகளுக்கெல்லாம் ஸ்கூலில் இடமில்லை. அதனாலேதான் அறிவை மட்டும் வளர்ப்பதாகவும், புத்தி ஸாமர்த்தியத்தை மாத்திரம் கொண்டு நல்லதற்கில்லாதவைகளையே தினந்தினம்

வ்ருத்தி செய்து லோகத்தைக் கெடுப்பதாகவும் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

(ஒரு வருஷம் டெஸ்ட் பண்ணிவிட்டுப் பாடம் ஆரம்பிக்குண்டுமென்று சொன்னதில் இன்னொன்று ஞாபகம் வருகிறது. ஒரு வருஷம் ஆனபிற்பாடு பையனைத் திருப்பியும் அனுப்பாமல், வித்யாப்யாஸமும் ஆரம்பிக்காமல், 'படிப்புக்கு யோக்யதையில்லாவிட்டாலும் நன்றாக மாடு மாதிரி உழைக்கிறான். அதனால் வேலை வாங்கலாம்' என்றே ஓர் ஆசாரியன் தன்கூட வைத்துக் கொள்ளலாமல்லவா? இப்படி வித்யாதானத்துக்காக இல்லாமல், ஸ்வய காரியத்துக்காகவோ அல்லது வேறு ஏதேனும் காரணத்தை உத்தேசித்தோ ஒருவர் தன்னிடம் படிக்கவந்த பையனுக்கு ஒரு வருஷமாகியும் வித்யோபதேசம் பண்ணாமலிருந்தால் அந்தப் பையனின் பாபமெல்லாம் இவரைச் சேர்ந்துவிடும் என்று சாஸ்த்ரத்தில் இருக்கிறது. சிஷ்யனாக ஆன பிற்பாடு ஒருவன் பண்ணும் பாபம் (அவனை நல்வழிப்படுத்தத் தவறிய) குருவைச் சேரும் என்று சொல்லியிருப்பது மட்டுமின்றி, இப்படிச் சில ஸந்தர்பங்களில் ஒருத்தனை சிஷ்யனாக எடுத்துக் கொள்ளாமலிருப்பதாலேயும் அந்தப் பாபம் ஸம்பவிக்கும் என்று சொல்லியிருக்கிறது! குருவாக இருப்பதில் இத்தனை பொறுப்புகள்!

சில பெரிய ரிஷிகள் ரொம்பவும் உத்தமமான மாணவனின் பக்தியை வெளிப்படுத்துவதற்காகவே பல வருஷங்கள் போதிக் காமலிருந்ததாகவும் அபூர்வமாகச் சில கதைகள் இருக்கின்றன.)

இன்ஸ்டிடியூஷனாக இல்லாமல் இன்டிவிஜுவல் லெவலிலேயே வித்யாப்யாஸம் நடப்பதென்பதுதான் மாணவனுக்கு மட்டுமில்லாமல் வாத்யாருக்கும் நல்லது. அவர் தனியாக நின்றே சோபிக்க வேண்டுமென்னும்போதுதான் தன்னை அப்பழுக்கற்றவராக்கிக் கொள்ள வேண்டுமென்பது அத்யாவச்யமாய்விடுகிறது.

உள்ளம் திறந்த குரு - சிஷ்யர்கள்: உபநிஷத உதாரணங்கள்

நம்முடைய பண்டைய நூல்களைப் பார்த்தால் இப்படிக் குருகுலம் நடத்திய குருமார்கள் எத்தனை உசந்த குணவான்களாக, அன்புள்ளம் கொண்டவர்களாக இருந்திருக்கிறார்களென்று தெரிகிறது.

ஒரு லாபத்தையும் எதிர்பார்க்காமல், வேத வித்யை எதிர் காலத்துக்குப் போய் லோகம் கேசுமமடைய வேண்டுமென்ப தற்காகவே, யாரோ ஊரான் வீட்டுப் பிள்ளையைத் தன்னோடு வருஷக்கணக்காக வைத்துக் கொண்டு, அவனிடம் தொண்டைத் தண்ணி வற்ற 'மாரடித்த' குருமார்கள் இப்படி வம்ச பரம்பரை யாக நம் தேசத்திலிருந்து வந்திருப்பதுதான் நமக்குள்ள எத்தனையோ பெருமைகளில் சிகரமாகவுள்ள பெருமையாகத் தெரிகிறது!

தனக்கு என்ன லாபம் கிடைக்கும் என்ற எண்ணமேயில்லாமல், 'நான் தங்கள் சிஷ்யனாக வந்துவிட்டேன்' என்று மனஸாற ஒருத்தன் வந்துவிட்டால் அவனுக்குத் தாங்கள் கற்றறிந்த ஸகலத்தையும் கற்பித்திருக்கிறார்கள். ப்ருஹதாரண்யக (உபநிஷ)த்திலே (6-2) கௌதமருக்கு ப்ரவாஹணன் என்ற ராஜா உபதேசம் செய்யுமிடத்தில் இந்த விஷயம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இதே மாதிரிச் சிஷ்யனும், 'வித்யைதான் வேண்டும்; அதற்குப் பதில் எத்தனை பொருள் கொடுத்தாலும் வேண்டாம்' என்று உதறித் தள்ளியதையும் இதே கதையின் இன்னொரு version-யும் சாந்தோக்ய (உபநிஷ)த்தில் (5-3) பார்க்கிறோம்: 'கௌதம பகவானே! பூலோகச் செல்வம் எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் கேளுங்கள், தருகிறேன்' என்கிறான் ராஜா ப்ரவா

ஹணன். 'அதொன்றும் எனக்கு வேண்டாம். எனக்குத் தெரியாததாக உனக்குத் தெரிந்துள்ள வித்யைதான் வேண்டும்' என்கிறார் கௌதம ரிஷி. 'பகவான்' என்றே அழைக்கப்பட்ட ஒரு ரிஷி, வர்ணத்தில் தனக்குப் பின்னே வருகிற ஒரு கூத்திரியனிடம் வித்யை வேண்டுகிறாரென்பதிலிருந்து உண்மையை அறிவதில் அக்கால பிராமணர்கள் எப்படி அஹங்காரமில்லாமல், அடக்கத்தோடு ஆர்வமாயிருந்தார்களென்பதும் தெரிகிறது!

'நிறைகுடம் தளும்பாது' என்பது இங்கே இன்னொரு விதத்திலும் தெரிகிறது.

கௌதமருடைய பிள்ளை ச்வேதகேது கொஞ்சம் தலைக்கனம் உள்ளவன். தலைக்கனத்துப் போனால் உள்ளே எப்படி வித்யை இறங்கும்? இவனுடைய அறியாமையை இவனே உணர்கிற மாதிரி தகப்பனாராகப்பட்டவர் இவனைக் கேள்வி கேட்டுப் பரீக்ஷித்து, இவனுடைய அஹங்காரம் அடிப்பட்டுப் போன பின், இன்றைக்கும் லோகம் பூரா கொண்டாடும் ஜீவப்ரம்ம அபேதத்தைச் சொல்வதான மஹாவாக்யத்தை இவனுக்கு உபதேசிக்கிறார். இது பின்னாடி வரும் கதை. இதற்கு முன்னாடி இவன்தான் முதலில் ப்ரவாஹணனிடம் போகிறான். அந்த ராஜா கேட்ட கேள்விகளுக்குப் பதில் தெரியாமல் போனவுடன் இவனுக்கு ரோஷம் பொத்துக் கொண்டு வருகிறது. தகப்பனாரிடம் வந்து, 'எவனோ கூத்திரியன் என்று தன்னைச் சொல்லிக் கொள்கிற நீசன் என்னை இப்படியெல்லாம் கேள்வி கேட்டுவிட்டான்' என்று படபடக்கிறான். இதுதான் குறைகுடத்தின் லக்ஷணம் - 'ரொம்ப லக்ஷணம்!' என்கிறோமே அப்படிப்பட்ட 'லக்ஷணம்'! இதைக் கேட்ட நிறைகுடமான தகப்பனாரோ, 'அடடா, இந்த விஷயங்களை நாம் தெரிஞ்சுக்கணுமே' என்ற ஆர்வத்தோடும், அடக்கத்தோடும் போய் ராஜாவிடம் உபதேசம் கேட்கிறார்.

இதே கௌதமரிடம் இன்னொரு ஸந்தர்ப்பத்தில் ஐந்து பெரிய வைதிக அனுஷ்டான சீலர்கள் 'வைச்வாநர ஆத்மா' என்பது பற்றிக் கேட்டுக் கொள்வதற்காக வருகிறார்கள். (இதிலிருந்து பெரிய பெரிய ச்ரௌதிகளும் எப்படி வித்யைக்காகத் தேடித்தேடிப் போனார்கள் என்பது தெரிகிறது.) அப்போது அவர், 'இவர்கள் கேட்பதற்கு நமக்குத் தெரிந்த மாதிரி எதையாவது கதைக்கப்படாது' என்று தீர்மானம்

பண்ணிக்கொண்டு, திறந்த வெள்ளை மனஸோடு தமக்குத் தெரியாது என்று சொல்லிவிட்டு, கேகய ராஜாவான அச்வபதியிடம் அவர்களை அனுப்பி வைக்கிறார். இப்போது நம் நாளிலோ வேடிக்கையாகச் சொல்கிறார்கள் - 'ப்ரொஃபஸ்' என்றாலே, வாஸ்தவத்தில் 'ஸப்ஜெக்ட்' தெரிந்தவரல்ல; அப்படி 'ப்ரொஃபஸ்' பண்ணிக் கொள்பவர், அதாவது தெரிந்ததாகச் சொல்லிக் கொள்கிறவர்தான்' என்று!

இன்னொரு உபநிஷத்திலும்* இப்படியே வருகிறது. அதோடு வேறு பல உசந்த உண்மைகளும் தெரிய வருகிறது. ஸுகேசர், ஸத்யகாமர் முதலான ஐந்து பெரியவர்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் ப்ரம்மத்தையே தேடித்தேடி அதிலேயே ஊறிவிடுகிற 'ப்ரஹ்ம பரர்கள்', ப்ரஹ்ம நிஷ்டர்கள்' என்று சொல்லியிருக்கிறது. இந்த மஹாப் பெரியவர்களும் சிலதத்வங்களைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற நிஜமான வித்யாபிமானத்தோடு, ரொம்பவும் பணிவாக ஸமித்துக்களை எடுத்துக் கொண்டு பிப்பலாதர் என்கிற மஹானிடம் வந்து, அந்த உபஹாரத்தை (ஸமித்து என்னும் கையுறையை) ஸமர்ப்பணம் பண்ணி, தங்களுக்கு உபதேசிக்கும்படியாக விஞ்ஞாபித்துக் கொள்கிறார்கள். இப்பேர்ப்பட்டவர்களையுங்கூட இன்னும் பரிசோதித்துப் பார்க்கணும், அதனால் எல்லா ஜனங்களுக்கும் பாடம் புகட்டணும் (வேதவித்யா பாடம் ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும். அதோடு வாழ்க்கை உதாரணப் பாடமும் புகட்டணும்) என்று பிப்பலாதர் நினைக்கிறார். 'இன்னமும் ஒரு வருஷம் சுத்த ப்ரம்மசர்யத்தோடு தபஸ் பண்ணிவிட்டு நல்ல ச்ரத்தையோடு திரும்பி வாருங்கள். நீங்கள் கேட்பதற்குப் பதில் சொல்கிறேன். தயங்காமல் என்ன கேள்வி வேணுமானாலும் கேளுங்கள் ('யதா காமம்': 'இஷ்டப்படி என்ன வேண்டுமானாலும்' என்று உபநிஷத்திலிருக்கிறது). எனக்குத் தெரிந்தவரை பதில் சொல்கிறேன்' என்கிறார். இது இவருடைய விநயம்.

முதலில் ஒரு வருஷ தபஸ் விதித்தது அவர்களுடைய விநயத்துக்கு டெஸ்ட். குரு என்று ஒருவரிடம் போனால் அவர் எது சொன்னாலும் நல்லதுதான், சரிதான் என்று நம்பி அப்படிச் செய்ய வேண்டும். இந்த நம்பிக்கைக்குத்தான் ச்ரத்தை என்று பெயர்.

★ ப்ரச்னோபநிஷத்.

ச்ரத்தை; பரிப்ரச்நம்

கீதையிலும் பகவான், தத்வ தர்சிகளான ஞானிகளிடம் உபதேசம் பெற வேண்டுமென்று சொல்லிவிட்டு (4-34), நாலு ஐந்து ச்லோகங்களுக்கு அப்புறம் (4-39) 'ச்ரத்தாவாந் லபதே ஜ்ஞானம்' - 'ச்ரத்தை நிரம்பியவனுக்குத்தான் ஞானம் லபிக்கும்' என்கிறார். அங்கே அவரும், சிஷ்யன் குருவை நன்றாகத் தோண்டித் தோண்டிக் கேள்வி கேட்க வேண்டுமென்கிறார்; 'பரிப்ரச்நம்' என்ற வார்த்தையைப் போட்டிருக்கிறார். 'ப்ரச்நம்' என்று மாத்திரம் சொன்னால், கேள்வி கேட்டறிவது என்று அர்த்தம். 'பரி' என்று இதற்கு அடைமொழி போட்டதால் நன்றாகக் குடைந்து கேட்கணும் என்றாகிறது. இது இந்த நாளில், 'வாத்தியாருக்குத் தெரிகிறதா?' என்று அவரைக் குடைந்து பார்த்து அவமானப்படுத்த ஆசைப்படுவதுபோல் அல்ல. விஷயத்தைக் குடைந்து பரிபூர்ணமாக அதைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்பதே தாற்பரீயம். அதனால் தான் இந்தக் கால மாணவரின் போக்குக்கு மாறான இரண்டு வார்த்தைகள் 'பரிப்ரச்நம்' என்பதை இரண்டு பக்கமும் அணைத்துக் கொண்டு வரும்படியாக பகவான் பதப்ரயோகம் செய்திருக்கிறார். 'ப்ரணிபாதம்' என்பது 'ப்ரிப்ரச்ந'த்துக்கு முந்திவரும் வார்த்தை. 'ப்ரணிபாதம்' என்றால் நமஸ்காரம் பண்ணிப் பணிவோடு இருப்பது. 'பரிப்ரச்ந'த்துக்குப் பிந்தி 'ஸேவா' என்ற வார்த்தையைப் போட்டிருக்கிறார். அதாவது சிஷ்யன் குருவுக்குப் பணிவிடை புரியணும். முதலில் பணிய வேண்டும்; அப்புறம் அவருக்கு எல்லாப் பணிவிடையும் செய்ய வேண்டும். இதெல்லாவற்றுக்கும் 'பேஸிக்'காக (அடிப் படையாக) குரு வார்த்தை, குரு உத்தரவு, குரு உபதேசம் எது வானாலும் அது நல்லதுதான் என்ற அசைக்க முடியாத ச்ரத்தை இருக்க வேண்டும். இவற்றோடு கூடிய சிஷ்யனைத் தான் குருவிடம் நன்றாக ஆழ்ந்து கேள்விகள் கேட்டுத் தெரிந்து

கொள்ளச் சொல்லியிருக்கிறது.

இப்படிப்பட்ட நம்பிக்கைக்கு உரியவராக ஒருத்தர் வாஸ்தவமாகவே இருந்தாக வேண்டும் என்பது தனி மனுஷ்யர் குருகுலம் நடத்தும்போதுதான் யதார்த்தத்தில் நடக்கும். அவரோடேயே ஸ்தா ஸர்வகாலமும் இருந்தால்தானே அவருக்கு வாஸ்தவமாக உள்ள அறிவு என்ன, அவருடைய குணம் என்ன என்பது தெரியும்? ஸ்தாபன ரீதியில் படிக்கும்போது இதெல்லாம் எப்படி ஸாத்யம்? ஏதோ கொஞ்ச நேரம்தான் ஸ்கூல் அல்லது காலேஜ், அதிலேயும் வெவ்வேறே ஸப்ஜெக்டுக்கு வெவ்வேறே வாத்தியார் என்றிருக்கிற தற்கால அமைப்பில் வாத்தியார் ஏதோ கொஞ்சம் நோட்ஸை உருப் போட்டுவிட்டு வந்து ஒப்பித்தே ரொம்பவும் விஷயஜ்ஞர் மாதிரிக் காட்டிக் கொண்டு விடுவதற்கு இடம் கொடுத்துப் போகிறது. 'தெரிந்த மட்டும் பதில் சொல்கிறேன்' என்று உபநிஷத் ரிஷி சொன்னாரே, அந்த உண்மை உள்ளம், அதோடு குரு ஸ்தானத்திலிருந்த போதிலும் அவருக்கு இருந்த humility (விநய ஸம்பத்) இந்த நாளில் பார்க்க முடியுமா? சிஷ்யன் என்றாலே விந்தன், அவன் விநய ரூபமாக இருக்க வேண்டும் என்பதோடு நிற்காமல் இப்படிக்குருவும் விநயமாயிருந்திருக்கிறார்!

இப்படியெல்லாம் குரு, சிஷ்யன் இருவருமே உண்மையோடு எளிமையோடு ஒழுகியதற்குக் காரணம், குருகுலம் என்று ஒன்றுசேர்ந்து ஓர் அகத்து மனுஷ்யர்களாக குரு - சிஷ்யன் ஹ்ருதயம் ஒட்டி உறவோடு வஸித்ததுதான். பரஸ்பரம் ஒளிவு மறைவில்லாமல் இருந்திருக்கிறார்கள். அந்த ஹ்ருதய ஒட்டுறவு ஒரு ஸ்தாபனத்தில் எப்படி வரும்? இந்த பாந்தவ்யத் தாலேயே குரு மனஸைத் திறந்து காட்டினார். தன் புத்தியையும் திறந்து, பாத்ரர்களான சிஷ்யர்களிடம் தனக்குத் தெரிந்த ஸகலத்தையும் கொட்டினார். 'தெரிந்தவரை சொல்கிறேன்' என்று சொன்ன அதே வாயோடு பிப்பலாதர், 'தெரிந்ததில் ஸர்வத்தையும் சொல்கிறேன்' என்று பரிபூர்ணமாக வித்யாதானம் செய்ய முன்வருகிறார். சிஷ்யன் தன்னை மிஞ்சி விடுவானோ என்று பயப்படுவது, சிஷ்யன் எழுதியதையே தன் 'தீஸிஸ்' என்று வெளியிடுவது - இப்படியெல்லாம் தற்காலத்தில் கேட்கிறோம்! இதெல்லாவற்றுக்கும் மேலே குருகுலத்தின்

பாந்தவ்யத்தில் குரு சிஷ்யனிடம் காட்டிய அன்பும், கரிசனமும் இன்ஸ்டிடியூஷனில் உண்டாகவே முடியாது!

பிரகாசம் ஜாஸ்தியாவதற்கே ஒரு மணியைக் கடைசல் பிடிக்கிற மாதிரி, மாணாக்கன் சோபிக்க வேண்டுமென்றே அந்நாள் குரு அவனை எவ்வளவோ சோதித்தார். பாடமே சொல்லித் தராமல் நீண்டகாலம் வேலை மட்டும் வாங்கி அவனைப் பணிவில் புடம் போட்ட ரிஷிகளும் உண்டு.

உதாரணமாக உபகோஸலன் என்று ஒரு சிஷ்யன். குருவின் பேர் ஜாபால ஸத்யகாமர். இவர் அந்தக்கால 'ஸிலபஸ்', 'கர்ரிகுலம்' இதுகளின்படிப் பன்னிரண்டு வருஷங்களில் அனேக சிஷ்யர்களுக்கு வேத சாஸ்த்ர சிக்ஷை கொடுத்தார். ஆனால் இந்த உபகோஸலன் என்கிற பையனை மட்டும் பாடம் கேட்க அனுமதிக்கவில்லை. பன்னிரண்டு வருஷமும் தம்முடைய அக்னிகளைக் கவனித்துக் கொள்கிற பொறுப்பிலேயே அவனை ஈடுபடுத்தியிருந்தார். அந்தப் பிள்ளையும் முணமுணக்கவில்லை. குருகுலத்தில் பன்னிரண்டு வருஷம் வனித்தும் ஒரு பாடம்கூடக் கேட்காமல், அவர் சொன்ன கார்யத்தையே பண்ணிக் கொண்டிருந்தது.

அத்யயனம் பூர்த்தியானவுடன் ஸமாவர்த்தனம் என்று பிரம்மசாரிக்கு (சிஷ்யனுக்கு) ஒரு ஸம்ஸ்காரம் பண்ணி குரு குலத்திலிருந்து அகத்துக்குத் திருப்பி அனுப்புவார்களென்றும் அதற்கப்புறம் அவன் கல்யாணம் செய்துகொண்டு க்ருஹஸ்தாசிரமம் ஏற்க வேண்டுமென்றும் சொன்னேனல்லவா? இந்த மாதிரி மற்ற பசங்களுக்கு ஸத்யகாமர் ஸமாவர்த்தனமும் பண்ணிவிட்டார், உபகோஸலனை மட்டும் அப்படியே Ignore (அலக்ஷ்யம்) பண்ணிவிட்டு - அல்லது பண்ணின மாதிரி!

அப்போதும் அந்தப் பிள்ளை பாட்டுக்குப் பொறுமையாகவே இருந்தது.

1. இக்கதை சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (4-10) உள்ளது.

2. வைதிகரின் மூன்று அக்னிகளைக் குறித்து அருள் உரை 37-வது புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள 'கிருஹஸ்தாசிரமம்' என்ற உரையில் 'அக்னிகாரியங்கள்' என்ற உட்பிரிவைப் பார்க்கவும்.

ஆனால் ஸத்யகாமருடைய பத்னிக்குத்தான் அதற்குமேல் பொறுக்க முடியவில்லை. அவள் அவரிடம் போய், 'இந்தப் பிள்ளை நல்ல ப்ரம்மசர்யத்தோடு, தபஸ்ஸோடு இத்தனை வருஷம் உம்முடைய அக்னிகளைப் போஷித்து வந்திருக்கிறான். நீரானால் அவனுக்குப் பாடமே சொல்லித் தரக் காணோம். இந்த அக்னிகள் உம்மைச் சபிக்காமலிருக்க வேண்டுமானால் இந்த ஸாதுப் பிள்ளைக்கு இப்போதிலிருந்தாவது பாடம் ஆரம்பியும்' என்று சண்டைக்கு வந்துவிட்டாள்.

சண்டை என்றாலும் அதிலேயும் ரஸம் இருக்கிறது. அவள் சொன்னதிலிருந்து அனேக ரஸமான விஷயங்களைத் தெரிந்து கொள்கிறோம். முதலில், குருபத்னி என்பவள் எப்படிக்குருவை விடவும் சீஷப்பிள்ளைகளிடம் வாஞ்சையோடு இருந்தாள், அகத்தைவிட்டு வந்த குழந்தைகளுக்கு எப்படி அம்மாவாக இருந்தாள் என்று தெரிகிறது.

தர்ம பத்னிகளில் உள்ள இரண்டு தினுஸில் ஒன்றும் இங்கே தெரிகிறது. பத்னியின் தர்மம், புருஷன் சொல்வது தர்மமா அதர்மமா என்றே பார்க்காமல் அதன்படிச் செய்ய வேண்டுமென்று கருதும் பதிவ்ரதைகள் ஒரு தினுஸ். நளாயினி இப்படித்தான் அழகிச் சொட்டும் புருஷனை அவனுடைய இச்சா பூர்த்திக்காகத் தகாத இடத்துக்குத் தூக்கிக்கொண்டு போனாள். இன்னொரு தினுஸ், பதியானவன் தர்மத்திலிருந்து தப்பிவிடக்கூடாதே என்ற விசாரத்தில் அவனுக்கே தர்மங்களை நினைப்பூட்டுவதுதான் பத்னியின் கடமை என்று கருதும் பதிவ்ரதைகள். இப்படித்தான் ஸீதை ராமரிடம், அவர் அவளை விட்டுக் காட்டுக்குப் புறப்பட நினைத்தபோது, 'எந்தக் கஷ்ட நஷ்டத்திலும் பதியை விட்டுப் பிரியாமலிருப்பதுதானே ஸ்த்ரீ தர்மம்? இந்த தர்மத்தை உங்களுடைய தாயாருக்கு எடுத்துக் காட்டித்தானே அவர் உங்களோடு காட்டுக்கு வராமல் உங்கள் அப்பாவின் பக்கத்தில் இருக்கும் படிப் பண்ணியிருக்கிறீர்கள்? அப்படியிருக்க எனக்கு மட்டும் அந்தத் தர்மம் இல்லையா என்ன? என்னைக் காட்டுக்கு வராமல் இங்கேயே இருக்க வேண்டுமென்று நீங்கள் சொல்வது எப்படி நியாயம்?' என்று நிரம்ப வாதம் பண்ணி முடிவில் ராமரையும் ஸம்மதிக்கச் செய்தாள்.

‘அக்னி கோபித்துக் கொண்டுவிடும்’ என்று ஸத்யகாம ரிஷியின் பத்னி அவரிடம் சொன்னது, ‘உம்மாச்சி கண்ணைக் குத்திவிடும்’ என்று குழந்தைகளை நாம் பயமுறுத்துகிற மாதிரி இல்லை. வாஸ்தவமாகவே ரிஷிகளின் க்ருஹங்களில் திவ்ய சக்திகள் உயிருள்ள ஸான்னித்யத்தோடு இருந்ததால் அவர்கள் தர்ம விருத்தமாகப் போனால் அவை அவர்களிடம் கோபம் கொள்ளத்தான் செய்யும். ‘உபகோஸலன் உபதேசமாகாமல் இப்படிப் பல வருஷங்களாக இருக்கிறானே’ என்று அவனுக்காகக் கவலைப்பட்டாற்போலவே, ‘இப்படிப் பதி உபதேசிக்காம லிருக்கிறாரே! இவரை அந்தப் பிள்ளை காத்து வளர்க்கிற இவருடைய அக்னியே சபித்து விடாமலிருக்க வேண்டுமே!’ என்றும் வாஸ்தவமாகவே அந்த அம்மாள் கவலைப்பட்டிருக்கிறாள்.

அக்னிகள் அந்த ஆச்ரமத்தில் ரொம்பவும் ஜீவசக்தியோடு ஸான்னித்யமாகத்தான் இருந்தன என்பதும் மேலே போகிற கதையில் தெரிகிறது.

அவள் அப்படிச் சொல்லியும் ரிஷி பாட்டுக்கு, இன்னும் சோதித்துப் பார்ப்போமே என்கிறாற்போல், வெளியே போய் விட்டார்.

‘குரு பத்னி சொல்லியும் குரு கேட்கவில்லையே! இப்படி நம் நிமித்தமாக அவர்களுக்குள் அபிப்ராய பேதம் வேறே ஏற்பட்டுவிட்டதே!’ என்றெல்லாம் உபகோஸலனுக்கு வேதனை யாகிவிட்டது. அவனுக்குச் சாப்பாடே இறங்கவில்லை.

‘ஏண்டா கொழந்தே, சாப்பிடாமலிருக்கே?’ என்று குருபத்னி விசாரமாகக் கேட்டாள்.

‘மனோ வ்யாதிதான். சாப்பாடு கேட்கமாட்டேன் என்கிறது’ என்றான் பையன்.

அப்போதுதான், அவன் பார்த்துப் பார்த்துப் போஷித்துக் கொண்டு வந்த மூன்று அக்னிகள் தங்கள் ஸான்னித்யத்தை வெளிக்காட்டின. ‘பாவம், நமக்கு இத்தனை பண்ணின பிள்ளை சாப்பாடு கொள்ளாத அளவுக்கு வேதனைப்படுகிறானே! இனியும் காலஹரணம் பண்ணாமல் நாமே

இவனுக்கு உபதேசம் பண்ணிவிடுவோம்' என்று அதுகள் தங்களுக்குள்ளே முடிவு செய்தன. அந்தப்படியே அவனுக்கு உபதேசமும் பண்ணிவிட்டன. முதலில் அவை மூன்றும் சேர்ந்தும், அப்புறம் ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியாயும் அக்னி வித்யையையும் ஆத்மவித்யையையும் உபதேசித்தன.

ஆனாலும் அவனுக்குக் குருவின் தேவையில்லாமல் தாங்களே எல்லா உபதேசமும் கொடுத்துவிட்டால் அவர் மரியாதையைக் குறைத்ததாகிவிடும் என்பதால் அக்னி வித்யை, ஆத்ம வித்யை இவற்றின் தத்வத்தை (philosophy-ஐ) மட்டும் சொல்லிக் கொடுத்துவிட்டு, 'ஸௌம்யா, இனிமேல் ஆசார்யர்தான் உனக்கு இந்த தத்வங்களை அனுபவமாக்கிக் கொள்வதற்குச் செய்யவேண்டிய கார்யக்ரமங்களை (procedure-ஐயும், technique-ஐயும்) சொல்லிக் கொடுக்கணும்' என்று முடித்துவிட்டன.

ஆசார்யர் திரும்பி வந்தார். 'உபகோஸலா!' என்று அவனைக் கூப்பிட்டுக் கொண்டேதான் உள்ளே நுழைந்தார்.

'பகவானே!' என்று குரல் கொடுத்துக்கொண்டு அவனும் அவர் முன்னே போய் நின்றான்.

அவர் ஒரு பக்கம் சோதனை பண்ணினாலும், இவன் ஒரு பக்கம் வேதனைப்பட்டாலும் பரஸ்பரம் அன்பு மட்டும் போய் விடவில்லை என்று இங்கே உபநிஷத் ஸூக்ஷ்மமாகக் காட்டுகிறது.

பிள்ளையாண்டானைப் பார்த்தார். அவன் முகம் ஒரே தேஜஸாகப் பிரகாசித்தது. 'ஓஹோ, அப்படியா ஸமாசாரம்!' என்று ஊஹித்துவிட்டார். 'ஸௌம்யா, யார் உனக்கு உபதேசம் பண்ணினார்கள்?' என்று அவனையே கேட்டார்.

பையனைப் பயம் பிடித்துக் கொண்டது. அவரன்னியில் அவருடைய குருகுலத்திலிருந்து கொண்டே உபதேசம் வாங்கிக் கொண்டது தப்போ என்று பயம். கருணையோடு உபதேசித்த அக்னிகளைக் காட்டிக் கொடுப்பதா என்ற தயக்கம் வேறே! குருவிடம் ஒளிக்கவும் கூடாது; நடந்ததை அப்பட்டமாகப்

போட்டு உடைக்கவும் கூடாது என்று நினைத்தான். ஜாடை மாதையாய்ப் புரிய வைத்துவிட எண்ணி, 'வேறே யார் உபதேசிப்பார்கள் ஸ்வாமி? இந்த அக்னிகள்தான் இப்போது இருக்கிற மாதிரி இல்லாமல் கொஞ்சம் வேறே மாதிரியாக இருந்தன' என்றான்.

அவர் வைத்த கடைசி டெஸ்டிலும் அவன் ஜயித்துவிட்டான். 'இனியும் தாங்காமல் அக்னிகள் உபதேசம் பண்ணி விடும்' என்று அவர் மனஸுக்கே தெரிந்த ஒரு ஸ்டேஜில்தான் அவர் வேண்டுமென்றே அகத்தை விட்டுப் போனார். ஏனென்றால் அவர் வாழ்க்கையிலேயே பூர்வத்தில் இப்படி நடந்திருக்கிறது.

*ஹாரித்ரும கௌதம ரிஷி என்பவர் பூர்வத்தில் இந்த ஸத்யகாமருக்கு உபநயனம் செய்து வைத்து நானூறு சோனிப் பசுக்களை அவரிடம் விட்டு மேய்த்துவரச் சொன்னார். அந்த சோனிப் பசுக்களை நன்றாகப் போஷித்துப் புஷ்டி பண்ணி, கன்று போடவைத்து, நானூறை ஆயிரமாக வருத்தி பண்ணிக் கொண்டுதான் குருவிடம் திரும்பி வந்து உபதேசம் வாங்கிக் கொள்வது என்று ஸத்யகாமர் தீர்மானம் செய்துகொண்டு கிளம்பினார். அந்தத் தீர்மானம் கார்யமாக நிறைவேறுவதற்கு அனேக வருஷங்கள் பிடித்தன. பசுமந்தையை ஆயிரமாக்கி ஸத்யகாமப் பிரம்மசாரி குருகுலத்துக்குத் திரும்பி வருகிற வழியிலேயே அதிலிருந்த ஒரு ரிஷபம் அவருக்கு ஓர் உபதேசம் பண்ணிற்று. மறுநாள் அக்னி ஓர் உபதேசம் பண்ணிற்று. அதற்கடுத்த இரண்டு நாட்களில் ஒரு ஹம்ஸப் பசுபூயும், மத்கு என்கிற ஒரு (நீர்வாழ்) பசுபூயும் உபதேசம் பண்ணின. இப்போது உபகோஸலனுக்கு உபதேசம் கேட்டதால் தேஜஸ் உண்டானாற்போலவே அப்போது ஸத்யகாமருக்கும் உண்டாயிற்று. இப்போது இவர் உபகோஸலனைக் கேட்டாற்போலவே அப்போது ஹாரித்ருமர் இவரிடம், 'உனக்கு யார் உபதேசித்தது?' என்று கேட்டார். இப்போது உபகோஸலன் நாகுக்காகப் பதில் சொன்னதுபோலவே அப்போது அவர், 'மனுஷ்யாள் யாரும் உபதேசிக்கவில்லை' என்று சொன்னார்.

* இக்கதை சாந்தோக்யம் 4.4-ல் இடம்பெற்றுள்ளது.

அதோடு, தம்மைப் பொறுத்தமட்டில் ஹாரித்ருமரேதான் தம்முடைய உபதேச குருவாக இருக்க வேண்டுமென்று தமக்கு ஆசை என்றும் விஜ்ஞாபித்துக் கொண்டார்!

இந்த இடத்திலே அவர் ஆசாரியன் அத்யாவச்யம் என்ற கருத்தையும் வெளியிட்டிருக்கிறார். 'ஆசார்ய முகமாகக் கற்கின்ற வித்யைதான் உத்தமமான பலன் தரும்' என்று அவர் சொல்வதாக இருக்கிறது. சிஷ்யனாக உள்ள தாம் இப்படி முடிவு பண்ணி அபிப்ராயம் சொல்வதுகூட அதிகப்ரஸங்கித் தனம் என்று நினைத்து அவர், 'தங்களைப் போன்ற பெரியவர்கள் சொல்லி நான் கேட்டிருப்பது என்னவெனில், ஆசார்ய முகமாக அறிகிற வித்யைதான் உத்தம பலன் தரும் என்பது' என்கிறார்.

இப்படி ஒவ்வொரு எழுத்திலும் குரு-சிஷ்ய பாவங்கள் எப்படியிருக்க வேண்டுமென்பதை உபநிஷத்துகள் நுட்பமாகக் காட்டுகின்றன.

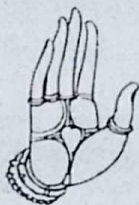
ஸத்யகாமர் சிஷ்யராயிருந்த கதையிலிருந்து ஆசார்யராகியிருக்கிற கதைக்கு வரலாம். உபகோஸஸனுக்குத் தாம் உபதேசிக்காவிட்டாலும் திவ்ய சக்திகள் எதன் மூலமாகவாவது உபதேசம் பண்ணும் என்று ஸொந்த அனுபவத்திலிருந்தே அவருக்குத் தெரியும். 'இம்மாதிரி உபதேசம் வாங்கிக்கொண்ட பிறகு பையன் எப்படி ஆவான்? 'இனிமேலே இந்தக் குருவின் உதாஸீனத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டியதில்லை. இதேபோலத் திவ்ய சக்திகளிடமிருந்தே எல்லா உபதேசங்களும் வாங்கிக்கலாம்' என்று அஹம்பாவப்படுகிறானா என்று பார்க்கலாம். அப்படியில்லாமல் நம்மிடமே பூர்த்தியாக அத்யயனம் பண்ணுவதென்று இவன் இங்கேயே இருந்தால், (அக்னிகளிடம்) உபதேசம் வாங்கிக்கொண்டதைத் திமிராகச் சொல்லாமல் பயத்தோடு தெரிவிக்கிறானா, 'பார்ப்போம்' என்றெல்லாம் அவர் டெஸ்ட் பண்ண உத்தேசித்திருந்தார்.

அதிலே அவன் ரொம்ப நன்றாகப் பாஸ் பண்ணினதில் அவருக்குப் பரம த்ருப்தி ஏற்பட்டுவிட்டது.

'அக்னிகள் என்ன உபதேசம் பண்ணின?' என்று கேட்டார்.

கொன்னான்.

‘அரைகுறையாக அதுகள் சொன்னதை இதோ நான் புஷ்களமாக உபதேசிக்கிறேன்’ என்று சொல்லி இத்தனை காலம் ஏமாற்றியதற்கும் சேர்த்து அனுக்ரஹம் பண்ணி உபதேசம் கொடுத்தார் ஸத்யகாமர்!

மாணவனின் ஸ்வய சிந்தனைக்கு ஊக்கம்

குரு என்பவர் தாம் பாட்டுக்குக் கடமை என்று ஏதோ லெக்சர்கள் கொடுத்து ‘போர்ஷன் எல்லாம் கவர் பண்ணி யாச்சு’ என்று நிம்மதியாகப் போய்விடாமல், மாணவனைச் சோதித்துச் சோதித்துச் சுத்தம் செய்து குணவானாக்கி, அதன் பின்பே வித்யையைக் கற்றுக் கொடுத்து அவனைப் புத்திமானாக ஆக்கினார். குணமில்லாத புத்திசாலித்தனத்தை விடப் பெரிய ஆபத்து எதுவுமில்லை!

எந்தப் பக்வு ஸ்திதியில் இருப்பவனுக்கு என்ன உபதேசம் தர வேண்டும், அவனை அடுத்த ஸ்டேஜுக்கு எப்படி உயர்த்தி இதற்கு மேலான தத்வங்களை உபதேசிக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் நன்றாக யோசித்துத் தீர்மானம் பண்ணிக் கொண்டு படிப்படியாக அவனை டெவலப் பண்ணிக் கொண்டே போய் மேலும் மேலும் உயர்ந்த வித்யைகளைக் கற்பித்துக் கொண்டு போயிருக்கிறார்கள். ப்ருகு தம்முடைய பிதாவான வருண ரிடமேதான் சிஷை பெற்றார்*. ஆனாலும் முதலில் அவர் இருந்த அதிகப் பக்வமில்லாத நிலையில் பிதாவானவர் அன்னமய கோசமான இந்த உடம்பே ஸத்யம் என்ற பேஸில் (அடிப்படையில்)தான் ஆரம்பித்தார். அப்புறம் அவரைத் தபஸ் பண்ண வைத்து, அவராகவே உடம்பின் அஸத்யத்

* தைத்திரீயோபநிஷத் - ப்ருகு வல்லி.

வத்தை (மெய்யின் மெய்யின்மையை) உணரும்படியாகப் பண்ணி, அதன்பின் ப்ராணமய கோசம்தான் ஸத்யம் என்று நினைக்கும்படி உயர்த்தி விட்டார். இப்படியே மறுபடி மறுபடி தபஸ் பண்ண வைத்து, அதாவது மேலும் மேலும் ப்ருகுவைப் பக்வப்படுத்திக் கொண்டே போய், 'ப்ராணனும் இல்லை, மனஸ்தான் ஸத்யம்; மனஸும் இல்லை, விஞ்ஞானம் தான் (அறிவு என்று வைத்துக்கொள்ளலாம்) ஸத்யம்; இல்லை, இதெல்லாம் கடந்தும் இதற்கெல்லாம் அடிப்படையாய், தன்னியல்பான ஆனந்த ஸ்வரூபமாய் இருக்கும் ஆத்மாதான் ஸத்யம்' என்று கடைசியில் தெரிய வைத்தார்.

இப்படியெல்லாம் ஒரு வித்யார்த்தியை (மாணவனை)ப் படிப்படியாகப் பக்வப்படுத்தி, அந்தந்த ஸ்டேஜுக்கு உரிய வித்யையைப் புகட்டுவதென்பது இன்ஸ்டிடியூஷனில் எந்த அளவுக்கு ஸாத்யம்?

இதிலே இன்னொரு முக்யமான அம்சமும் இருக்கிறது. 'குழந்தைகளை அவர்களே அனேக விஷயங்களைக் கார்யத்தில் செய்து பார்க்குமாறு விடவேண்டும். இதே மாதிரி, விஷயங்களை அவர்களே யோசித்துப் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்ளும் படியும் விடவேண்டும். எல்லாவற்றையும் புஸ்தகத்திலே போட்டு, வாத்தியார் அதைப் பார்த்து ஒப்பித்து அப்புறம் மாணவனும் பொட்டை நெட்டுருப் போடும்படியாக விடப்படாது' என்று மான்டிஸோரி முதலானவர்கள் சொல்கிறார்கள். தம்முடைய யஜ்ஞானுஷ்டானத்துக்கான சுற்றுக் கார்யங்களை ஆசாரியரானவர் சிஷ்யனிடம் விடும்போது அவனுக்குத் தானே ஒன்றைச் செய்து பார்த்துத் தெரிந்து கொள்ள இடமேற்படுகிறது. இதர ஜாதியாரின் குழந்தைகள் தங்களுடைய தொழிலையே முக்யமாக அப்பன், பாட்டன் செய்வதைப் பார்த்துத் தெரிந்து கொண்டு தாங்களும் அம்மாதிரிக் கார்யத்தில் செய்தே அவற்றில் அறிவைப் பெருக்கிக் கொள்ளும்படிதான் நம்முடைய சாஸ்த்ரீயக் கல்வி முறையில் இடம் அளித்திருக்கிறது. இவ்வாறு மாணவர்களை நேராகக் கார்யத்தில் விட்டு அதன் மூலம் 'ப்ராக்டிசல் நாலெட்ஜ்' (நடைமுறை அறிவு) பெற வழி வகுத்திருப்பது போலவே அவர்களை ஸொந்தமாகச் சிந்திக்கவிட்டு உண்மைகளைப் பற்றிய அறிவைப் பெறவும் அக்காலக் கல்வி முறையில்

இடம் கொடுத்ததற்கு ப்ருகு கதையே சான்று. யோசித்து, யோசித்து ப்ருகுவே ஸத்யத்தைப்பற்றி அறியும்படி அவருக்குப் பிதாவும் ஆசார்யருமாக இருந்த வருணன் ஊக்கம் தந்திருக்கிறார்.

இன்னும் அனேகக் கதைகளிலும், 'குரு உபதேசம் செய்தார். அப்புறம் 'இதைப்பற்றி ஒரு வருஷம் தபஸ் பண்ணிவிட்டு (அதாவது ஆழச் சிந்தித்துவிட்டு) திரும்பி வந்து என்ன தெரிந்து கொண்டாயென்று சொல்லு என்று சொன்னார்' என்று வருகிறது.

இன்னொரு உபநிஷத் கதையில் வருகிறது*: சரீரம்தான் ஸத்யம் என்பதற்கு மேலே போக முடியாதவனாக அஸுரனான விரோசனன் இருக்கிறான். ஆனால் அவனையும்கூட, இப்போது நம்மில் பெரும்பாலோர் இருக்கிறதுபோல எந்தவிதத் தத்வச் சிந்தனையுமில்லாமல், வெறும் அரட்டையிலும் சோம்பேறித் தனத்திலும் பொழுதைப் போக்கும் வ்ருதா ஆஸாமியாக இல்லாமல், எது ஸத்யம் என்று கொஞ்சமாவது ஆராய்ந்து, அது சரீரம்தான் என்று தப்பாகவாவது ஒரு கொள்கைக்கு வருவதற்கு குருவான ப்ரஜாபதி உதவி செய்திருக்கிறார். எதையுமே கழித்துக் கட்டிவிடாமல் கொஞ்சமாவது அபிவிருத்தி செய்து பார்க்கலாம் என்ற நோக்கத்திலேயே அக்கால குருமார்கள் சிஷ்யர்களை ஏற்றுக் கொண்டதற்கு இது proof.

சிஷ்யன் என்று வரும்போது ரொம்பவும் உதவாக்கரைகூட யோக்யதை ஸம்பாதித்துக் கொள்வதற்காக அந்நாளில் பரிசீர ம்ப்பட்டிருக்கிறானென்பதும் இங்கே தெரிகிறது - அஸுரன் விரோசனனும்கூட ப்ரஜாபதியின் வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டு, தத்வத்தை ஆராய்வதற்கான யோக்யதையை ஸம்பாதித்துக் கொள்வதற்காக முப்பத்தியிரண்டு வருஷம் பிரம்மசர்யம் அனுஷ்டித்தான் என்று உபநிஷத் சொல்கிறது.

தேவராஜன் இந்த்ரனும் தத்வம் தெரிந்து கொள்வதற்காக விரோசனனுடனேயே ப்ரஜாபதியிடம் போனவன்தான்.

* சாந்தோக்யம் - 8-ம் அத்தியாயத்தில்.

ஆனால் விரோசனன் மாதிரி சரீரத்தோடு இவன் நின்றுவிடாமல், ப்ருகு கதையில் பார்த்தோமே, அப்படி சரீர ஸௌக்யத்தோடு நிறைவு பெற்றுவிட முடியாமல் மறுபடி ப்ரஜாபதியிடம் வருகிறான். இதற்கு மேற்பட்ட உண்மைக்கு அதன் அர்ஹனாவதற்காக (தகுதியுள்ளவனாவதற்காக) அவர் அவனை மறுபடி முப்பத்தியிரண்டு வருஷம் அவரோடேயே வஸித்து பிரம்மசர்யம் காக்கச் சொல்கிறார். மஹா பெரிய தேவராஜாவானாலும் ஸரி, இப்படிக் கடுமையாக விதிக்கு உட்படுத்தி, அதனாலேயே பெறக்கூடிய பரிசுத்தியை சிஷ்யன் பெறுமாறு பண்ணி அப்புறம்தான் உசந்த தத்வங்களை உபதேசிப்பார்கள். இந்த மாதிரி மொத்தம் நூற்றியொரு வருஷம் இந்தரன் இந்தரியக் கட்டுப்பாட்டோடு இருந்த பிற்பாடுதான் ப்ரஜாபதி அவனுக்கு முடிவான ஆத்ம தத்வத்தைப் போதிக்கிறார்.

தகுதி பார்க்காமல் வித்யையைக் கொடுப்பதால்தான் ஸயன்டிஸ்ட்கள் ஆத்ம ஹானிக்கான நூதன நூதனக் கண்டுபிடிப்புகளைப் பண்ணுவது, டாக்டர்கள் மஹா பாபங்களுக்கு ஆதரவு தந்து ஊக்குவதான சிகித்சைகள் தருவது என்பதெல்லாம் ஸஹஜமாகி வருகின்றன. இதற்கான அனேகக் காரணங்களில் ஒன்று, ஸ்தாபன ரீதியில் பல மாணவர்களுக்குக் கல்வி புகட்டும்போது, ஒவ்வொருத்தருக்கும் தனிப்பட்ட கவனம் (Individual Attention) செலுத்த முடியாமலிருப்பதுமாகும்.

இப்படிக் கண்குத்திப் பாம்பாகக் கவனிப்பது எத்தனையோ ச்ரமம். இதில் எத்தனையோ பொறுப்பு. 'இவன் யாருடா ஓயாமல் நம்மைப் பரீக்ஷி பண்ணி ஹிம்ஸித்துக் கொண்டிருக்கிறான்!' என்று சிஷ்யனின் எரிச்சலை வேறு வாங்கிக் கொள்ள வேண்டும். எந்த விதமான ப்ரதிப்ரயோஜனத்தையும் கருதாமலே, 'வித்யை பரவ வேண்டும்; பரவ வேண்டுமென்றாலும் (இப்போது எல்லாவற்றையும் எல்லாருக்கும் அவிழ்த்துக் கொட்டி மதிப்பைக் குறைப்பது போலவும் இல்லாமல்) தக்கவர்களுக்குத்தான் வித்யையைத் தர வேண்டும்; அதற்காக, நிர்ந்தாஷிண்யமாகத் தகுதியைச் சோதித்துப் பார்க்க வேண்டும்; அந்தத் தகுதி என்பது புத்தியைக் குறித்ததாக மட்டுமில்லாமல், மாணவனின் காரெக்டரை, குணத்தைக் குறித்ததாகவுமிருக்க

வேண்டும்; முடிந்தமட்டும் தகுதியைப் படிப்படியாக அபிவருத்தி பண்ணப் பரயாஸைப் படவேண்டும்' என்று ஆதிகால குருமார்கள் இருந்திருக்கிறார்கள்!

இந்தக் கண்டிப்புக்கு மஹா பெரிய தேவராஜனும் உடன் பட்டான், ஏன், அஸூர ராஜன் விரோசனன்கூட உடன்பட்டான் என்பது அக்காலத்தில் மாணவர்களுக்கு வித்யையில் இருந்த ஆர்வத்தைக் காட்டுகிறது. அதோடு நிற்கவில்லை. 'இவ்வளவு கண்டிப்புச் செய்ய இவர் யோக்க்யதாம்சமுள்ளவர்தான். இத்தனை யோக்க்யதாம்சமுள்ளவருக்கு நாம் கீழ்ப்படிந்து போவதில் நமக்கு ச்ரேயஸ்தானே தவிரக் குறைவு இல்லை' என்று சீடர்கள் நினைக்கும்படியான உத்தம புருஷர்களாக ஆசார்யர்கள் இருந்ததும் இதிலிருந்து தெரிகிறது. இதிலே இன்னொரு முக்யமான அம்சமும் இருக்கிறது. 'உத்தம புருஷர்' என்றால் அப்பழுக்கில்லாத சுத்த வாழ்க்கை, நேர்மை, தபஸ், வைராக்யம் ஆகியவை மட்டும் இருந்தால் போதுமா என்ன? இவை பிறத்தியாரிடம் மரியாதையையும் பக்தியையும் தான் தூண்டும். ஆனால் அவரோடேயே கூட இருந்து வாழ்ந்து கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று மாணவன் விரும்பும்படியாக இவை மாத்திரம் அவனை அவரிடம் ஆகர்ஷித்துவிடுமா என்ன? தபஸ்வி, மஹாபுத்திமான், கடும் நேர்மையாளர் என்றால் தூர இருந்து நமஸ்காரம் பண்ணத் தோன்றுமே ஒழிய, கூட இருந்து வாஸம் பண்ணுகிற ஆசை ஏற்படாதே! இந்த விருப்பத்தை உண்டாக்குவதற்குக் குருவானவர் மற்ற எல்லா யோக்க்யதாம்சங்களுக்கும் மேலாக அன்பு உள்ளத்தவராக, அருள் ஸ்வபாவமுள்ளவராக இருந்தாக வேண்டும். உத்தம புருஷ லக்ஷணங்களில் முதலாக வருவது இந்த அன்பு தான், அருள்தான். அன்பேதான் திவ்ய சக்தியைப் பெற்றுப் பிறரை ரக்ஷிக்க வலிமை பெறுகிறபோது அதை அருள் என்றும் அனுக்ரஹம் என்றும் சொல்கிறோம்.

கண்ணன் கதையில் ஆசானின் அன்புடைமை

நம்முடைய சாஸ்தர், புராணங்களிலிருந்து இந்த அன்புடைமையில், அருளுடைமையில் அந்நாள் ஆசார்யர்கள் ஆதர்ச புருஷர்களாக இருந்திருப்பது தெரிகிறது. குரு - சிஷ்யர் களுக்கிடையிலே பரஸ்பர ப்ரியம் போகவே கூடாது என்று தான் பாடம் ஆரம்பிக்கும்போதே மந்த்ரபூர்வமாக வேண்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். '(குரு-சிஷ்யர்களான) நாங்கள் ஒருத்தருக்கொருத்தர் பகைத்துக் கொள்ளாமல் இருக்க வேண்டும்' என்பது பாட ஆரம்பத்திலும், முடிவிலும் வருகிற உபநிஷத் பிரார்த்தனை.

'அடிக்கிற கைதான் அணைக்கும்' என்பதற்கு அப்படியே ரூபகமாக அந்த ஆசார்யர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். கண்டிப்புச் செய்ய வேண்டிய இடத்தில் எப்படி நிர்தாசுநியமாகக் கண்டித்தார்களோ, அப்படியே அன்பைக் கொட்ட வேண்டிய ஸமயத்தில் கொட்டினார்கள். பாகவதத்தைப் பார்த்தால் போதும் - இரண்டும் தெரியும். பகவானே குசேலரிடம் தாங்களிருவரும் சேர்ந்து குருகுலவாஸம் செய்த நாட்களைப் பற்றி ஞாபகப்படுத்துகிறார்.

கம்ஸவதமான பின் பகவானுக்கும் பலராமருக்கும் உபநயனமாகி அவர்கள் ஸாந்திபனி என்ற பிராமணரிடம் குருகுலவாஸம் செய்கிறார்கள். ஸர்வ வித்யைகளும் அவனிடமிருந்துதான் என்றாலும், லோகத்துக்குக் குரு பக்தியை உதாரணம் காட்டவே பகவானும் இப்படி ஓர் ஆசார்யனிடம் போய்ப் படித்தான் என்று பாகவதம் சொல்கிறது. ஆனாலும் பகவானுக்கு அவதார கார்யங்கள் நிறையக் காத்துக் கொண்டிருந்ததால் பன்னிரண்டு வருஷம் வித்யாப் யாஸம் செய்வது என்று வைத்துக் கொள்ளாமல், தன் திவ்ய

சக்தியையும் கொஞ்சம் கைக்கொண்டு, ஒரு நாளுக்கு ஒரு சாஸ்த்ரம் வீதம் அறுபத்துநாலே நாளில் அத்தனை சாஸ்த்ரமும் கற்றுக் கொண்டு விடுகிறார். (பலராமரும்தான்; அவரும் அவதாரம்தானே?) இதிலிருந்தே க்ருஷ்ணருடைய தெய்விகப்ரபாவத்தை குரு ஸாந்தீபனி தெரிந்துகொண்டு விடுகிறார். அதனால் பிற்பாடு சிஷை பூர்த்தியாகி, 'என்ன தக்ஷிணை தரணும்?' என்று பகவான் கேட்டபோது, ரொம்ப நாள் முந்தி ஸமுத்ரம் அடித்துக்கொண்டு போய்விட்ட தன்னுடைய பிள்ளையை அவர் யமாலயத்திலிருந்து மீட்டுக் கொண்டு வந்து தர வேண்டும். அதுதான் தமக்கு வேண்டிய தக்ஷிணை' என்கிறார். பகவானும் அப்படியே பண்ணுகிறார். அது இப்போது நமக்கு விஷயமில்லை.

பின்னே எது விஷயம் என்றால், இப்படித் தெய்வசக்தி பொருந்தியவராக க்ருஷ்ணரை அவருடைய ஆசார்யர் தெரிந்து கொண்டிருந்தபோதிலும், 'சீஷப்பிள்ளை என்று வந்த ஒருத்தனை ஆசார்யர் நன்றாக வேலை வாங்கி, பணியினாலும் பணிவினாலும் கட்டுப்படுத்தி சுத்தி செய்வார்' என்று லோகத்துக்குக் காட்டவே, அவர் இந்த சிஷ்ய வேஷம் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறார் என்றும் தெரிந்து கொண்டார். எனவே வேலை வாங்குவதை இவர் விஷயத்திலும் விட்டுவிடக் கூடாது என்று இருந்திருக்கிறார்.

அருமையிலும் அருமையான குழந்தை க்ருஷ்ணன். அதே ஸமயத்தில் அறிதற்கரியவராக இருந்த பகவான், குருவின் ஆக்ஷேப்படி காட்டுக்குப் போய் விறகு வெட்டிக் கொண்டு வந்துகூடக் கைங்கர்யம் பண்ணியிருக்கிறார்! அந்த நாட்களில் ஒன்றைப் பற்றித்தான் அப்போது தம் 'க்ளாஸ்மேட்'டாக இருந்த குசேலரிடம் நீண்ட காலத்துக்குப் பின்னால் பகவான் நினைவுபடுத்துகிறார்.

க்ருஷ்ணரும் குசேலரும் ஒருநாள் இப்படி விறகுக்காக அடர்ந்த காட்டுக்குப் போனபோது இருட்டிவிட்டது. அதோடு பேய் மழையும் பிடித்துக் கொண்டிவிட்டது. மேடு பள்ளம் தெரியாமல் ஒரே ப்ரளயமாயிற்று. திக்குத் திசை புரியாமல் கும்மிருட்டு வேறே. நரலீலையிலே பகவான் நிஜமாகவே தமக்குத் திக்கு திசை புரியாத மாதிரிதான் நடித்தார். 'நானும்

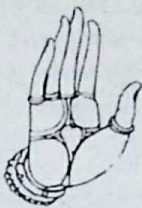
நீங்களும் பயந்துண்டு, துக்கப்பட்டுண்டு ஒருத்தர் கையை ஒருத்தர் கோத்துண்டு ராத்ரியெல்லாம் சுத்திச் சுத்தி வந்தோமே! ஞாபகமிருக்கோல்லியோ?' என்று அவரே குசேலரைக் கேட்கிறார். குருவின் வேலை வாங்கும் கண்டிப்பால் வந்தது இது!

இனிமேல் குருவின் அன்பையும் பாசத்தையும் பகவான் வாய் வார்த்தையாகத் தெரிந்து கொள்கிறோம். 'குழந்தைகளைக் காணோமேன்னு அங்கலாச்சுண்டு குருநாதரும் நம்மைத் தேடிண்டு வந்து, ஸூர்யோதய ஸமயத்தில் கண்டு பிடிச்சாரே! 'ஐயோ பாவம்! எனக்காக எத்தனை கஷ்டப்பட்டுட்டேன்?' என்று நம்மிடம் எப்படி உருகிப் போயிட்டார்? அதற்குப் பரிஹாரமாக நமக்கு எப்படி மனஸாற அனுக்ரஹம் பண்ணி, 'உங்களுடைய நல்ல நினைப்பெல்லாம் பூர்த்தியாகட்டும். நீங்க படிச்ச வேதம் எந்நாளும் பூர்ண சக்தியோடு உங்களை ரக்ஷிச்சுண்டு இருக்கட்டும்' என்றெல்லாம் வரம் கொடுத்தாரே!' என்று ஞாபகப்படுத்துகிறார்.

மொத்தத்தில் குரு என்பவர் வித்யாஸம்பத்து மட்டுமில்லாமல் குண ஸம்பத்து, அனுஷ்டான ஸம்பத்து, ஆத்ம ஸம்பத்து எல்லாம் ஒருங்கே கூடியவராக இருந்தார்.

இப்படி அவர் இருக்கும்படியாகச் செய்தது அந்தப் பழைய நாளின் குருகுல முறையேதான். சில சிஷ்யர்கள் மட்டும் ஒரு குருவின் ஆதரவில் அவருடைய க்ருஹத்திலேயே இருந்து படிப்பது என்ற கல்வி முறையில் குரு-சிஷ்யன் ஆகிய இருவருமே சுத்தர்களாகத்தான் இருந்தாக வேண்டுமென்றிருந்தது. அந்த முறையே அவர்களை அப்படிச் சுத்தர்களாக உருவாக்கவும் செய்தது.

சிஷ்யர்கள் கூடவே வஸித்தும் அன்பு, மரியாதைகள் செலுத்த வேண்டுமென்றால் குரு நல்லொழுக்கமுள்ளவராகவும், அனுக்ரஹ சக்தி பெற்றவராகவும் இருந்தால்தானே முடியும்? அதேபோல் புத்தி மட்டத்திலும்கூட சிஷ்யன் கூடவே இருந்து, 'பரிப்ரஸம்' என்று பகவான் சொன்னபடி அவரைக் குடைந்து குடைந்து கேள்வி கேட்கிறானென்றால் அப்போது அவர் தாம் போதிக்கிற சாஸ்த்ரத்தில் நல்ல ஆழ்ந்த அறிவை உண்டாக்கிக் கொண்டேயாக வேண்டியிருந்திருக்கிறது.

கேள்வி கேட்டுக் கற்பது

‘பரிப்ரச்நம்’ என்பதாக இப்படிக்க கேள்வி கேட்டுக் கேட்டுக் கற்றுக்கொள்வதில் ஒரு விசேஷம் இருக்கிறது. உபநிஷத்தில் இப்படித்தான் கேள்வி கேட்டுக் கேட்டு ஸமாசாரங்களைக் கறந்து கொள்வதாகப் பல இடங்களில் வருகிறது. கீதையில் அர்ஜுனன் குறுக்கே குறுக்கே எத்தனை ‘கொஸ்சின்’ பண்ணுகிறான்? சிஷ்யன் கவனமாக குரு உபதேசத்தைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறான் என்பதற்கு இந்தக் குறுக்குக் கேள்வி பெரிய ஸாஷி.

‘லெக்சர்’ என்று முழுக்க ‘ப்ரிபேர்’ பண்ணிக் கொண்டு போய் அதை ஒப்பித்துவிட்டு வந்துவிடலாம் என்று ஒரு ப்ரொஃபஸர் இருக்கிறவரையில் அவர் ஸப்ஜெக்டைஸாங்கோ பாங்கமாகப் பார்க்க வேண்டிய கட்டாயமில்லை. தம்முடைய அபூர்ண ஞானத்தைக் கொண்டே எல்லாம் தெரிந்த மாதிரி லெக்சர் கட்டி ஏமாற்றிவிட முடியும். பரிப்ரச்நம் என்று நடுநடுவே தோண்டித் தோண்டிக் கேள்வி கேட்குமாறு மாணவனை விடும்போதுதான் லெக்சரரும் ஸப்ஜெக்டைப் பூர்ணமாகப் பார்த்துப் புரிந்து கொள்ள வேண்டியதாகும். அவர் ‘மிஸ்’ பண்ணிவிட்ட விஷயம் ஏதாவது இருந்தால் அது சிஷ்யனின் பரிப்ரச்நத்தில் வெளிப்பட்டுவிடும். அவர் அதற்கு மேலே அதற்கான புஸ்தகங்களைப் பார்க்க இடமேற்படும்.

குரு-சிஷ்யாள் இரண்டு பேருமே விஷயங்களை நன்றாகத் தெரிந்து கொள்ள ‘பரிப்ரச்நம்’ பெரிய தூண்டுகோல். வாத் யார் ஸ்டூடன்டைக் கேட்கிறாற்போலவே இவனும் அவரைக் கேட்கணும். இதிலேதான் புதுசு புதுசாக, இன்ட்ரெஸ்டிங்காக விஷயங்கள் வரும். (ஜே.)க்ருஷ்ணமூர்த்தி இப்படித்தான் கேள்வி கேட்டுப் பதில் சொல்கிற ஸெஷன்ஸ் நடத்துகிறார். ஸ்வாரஸ்யமாயிருக்கிறது என்கிறார்கள். நாங்களும் பாஷ்ய

பாடம், வாக்யார்த்தம் என்று நடத்தும்போது, கேட்கிறவர்கள் புத்திசாலித்தனமாகக் கேள்வி கேட்கிறபோதுதான் ரஸம் கூடுகிறது. 'அட்டா, இது நமக்குத் தெரியலையே! இப்படி நமக்குத் தோணலையே! இதுக்குப் பதில் தெரிஞ்சுக்கணும்' என்ற ஆர்வம் பிறக்கிறது.

ஆசார்யாளே இந்த விஷயத்தைச் சொல்லியிருக்கிறார். எந்த ஒரு ஸமாசாரத்தை ஆசார்யாள் சொல்லும்போதும் அதற்கு ஏகப்பட்ட எதிர்க் கேள்வி, குறுக்குக் கேள்விகளை தாமே போட்டுக் கொண்டு ஒவ்வொன்றுக்கும் ஆணித்தரமாகப் பதில் கொடுத்துக் கொண்டு போவது அவருடைய பாஷ்யங்களில் நாம் பார்க்கும் மிகவும் ரஸமான ஓர் அம்சம். 'பூர்வ பக்ஷம்' என்பதாக எதிர்க்கேள்வி போட்டுவிட்டு, அப்புறமே 'ஸித்தாந்தம்' என்பதான தம்முடைய முடிவைச் சொல்வார். ப்ருஹதாரண்யக பாஷ்யத்தில், அதன் இரண்டாம் அத்யாய உபக்ரமத்தில் (உபக்ரமம் என்பதும் உபோத்காதத்தைப் போல இன்ட்ரொடக்ஷன்தான்) இவ்வாறு செய்வதன் சிறப்பை எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறார். 'எதிர்க் கேள்வியும் பதிலுமாக விஷயத்தைச் சொன்னால்தான் கேட்கிறவருடைய சித்தத்தை அது வசீகரணம் செய்கிறது; இப்படியில்லாமல் தர்க்க சாஸ்த்ரத்தைப்போலச் சுருக்கமான வாக்யங்களில் ரொம்ப அர்த்தபுஷ்டியாகச் சொன்னால் ஸூக்ஷ்மமான உண்மைகளைப் புரிந்து கொள்வது ச்ரமமாக இருக்கும்' என்கிறார்.

இன்னொன்றுகூட. சில பேருக்கு ரொம்ப விஷயம் தெரிந்திருக்கும். ஆனால் லெக்சர் மாதிரி ரூபம் தந்து அந்த விஷயங்களை எடுத்துச் சொல்ல வராது. கேள்வியாகக் கேட்டுக் கொண்டு போனால் நன்றாகப் பதில் சொல்லிக் கொண்டு போவார்கள். இப்படியே முழு ஸமாசாரத்தையும் அவரிடமிருந்து கறந்துகொண்டு விடலாம்.

மாலைகண்டான் ஸோமஸுந்தர ஆச்சாரி என்று ஒரு ஸ்தபதி. அவருக்கு எழுதப் படிக்கவோ ப்ரஸங்கம் பண்ணவோ தெரியாது. ஆனால் ரத நிர்மாணத்தில் (தேர் கட்டுவதில்) ஸகல விஷயமும் தெரிந்தவர். தெரிந்தவர் மட்டுமில்லை, அவரே இருபது இருபத்தைந்து கேஷ்ரங்களில் ரதங்கள் நிர்மாணித்துக் கொடுத்துப் பெயர் வாங்கியவர். ஆனாலும்

பேச வராது. இளையாத்தங்குடி ஸதஸுக்கு¹ அவர் வந்திருந்தார். 'இவரிடம் ரொம்ப விஷயம் இருந்தும் ஸதஸுக்கு அதை ப்ரயோஜனப்படுத்த முடியாதவராயிருக்கிறாரே' என்று அந்த ஸதஸில் ஏற்பாடுகளைக் கவனித்துக் கொண்ட (சா.) கணேசன் ரொம்பவும் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டார். அப்போது இந்தப் பரிப்ரச்ன யுக்திதான் எனக்குப் பளிச்சென்று தோன்றிற்று. 'உனக்குத்தான் ரத அமைப்பு ஒரு மாதிரி ஜெனரலாகத் தெரியுமே.' அதை வைத்துக் கொண்டு கேள்வி கேட்டுக் கொண்டே போ. எல்லா விஷயமும் வந்துவிடும்' என்றேன். அதே மாதிரி அவரும் ரொம்ப புத்திசாலித்தனமாகக் கேள்வி கேட்டுக்கொண்டே போனார். ஆச்சாரியும் ரொம்ப நன்றாக ஆன்ஸர் பண்ணிக் கொண்டு வந்தார். ஓர் அழகான ரதம் நிர்மாணமாகிற மாதிரியே அதன் நிர்மாணத்தைப் பற்றிய விஷயங்களும் நிர்மாணமாயிற்று. ஸதஸிலேயே ரொம்ப விஷயமுள்ளதாகவும், ரஸமாகவும் இருந்த அயிட்டங்களில் அது ஒன்று என்று எல்லாரும் கொண்டாடிச் சொன்னார்கள். ஆச்சாரிக்குத் தங்கத்தோடா போட்டு 'ரதச் சக்ரவர்த்தி' என்றே பட்டம் கொடுத்தது. ரதத்துக்குச் சக்ரம் உண்டே!

'பரிப்ரச்ன'த்துக்காகச் சொன்னேன்.

குருலக்ஷணம்:

உபநிஷத்தில்★ பரமாத்ம தத்வத்தை அறிவதற்காகக் 'குருவையே தஞ்சமாக அடைய வேண்டும்' என்று சொல்கிற இடத்தில் அவருக்கு இரண்டு லக்ஷணங்கள் சொல்லியிருக்கின்றன. ஒன்று, அவர் 'ச்ரோத்ரியராக' இருக்க வேண்டுமென்பது.

¹ 1962-ல் ஆகமம், சில்பம் ஆகியன குறித்து ஸ்ரீசரணர்கள் இளையாத்தங்குடியில் மிகப் பெரிய அளவில் ஸதஸ் நடத்தினார்கள்.

★ முண்டகோபநிஷத் 1-2-12

ச்ரோத்ரியர் என்றால் வேதத்தைக் கரைத்துக் குடித்திருக்க வேண்டும். இது அவருடைய கல்விச் சிறப்பை, அதாவது அறிவுச் சிறப்பைக் காட்டுவது. இன்னொரு லக்ஷணம், அவர் 'ப்ரஹ்ம நிஷ்டராக' இருக்க வேண்டுமென்பது. அதாவது பரமாத்மாவைப் பற்றி அறிவினால் படித்துக் கரை கண்டதை, அனுபவமாக, ஸ்வானுபூதியாகத் தம்முடைய ஹ்ருதயத்தில் உணர்ந்து அதில் நிலைத்து நிற்பவராயிருக்க வேண்டும். அன்பு, த்யாகம், பரோபகாரம், ஸத்யசீலம் முதலான உத்தம குணங்களைப் பெற்றிருந்தாலொழிய இந்த ஸ்வானுபூதி கிட்டாது. அதாவது, உபநிஷத் காட்டுகிற ஆசார்யன் தற்கால ப்ரொஃபஸர்களைப் போல அறிவாளியாயிருந்தால் மட்டும் போதாது. ஆத்மானுபவத்திலேயே கொண்டு சேர்க்கிற அளவுக்கு உசந்த குண ஸம்பத் வாய்ந்தவனாகவும் இருக்க வேண்டும். Qualities of head and heart என்று சொல்கிறார்களே அப்படி மூளை, ஹ்ருதயம் இரண்டிலும் பெரியவனாக இருக்க வேண்டும். சிஷ்யன் கூடவே வஸிப்பதான குருகுல முறையே அவனை இப்படி ஆக்குவதற்கு ஸாதகமாக இருந்தது.

அதாவது சிஷ்யனை குரு உருவாக்குகிற மாதிரியே சிஷ்யர்களும் குருவை உருவாக்குகிறார்கள்!

குரு பீடத்துக்கும் பொருந்தும்

இப்படிச் சொல்லும்போது பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கிற குருவை மட்டும் நினைத்துக் கொண்டு நான் சொல்லவில்லை. ஜனங்களுக்கெல்லாம் நல்லது செய்வதற்காக, நல்ல வழியைக் காட்டிக் கொடுப்பதற்காக, இந்த ஸம்ஸார வனாந்தரத்திலிருந்து ஸாக்ஷாத் ஈச்வரனிடமே கொண்டு சேர்க்கும் வழியைக் காட்டுவதற்காக ஏற்படுத்தி வழிவழியாக வந்துள்ள குரு பீடங்களில் உட்கார்ந்து கொண்டு, குரு பட்டம் கட்டிக் கொண்டிருக்கிற என் மாதிரியானவர்களையும் நினைத்தே சொல்கிறேன்.

சிஷ்யர்கள் நல்ல சிஷ்டர்களாக, அதாவது அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட சாஸ்த்ரக் கட்டுப்பாடுகளை வழுவாமல் பின்பற்று பவர்களாக இருந்தால்தான் நாங்களும் அவர்களுடைய ஆதரவையும் மரியாதையையும் பெறும் விதத்தில் எங்களுக்காக ஏற்பட்ட, அதைவிடக் கடுமையான சாஸ்த்ரக் கட்டுப்பாடுகளைப் பூர்ணமாக அனுஸரித்து நல்ல ஒழுக்கத்தோடும் ஆசார அனுஷ்டானத்துடனும் இருப்போம். அப்படியில்லாமல், சிஷ்யர்கள் அவர்களுக்கான நியமங்களின்படி இல்லாமல் தற்போதுள்ள மாதிரி இருந்தால் என்ன ஆகிறது? இந்தச் சிஷ்யர்கள் ஸன்னியாஸியான ஒரு குரு அவனுக்கென்று போட்டிருக்கிற ரூல்களைப் பின்பற்ற முயல்வதையே பெரிசாகப் புகழ்கிறார்கள். ஆஹாரம், வாஸ ஸ்தானம், வஸ்த்ரம் முதலானதுகளில் யதியான ஒரு குரு பரம எளிமையானவற்றைத்தான் கைக்கொள்ள வேண்டும். அது அவனுக்கான Imperative (கண்டிப்பான விதி). கொஞ்சம் விழுப்புப் பட்டால்கூட அவன் ஸ்நானம் பண்ணணும், உபவாஸம் இருக்கணும். நிரம்பத் தபஸ் பண்ணிக் கொண்டு, கொஞ்சம்கூடப் பிறழாமல் ஆசார நியமங்களை அனுஷ்டித்துக் கொண்டு அவன் இருந்தால்தான் அவன் தன்னளவில் நிஜமான யதியாக ஆகி ஸித்தி பெற முடியும்; பிறருக்கும் நிஜமாகவே குருவாகி அவர்களை ஸம்ஸாரத்திலிருந்து ஸர்வேச்வரனிடம் கொண்டு சேர்க்கும் பாதையில் அழைத்துப் போக முடியும். அணுசக்தி நிலையத்தில் வேலை செய்பவர்கள் எப்படி 'ரேடியேஷ்'னால் பாதிக்கப்படாமலிருப்பதற்காக அனேக 'ப்ரிகாஷன்'களைக் கவனமாக மேற்கொண்டு, இன்ன மாதிரி ட்ரஸ், இந்த (உ)லோஹந்தான் கிட்டே வரலாம் என்பதையெல்லாம் நுணுக்கமாகப் பின்பற்றுகிறார்களோ அப்படியேதான் நாங்களும் அனாசார ரேடியேஷனைக் குறித்து ஜாக்ரதையாக நடந்து கொள்ள வேண்டும்!

அடாமிக் ரியாக்டரில் வேலை செய்கிறவன் அந்த ரூல்களின்படிச் செய்யா விட்டால் அவனுக்கும் கெடுதல்; ரியாக்டருக்கும் ஹானி ஏற்பட்டு 'பெனிஃபீஷியரி' (ரியாக்டரால் பயன்பெற வேண்டியவர்)களும் பயன் பெறாமல் போவார்கள். அதனால் அவன் ரூல்படிச் செய்யாவிட்டால்தான் அவன்மேல் ஆக்ஷன் எடுத்துத் தண்டிப்பார்களே ஒழிய, ரூல்படிப் பண்ணினால் அதற்காக யாரும் மெச்சிப் பாராட்டு விழா நடத்துவதில்லை. இப்படியே நாங்கள் எங்களுக்கான

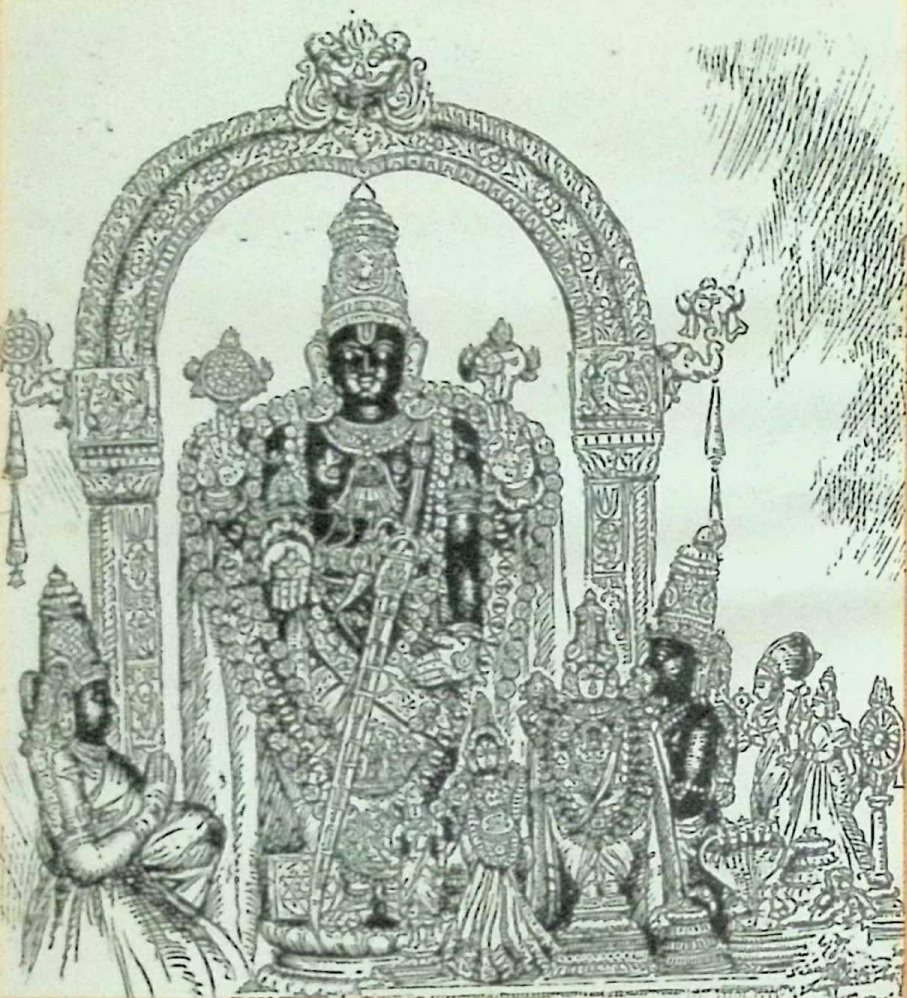
யதி தர்மங்களைக் கொஞ்சம் விட்டால்கூட அதற்காக எங்களைக் கண்டிக்க வேண்டுமே தவிர, பின்பற்றினால் அதற்காக ஸ்தோத்ரம் செய்ய வேண்டியதில்லை. பூர்ணமாகப் பின்பற்றுகிறோமா, பின்பற்ற முடியுமா என்றே கவலையாகத்தான் இருக்கிறது. இந்த லக்ஷணத்திலேயே, 'ஐயோ, எத்தனை வரதம்? எவ்வளவு நியமம்? எப்படி நமக்காகத் தம்மையே தண்டித்துக் கொள்கிறார்? என்ன தியாகம்?' என்றெல்லாம் ஸ்தோத்ரம் செய்தீர்களானால், நாளாவட்டத்தில் அது மண்டைக்குள் ஊறி, இப்போது அரைகுறையாகப் பின்பற்றும் நியமங்களையும் மேலும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக விட்டுக் கொண்டு போனால் என்ன என்று தோன்ற ஆரம்பித்து விடலாம். அதோடு மட்டும் போச்சு, அதனால் லோகம் பெற வேண்டிய அத்தனை நல்லதும் போச்சு என்றாகிவிடும்.

சிஷ்யர்களும் அவர்களுக்கான வரத உபவாஸங்கள், மற்ற ஆசார நெறிகள், அனுஷ்டானங்கள் ஆகியவற்றைப் பின்பற்றுபவர்களாக இருந்தால் ஆசார்யன் அவனுக்கான விதிகளைக் கண்டிப்புடன் அனுஸரிப்பதை இப்படி 'ஓஹோ' என்று புகழ் மாட்டார்கள். அதனால் அவனுக்குத் தலைக்கனம் ஏறுவது; அல்லது அவன் நியமங்களைக் குறைத்துக் கொள்வது போன்ற ஆபத்துகளுக்கும் இடமில்லாமல் போகும். 'இப்படிப் பரம சிஷ்டர்களான சில சிஷ்யர்களாவது நமக்குக் கிடைக்க வேண்டும். நாமே நியம லோபமாக (குறைவாக) ஏதாவது பண்ணினால்கூட நம்மையே, 'என்ன ஸ்வாமிகளே, இப்படிப் பண்ணலாமா?' என்று தட்டிக் கேட்டு ஸரிப்படுத்த வேண்டும் என்பதுதான் என் ஆசை!

அடுத்த புத்தகத்தில்...

குரு என்கிற தலைப்பின் கீழ்க் கட்டுரைகள் தொடர்கின்றன.

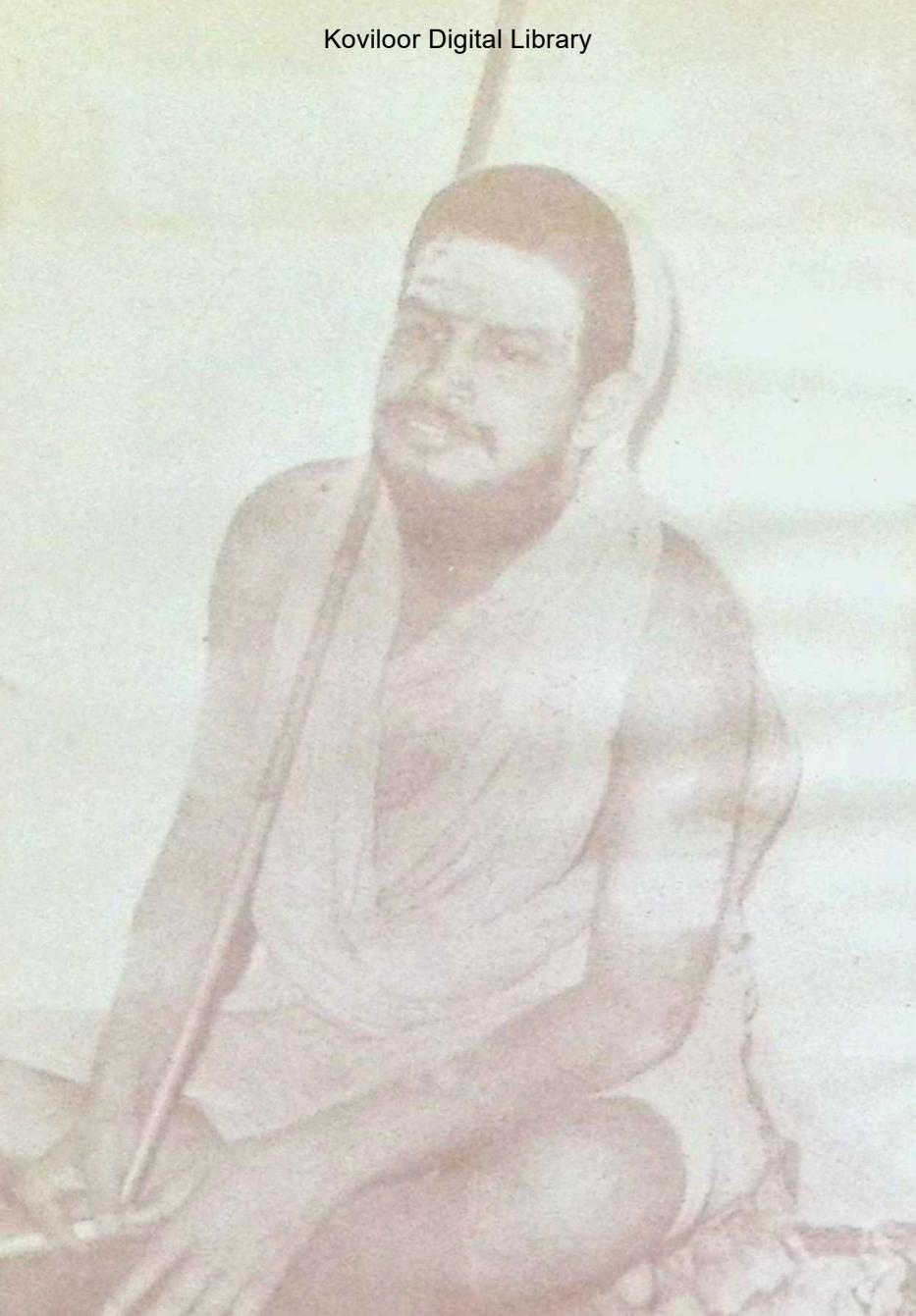
ஒப்பிலி அப்பன் சன்னிதி

அருள் உரை

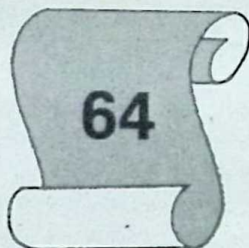
விசுடன்
வெளியீடு

ஐக்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி
சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

விகடன்
வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: டிசம்பர், 1993.

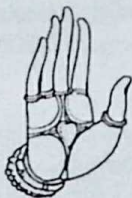
பின் அட்டை ஒவியம். சில்பி

விலை ரூ. 3

'தேய்வத்தின் குரல்' (வாணநி பதிப்பகம்) நான்காம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப் பட்டது.

ஆனந்த வீகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

குரு

தனித்துறவியும், பீடகுருவும்

படிப்பு விஷயத்திலும் இது - அதாவது சிஷ்யர்களின் தரமே குருவின் தரத்தையும் நிர்ணயிக்கிறது என்ற உண்மை - குரு பீடங்களுக்கும் பொருந்தத்தான் செய்கிறது. வெறுமே ஒரு ஸன்னியாஸி இருந்தால் அவனுக்கு அவனுடைய ஸமயத்தவ ஸம்பந்தாயத்தைப் பற்றிய அறிவு மட்டும் இருந்தால் போதும். அப்புறம் இதையும் கடந்து அவன் ஆத்மாவே ஆத்மா என்று ஞானியாகவோ, ஈசுவரன் விட்ட வழி என்று பக்திமானாகவோ ஆகிவிட வேண்டும். ஆனால் குரு பீடம், மடாலயம் என்பதில் உட்கார்ந்திருக்கும் ஸன்னியாஸியின் விஷயம் இப்படி இல்லை. சாஸ்த்ர விஷயமாக அவர்களைக் கேள்வி கேட்கிற சிஷ்யர்களுக்குப் பதில் சொல்லி விளக்க வேண்டிய கடமை, வித்வத் ஸதஸ்கள் நடத்திச் சிக்கலான சாஸ்த்ர ஸமாசாரங்களுக்குத் தீர்வு காண வேண்டிய கடமை ஆகியன மடாலயத் தலைவர்களுக்கு இருக்கிறது. ஆனபடியால் இவர்களே சாஸ்த்ரங்களில் ஆழ்ந்த கல்வி பெற்றவர்களாயிருக்க வேண்டும்.

சாஸ்த்ர விஷயமாக ஆலோசனையும் புத்திமதியும் கேட்கிற சிஷ்யர்கள் நிறைய இருக்கிறபோதுதான் இப்படிப்பட்ட மடாதிபதிகளுக்கு, 'நாம் நல்ல சாஸ்த்ர ஞானம் ஸம்பாதித்துக் கொள்ள வேண்டும். பண்டித ஸதஸ்கள் நடத்தி சாஸ்த்ரங்களை அலசி முடிவுகள் காண வேண்டும்' என்ற ஆர்வமிருக்கும். இப்படி ஆலோசனை கேட்பதற்குச் சிஷ்யர்களுக்கும் சாஸ்த்ரக்

கல்வி இருந்தால்தான் முடியும். சாஸ்த்ர அறிவு இல்லாத சிஷ்யர்களுக்கு அதில் தெளிவுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டிய தான ஸந்தேஹங்களே ஏற்படுவதற்கில்லையே! இப்படி ஸந்தேஹம் ஏற்படும்போதுதானே சிஷ்யர்கள் தங்கள் குருவாக இருக்கிற மடாலயத் தலைவரிடம் யோசனை கேட்கப் போவது? வரவர சிஷ்யர்களிடம், அதாவது பொதுவாகவே நமது ஹிந்துஜன ஸமுஹத்திடம் சாஸ்த்ர ஞானம் குறைந்து கொண்டே வருகிறது. மக்கள் எவ்வளவுக்கு வித்யையில் ஞான முள்ளவர்களாக இருக்கிறார்களோ, அந்த அளவுக்கே குருபீடங்களும் ஞானமுள்ளதாயிருக்கும்.

இதை நினைக்க ரொம்ப வருத்தமாயிருக்கிறது; தற்போது மக்கள் சாஸ்த்ரியப் படிப்பில் குறைந்து கொண்டே வருவதால் அந்த நிலைக்கு குருபீடங்களும் இறங்கிவிடுகிற ஆபத்தான ஸ்திதியில் இருக்கிறோம். தற்காலத்துக்கும் எதிர்காலத்துக்கும் சாஸ்த்ரங்களைக் காப்பாற்றித் தர வேண்டிய குருபீடங்களே அதில் தரம் குறைந்து போகுமானால் அதைவிட நம் மதத்துக்குப் பெரிய ஆபத்து என்ன? அதனால் உங்களுக்காகவே நீங்கள் சாஸ்த்ர அறிவு பெற வேண்டுமென்பதோடு, எங்களை நாங்கள் வாஸ்தவமாக இருக்க வேண்டியபடி உருவாக்குவதற்காகவும், நீங்கள் முடிந்த மட்டும் சாஸ்த்ரங்களை அப்யாஸம் செய்ய வேண்டும். அதாவது, 'குரு பீடங்களிலுள்ள குருமார்களை சாஸ்த்ர ரக்ஷணத்தில் ஊக்கமுள்ளவர்களாக விளங்கச் செய்வது நம் பொறுப்பு' என்ற உணர்வோடு, அதை முன்னிட்டும் நீங்கள் உங்கள் சாஸ்த்ர ஞானத்தை வ்ருத்தி செய்து கொள்ள வேண்டும்.

இப்படி இல்லாதபோது என்ன ஆகிறது? 'ஆலை இல்லாத ஊருக்கு இலுப்பைப்பூ சர்க்கரை' என்கிறாற்போல, நான் ஏதோ இரண்டு விஷயம் சொல்லிவிட்டால் என்னைத் தலைக்கு மேல் தூக்கி வைத்துக் கொள்கிறீர்கள். ஒரு இன்ஜினீயருக்கு இன்ஜினீயரிங் தெரிந்திருக்க வேண்டும், ஒரு டாக்டருக்கு வைத்ய சாஸ்த்ரம் தெரிந்திருக்க வேண்டும் என்கிற மாதிரி, ஒரு குருபீடத் தலைவருக்கு சாஸ்த்ரங்கள் தெரிந்துதான் இருக்க வேண்டும். தெரியாவிட்டால்தான் தோஷம். ஏதோ கொஞ்சம் தெரிந்ததற்காகத் தலைக்குமேல் தூக்கிவைத்துக் கொள்ள வேண்டிய அவசியம் இல்லை.

பழைய சாஸ்த்ர விஷயங்களோடு பல புது ஸயன்ஸ் விஷயங்கள், ஹிஸ்டரி, கல்வெட்டு, பாஷா சாஸ்த்ரம் என்று சிலதும் சொல்கிறேன். என்னிடம் இந்த எல்லாத் துறைகளைச் சேர்ந்தவர்களும் வருகிறார்களல்லவா? அவர்கள் ஏதோ தங்கள் குறைகளைச் சொல்லிக் கொள்ள வருகிறார்கள். அப்போது நடுவிலே அவர்கள் வாயைக் கிளறி, அவர்களுக்கு நிறைவாகத் தெரிந்த அவர்களுடைய ஸப்ஜெக்ட்களைப் பற்றிக் கொஞ்சம் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்கிறேன். இப்படியாக அனேக ஸப்ஜெக்ட்களில் A,B,C தெரிந்து வைத்துக் கொண்டுதான் லெக்சர் அடிக்கிறேன். இதையே பார்த்து ப்ரமித்து 'ஞான த்ருஷ்டி', 'ஸர்வஜ்ஞதை', 'கலைக்களஞ்சியம்' என்றெல்லாம் ஸ்தோத்ரம் செய்வதாக இருக்கிறது!

சிஷ்யர் கூட்டம் சிறந்த அறிவாளிகளாயிருந்தால்தான் அதற்குத் தகுந்தாற்போல் குருவும் தன் வித்யா வ்யுத்தத்தியை (கல்வித் தேர்ச்சியை) உயர்த்திக் கொள்ள வேண்டிய நிர்ப்பந்த முண்டு என்று காட்ட வந்தேன்.

சின்ன ஸ்கேலில் ஒரு குருகுலமாக ஆசார்யனும் மாணாக்கர்களும் மனஸ் ஓட்டி வாழ்கிறபோதுதான் சிறந்த ஆசார்யர்கள், சிறந்த மாணாக்கர்கள் இருவருமே தோன்றுவதற்கு அதிக இடமுண்டு என்பதுதான் மொத்தத்தில் நான் காட்ட வந்த விஷயம்!

ஸ்தாபனம்: 'அவச்யத்தீமை'க்கு ஆசார்யாள் பணி

ஒரு இன்ஸ்டிடியூஷனுக்குத் தலைவன் என்ற பெயரை வைத்துக் கொண்டு, ஆசார்யன் என்ற பட்டத்தையும் சூட்டிக் கொண்டிருக்கிற நானேதான் சொல்கிறேன்: இன்ஸ்டிடியூஷன் பலமில்லாமல் இன்டிவிஜுவலாக நிற்கிறபோதுதான் ஒருத்தன் சுத்தனாக இருப்பதற்கும், ஆவதற்கும் அதிக அவச்யமும் ஹேதுவும் உள்ளன. ஸ்ரீ ஆதிசங்கர பகவத்பாதர்கள்தான் நம் மதத்திலேயே இன்ஸ்டிடியூஷன் என்பதை வலுவாக ஏற்படுத்தி, ஸ்தாபன ரீதியில் நம் மதஸ்தர்கள் ஒரு கட்டுக்கோப்பில் வந்து அதனால் மதம் எந்நாளும் ஜீவசக்தி குன்றாமலிருக்க வழிசெய்தாரென்று ஸ்தோத்ரம் செய்யும் நானேதான், இதையும் சொல்கிறேன்!

ஸ்தோத்ரமும் நியாயம்தான். ஏனென்றால் இன்டிவிஜுவலின் ஆச்ரமம், அவற்றில் கையடக்கமான சிஷ்யர்கள் என்று சிலர் மாத்திரம் பரம சுத்தர்களாக இருந்துவிட்டால் பாக்கி ஏராளமான ஜனஸமுஹம் என்ன ஆவது?

ஜனஸங்கியை குறைச்சலாக இருந்து, அவரவரும் தங்கள் சாஸ்த்ர வழிகளைப் பின்பற்றிக் கொண்டு, அந்தச் சில சுத்தர்களை ஐடியலாகக் கொண்டு அடக்கத்துடன் வாழ்ந்தமட்டும் எல்லாம் ஸரியாகவே இருந்தது. ஆனால் காலக்ரமத்தில் ஜனஸங்கியை ஜாஸ்தியாக ஆக, 'க்வான்டிடி' அதிகமானால் 'க்வாலிடி' குறைய வேண்டியதுதான் என்ற முறைப்படி 'ஐடியலாக' இருக்க வேண்டிய வகுப்பாரின் தரம் நீர்த்துப் போக ஆரம்பித்தது.

இதைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு புறச் சமயங்களான

பௌத்த - ஜைன மதங்கள் ஸமுஹத்தில் ஒரு விரிசலையே ஏற்படுத்தின. தங்களை ஆர்கனைஸேஷனலாக (ஸ்தாபன ரீதியில்) நன்றாகக் கட்டுக்கோப்பு பண்ணிக் கொண்டால்தான் தங்களுடைய எதிர்ப்புக் கார்யம், வளர்ச்சி இரண்டையுமே சக்திகரமாக ஸாதித்துக் கொள்ள முடியும் என்று புரிந்து கொண்டு, அப்படியே க்ரியாம்சையிலும் அந்த மதஸ்தர்கள் காட்ட ஆரம்பித்தனர். ராஜாக்கள் ஆதரவையும் பெற்று அந்த மதங்கள் வருத்தி அடைந்தன.

அப்படிப்பட்ட காலத்தில் இந்தப் போக்கை எதிர்த்துச் சமாளிப்பதற்காக நம் மதத்தில் இருந்தவர்களை நெல்லிக்காய் மூட்டையாகச் சிதறிப் போகாமல் புனிப்பானையாக நன்றாகக் கிட்டித்து, ஒட்டிக்கொண்டு இருக்குமாறு செய்தேயாக வேண்டியிருந்தது. இதற்காகத்தான் அவர்களை ஸ்தாபன ரீதியில் ஒரு கட்டுக்கோப்பில் கொண்டுவரும் ஸாதிப்பை நம் ஆசார்யாள் மேற்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. அதை இன்றைக்கும் லோகமே ஆச்சர்யப்படுமாறு தேசம் பூராவுக்குமான அடிப்படையில் பண்ணினார். அதனால் எத்தனை ஸ்தோத்ரம் பண்ணினாலும் நியாயந்தான்.

ஆனால் இதுவும் 'necessary evil' என்ற வகையைச் சேர்ந்தது தான் - அதாவது ஒரு பெரிய தீமையை விலக்குவதற்கு அத்யாவச்யமாகச் செய்ய வேண்டியிருக்கிற சின்னத் தீமை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். ஸ்தாபன பலம் இருக்கிறது என்றால் பாடசாலையாகத் தானிருக்கட்டும், மடாலயமாகத் தானிருக்கட்டும், அதிலே ஆசார்ய புருஷனாக இருப்பவன் தன்னுடைய ஆத்மபலம் நன்றாக உறுதி வாய்ந்ததாக இருக்க வேண்டுமென்பதில் அவ்வளவு விழிப்பாக இல்லாமல் ஊக்கம் குன்றிப்போக இடமுண்டு. ஆள்பலம், பண்பலம், நிறைய ஸொத்து பலம் எல்லாமே ஆத்மபலத்தை வருத்தி செய்து கொள்வதற்கு disincentive-கள்தான் (ஊக்கக் குலைவு செய்பவை தான்). இதனால்தான் ஆதியில் தனித்தனியாக இருந்து கொண்டு ஆசார்யர்கள் குருகுலம் நடத்தி வந்தார்கள்.

பௌத்த - ஜைனர்கள் தோன்றிய பிறகுதான் வித்யா சாலை என்பதாகப் பல ஆசிரியர்கள் சேர்ந்து ஒரே ஸ்தாபனத்தில் இருந்து கொண்டு பலதரப்பட்ட மாணவர்களுக்கும் பாடம்

சொல்லித் தருவது என்ற வழக்கம் விசேஷமாக, விஸ்தாரமாக ஏற்பட்டது. நாலந்தா, தக்ஷசிலா யுனிவர்ஸிடிகள் அப்போது ஏற்பட்டவைதான்!

பழங்காலக் கல்விப் பெருநிலையங்கள்

தக்ஷசிலா பஞ்சாபில் இருப்பது. புத்தர் காலத்துக்கு மிகவும் முந்தி உபநிஷத நாட்களிலிருந்தே புகழ்பெற்ற சேஷத்ரமாக அது இருந்திருக்கிறது. அக்காலத்தில் அந்த ப்ரதேசத்துக்குக் காந்தார தேசம் என்று பெயர். காந்தாரி அந்த நாட்டு ராஜகுமாரியாகப் பிறந்தவள். பாண்டவர்களின் கொள்ளுப் பேரனான ஜனமேஜயன் ஸர்ப்பயாகம் பண்ணினதும், அவனுக்கு முன்னால் மஹாபாரதம் முதன்முதலாக 'அரங்கேற்ற'மானதும் இங்கேதான். இது அந்த ஊருக்கு உள்ள மஹாபாரத ஸம்பந்தம். ராமாயண ஸம்பந்தம் இதைவிட அதிகமாக அதற்கு உண்டு. பரதனின் பிள்ளையாக தக்ஷன் ஸ்தாபித்த ஊரானதாதலால்தான் அதற்குத் தக்ஷசிலம் என்ற பெயரே ஏற்பட்டது. இப்படி வைதிக மத ஸம்பந்தமுள்ளதாயிருந்த அந்த ஊர், கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் ஃபாஹியான் இந்தியாவிலே சுற்றுப்பிரயாணம் செய்து குறிப்புகள் எழுதிய போது பௌத்தர்களின் சைத்ய, விஹாரங்கள் நிறைந்த இடமாக இருந்திருக்கிறது. அப்புறம் ஹுணர் என்ற அன்னிய நாட்டு மிலேச்சர்கள் அந்த ஊரைச் சூறையாடிச் சிதைத்து விட்டனர். ஃபாஹியானுக்கு இருநூறு வருஷத்துக்கு அப்புறம் ஹுவான் த்ஸாங் வந்து சுற்றுப்பிரயாணம் செய்தபோது தக்ஷசிலம் ஒரே 'ரூயின்ஸ்' (இடிபாடுகள்) மயமாயிருந்ததாக எழுதி வைத்திருக்கிறார்.

பௌத்தர்களின் பெரிய வித்யா ஸ்தானமாக அது இருந்த

போது, ஒரே ஸர்வகலாசாலையின் கீழ் பல துறைகளாக மாணவர்களுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கும் 'ஸெட்-அப்'பில் இல்லை என்றும், அனேகச் சின்னச் சின்ன வித்யாசாலைகள் ஒரே இடத்தில் சேர்ந்திருந்ததாக மட்டுமே இருந்தது என்றும் தெரியவருகிறது.

ஒரு ஸென்ட்ரல் 'ஸெட்-அப்'பில் இல்லாவிட்டாலும் இங்கே வேதவித்யை உள்படப் பதினாறு ஸப்ஜெக்ட்களில் பாடம் நடத்தியிருக்கிறார்கள். சாணக்யர் போன்றவர்கள்கூட அங்கே வித்யாப்யாஸம் செய்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது!

தற்கால யுனிவர்ஸிடி ஸெட்-அப்பிலேயே இருந்தது நாலந்தா வித்யாசாலைதான். அங்கேதான் 'ரூயின்'ஸைப் பார்க்கும்போது பெரிய பெரிய லெக்சர் ஹால்கள், ஹாஸ்டல்கள் ஆகியன இருந்தது தெரியவருகிறது. இது பழைய காலத்தில் மகதம் எனப்பட்ட இன்றைய பீஹாரில் இருக்கிறது. புத்த விஹாரங்கள் நிறைய ஏற்பட்டது மகத தேசத்தில்தான். விஹாரம், விஹார் என்பதே பிஹார் என்றாயிற்று. அதைத் தப்பாக பீஹார் என்கிறோம்! பட்னா என்கிற பாடலிபுத்தூருக்கு ஸமீபத்தில் புத்தர் வாழ்க்கையோடு ஸம்பந்தப்பட்ட ராஜக்ருஹம் (ராஜ்கிர) இருக்கிறது, அதற்குப் பக்கத்தில் நாலந்தா இருக்கிறது. பௌத்த தத்வ தர்சிகளில் முக்யம் வாய்ந்த ஒருவரான நாகார்ஜுனர் இந்த இடத்தை ஸர்வகலாசாலை, அல்லது விச்வ வித்யாலயம், அல்லது தமிழில் பல்கலைக்கழகம் என்கிற ரீதியில் பெரிய கல்விச்சாலை அமைக்கத் தேர்ந்தெடுத்தார். கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் ஆட்சி செய்த நரஸிம்ஹ பாலாதித்யரின் காலத்தில் நாலந்தா விச்வ வித்யாலயம் பூர்ண வளர்ச்சியைப் பெற்றதாகத் தெரிகிறது. பௌத்த சாஸ்த்ரங்கள் மட்டுமின்றி, ஓரளவு வேத வித்யையும் மற்றும் விஸ்தாரமாகவே கணிதம், ஜ்யோதிஷம், தர்க்கம், ஸங்கீதம், வைத்ய சாஸ்த்ரம் ஆகியனவும் இங்கே சொல்லிக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இங்கே பத்தாயிரம் பேர் ரெஸிடென்ஷியலாகத் தங்கிப் படித்தார்களென்று தெரிகிறது. ஆசியாவிலுள்ள வெளி தேசங்களிலிருந்தும் ஐரோப்பாவிலிருந்தும் கூட நல்ல அறிவுள்ள மாணவர்கள் கல்வி கற்பதற்காக இங்கே வந்தார்கள் என்று தெரிந்துகொள்ள நமக்கு மிகவும் பெருமையாயிருக்கிறது! ஆனாலும், தக்ஷசிலத்தில் அக்கால இன்ஜினீயரிங் முத

லான டெக்னிகல் ஸப்ஜெக்ட்களை போதித்ததுபோல இங்கே செய்யவில்லை என்று சொல்கிறார்கள். எல்லோருக்கும் அட்மிஷன் இருந்தாலும், குறிப்பாக பிஷுமார்களை உண்டாக்குவதே நாலந்தா கலாசாலையின் நோக்கமாயிருந்ததால் காரிய ரீதியில் மிகவும் லௌகிக ஸம்பந்தமுண்டாக்குவதான டெக்னிகல் ஸப்ஜெக்ட்களை இங்கே பாடத்திட்டத்தில் சேர்க்கவில்லை என்று ஊஹிக்கப்படுகிறது. ஆனால் ஐயோதிஷம் ஒரு ஸப்ஜெக்டாக இருந்ததால் இங்கே வான மண்டலத்தைத் தீர்க்கத்ருஷ்டிக் கருவிகளால் ஆராய்வதற்காக ஒரு சிறந்த 'ஆப்ஸர்வேடரி' இருந்திருக்கிறது. ஒன்பது மாடிகளுள்ள ஒரு பெரிய லைப்ரரியும் இருந்திருக்கிறது.

கஜனி முஹமது, கோரி முஹமது முதலானவர்கள் படையெடுத்து நம் கலாசாரத்துக்குப் பெரிய ஹானி உண்டாக்கி, அப்புறம் துருக்கர்களின் Slave Dynasty (அடிமை வம்ச) ஆட்சி பதின்முன்றாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் ஏற்பட்டபோது நாலந்தா யுனிவர்ஸிடி, அதற்குமேல் தாக்குப் பிடிக்க முடியாமல் நசித்துப் போய்விட்டது. எட்டு நூற்றாண்டுகள் இப்படி ஒரு யுனிவர்ஸிடி நடைபெற்றதென்பதே மிகவும் பெருமைக்கு கந்த விஷயம்!

நாலந்தா யுனிவர்ஸிடி பூர்ணரூபம் பெற்ற ஐந்தாம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னாறு வருஷங்கள் அப்புறம், வங்காளத்தில் பால வம்சத்தவர் ஆட்சியில் ஏற்பட்டது விக்ரமசிலம். கங்கைக்கரையில் ஒரு குன்றின்மேல் தர்மபாலன் என்ற அரசன் பௌத்த மடாலயமும் அதைச் சேர்ந்ததாக இந்த வித்யாசாலை யும் ஸ்தாபித்தான். திபெத்திலிருந்தே பிஷுக்கள் நிறைய வந்து இங்கே கல்வி கற்றிருக்கிறார்கள். இங்கிருந்து பிஷுக்கள் திபெத்துக்குப் போயும் பௌத்த மதப் பிரசாரம் செய்திருக்கிறார்கள். அனேக பௌத்த நூல்கள், குறிப்பாகத் தாந்த்ரிக மானவை (தந்த்ர சாஸ்த்ரத்தைக் குறித்தவை) பிற்காலத்தில் இந்தியாவில் கிடைக்காமல் திபெத்திலிருந்தே நாம் பெறும்படியாக இருந்தது. இப்போதுங்கூட இப்படிப் பல பழைய புஸ்தகங்கள் திபெத் மடாலயங்களிலேயே கண்டுபிடிக்கப்படுகின்றன. இவை அங்கே போய்ச் சேர்ந்ததற்கு நாலந்தா - விக்ரமசிலா யுனிவர்ஸிடிகளால் ஏற்பட்ட பரிவர்த்தனைதான் காரணம்!

ஹிந்து சாஸ்த்ரங்களிலும், ஹிந்து மதப் பூர்விகர்களின் இதர கலைகள் ஸயன்ஸ்கள் ஆகியவற்றிலும் விஸ்தாரமாகப் போதனை தரும் இடங்களாகவும் பல ஆதி காலத்திலிருந்து இருந்திருக்கின்றன. இவற்றில் வடக்கே காசியும், தெற்கே காஞ்சியும் முக்யமானவை. மேற்கே காந்தி பிறந்த கத்திய வாரில் வலப் சிறந்த வித்யா பூமியாக இருந்திருக்கிறது. விக்ர மாதித்யனின் உஜ்ஜயினி மத்ய பாரதத்திலே பெரிய centre of learning-ஆக இருந்திருக்கிறது. வடக்கு, தெற்கு, மேற்கு, மத்தியம் சொன்னேன். கிழக்கு, பாக்கி. அங்கே ஹிந்து மதத்தோடு ஸம்பந்தப்பட்ட வித்யாபூமியாக வங்காளத்தில் நவத்வீபம் இருந்தது. 'நடியா' என்று சொல்கிற இடம். பூர்வத் தில் ஹிந்து சாஸ்த்ரங்கள் எல்லாமே அங்கே கற்பிக்கப்பட்டிருக் கின்றன. அப்புறம் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டு ஆரம்பத்தில் துருக்கர் செய்த உத்பாதத்தில் நாலந்தாவையும் விக்ரம சிலாவையும் போல நவத்வீபமும் நசித்ததென்றாலும், மறுபடி யும் அது பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் தலைதூக்கிற்று. ஆனால் பூர்வத்தில் ஸகல வித்யைகளுக்கும் அது இருப்பிட மாயிருந்திருக்க, மறுபடி அது புத்துயிர் பெற்றபோது தர்க்க சாஸ்த்ரத்துக்கு மாத்திரமே ப்ரஸித்தி அடைந்தது.

ஆனால் வைதிகத்தோடு சேர்த்து வித்யை சொல்லிக் கொடுத்த இந்த எல்லா இடங்களிலுமே யுனிவர்ஸிடி அமைப்பில் கல்வி அளிக்காமல் அனேக தனித்தனிக் குருகுலங் கள் ஒரே இடத்தில் சேர்ந்து கற்றுக் கொடுப்பதாகத்தான் இருந்தன.

இப்படிச் சொல்வதால், இந்த அமைப்பு ஹிந்து மதத்தோடு சேர்ந்த கல்வியில் அடியோடு இருந்ததில்லை என்று அர்த்தம் ஆகாது. பெளத்த-ஹைன மதங்கள் ஏற்படுவதற்கு முன்னுங்கூட அங்கங்கே சில பெரிய குருகுலங்கள் இருந்திருக்கத்தான் செய்தன. வேதமத ஆதாரமான பதினாலு வித்யைகளில் புதுப் புது வ்யாக்யான நூல்கள், ஆராய்ச்சி நூல்கள் ஒவ்வொரு தலைமுறையிலும் சேர்ந்துகொண்டே போயிருந்திருக்கும்; காவ்ய நாடகாதிகளும் ஏராளமாக விருத்தியாகிக் கொண்டே இருந்திருக்கும்; புதுப்புது சாஸ்த்ரங்கள், ஸயன்ஸ்கள், அலெக்ஸாண்டர் படையெடுப்பிலிருந்து அன்னிய தேசஸ்தர்

தொடர்பால் புதிசு புதிசாகத் தெரிய வந்த விஷயங்கள் எல்லாமும் ஜெனரேஷனுக்கு ஜெனரேஷன் அதிகமாகிக் கொண்டேதான் போயிருக்கும். எனவே ஒரே குரு, அல்லது ஒரிரண்டு அஸிஸ்டென்ட்கள் மட்டும் வைத்துக் கொண்டிருக்கும் குரு போதாமல், இந்நாளில் உள்ள யுனிவர்ஸிடி மாதிரி யான பெரிய அமைப்பில் அனேகக் குருக்கள் அனேகச் சிஷ்யர்களுக்கு ஒரே இடத்தில் சேர்ந்து சொல்லிக் கொடுப்பதென்பது பௌத்த, ஜைன மதஸ்தர்களிடம் மட்டுமின்றி வைதிக வழியிலிருந்தவர்களிடமும் கொஞ்சம் இருந்ததுதான். ஸப்ஜெக்ட்கள் விரிவடைந்தபோது எல்லாவற்றையும் ஒரே மாணவன் படிப்பதென்பதும் ஸாத்யமில்லாததால் 'பேஸிக்' காக (அடிப்படையாகச்) சிலது மட்டும் எல்லா மாணவர்களுக்கும் எனவும், பாக்கியில் ஒவ்வொருத்தனுக்கு ஒவ்வொன்று இஷ்டபாடம் (ஆப்ஷனல்) என்றும் பூர்வத்திலேயே கொஞ்சம் ஆகியிருக்க வேண்டும். இப்படித்தான் சிதம்பரத்தில் பதஞ்ஜலி மஹர்ஷியிடம் பாடம் கேட்க ஆயிரம் பேர் வந்து, பல தினுஸுப் பாடங்களைக் கேட்டபோது, அவர் ஆதிசேஷ அவதாரமாதலால், ஒரு திரையைப் போட்டுக் கொண்டு அதன் பின்னாடி சேஷ ஸ்வரூபத்தில் ஆயிரம் வாய்களை எடுத்துக் கொண்டு ஒரே ஸமயத்தில் ஒவ்வொரு மாணவனுக்கும் ஒவ்வொரு வாயால் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்தாரென்று கதை இருக்கிறது!

புது மதங்களும், பெரிய கல்வி நிலையங்களும்!

புத்த, ஜின மதங்கள் வந்ததிலிருந்துதான் புது ஸித்தாந்தப் ப்ரசாரம் மாத்திரமின்றி மற்ற எல்லாக் கலைகளும் விஞ்ஞானங்களும் ஜாஸ்தியானதால் பெரிய ஸ்கேலில் வித்யாசாலைகள் நடத்துவது ரொம்பவும் குறிப்பிடும் அளவுக்கு வ்ருத்தியானது. அதற்கு முந்தி, மிகப் பெரும்பாலும் தனி மனுஷ்யராக உள்ள குருவிடம் ஒருசில வித்யார்த்திகளே சிக்ஷபெறும் குருகுலவாஸ முறைதான்.

புது மதங்களோடு பெரிய ஸ்கேலில் வித்யாசாலை வந்ததற்கு இன்னொரு முக்யமான காரணமும் உண்டு.

இந்தப் புது மதங்களுக்கு ஹிந்துக்களைத் திருப்பியவர்களுக்கு நிஜமாகவே எல்லா ஜனங்களுக்கும் அறிவை வ்ருத்தி செய்ய வேண்டுமென்ற எண்ணம் இருந்திருக்கலாம். இருந்தாலும் கன்வர்ஷன் (மதமாற்றம்) என்று வரும்போது வேறு உள்நோக்கமும் இருந்திருக்கக் கூடும் என்பது நம்முடைய ஸமீபகால சரிதரத்தைப் பார்க்கும்போது தெரிகிறது.

ஸமீப காலத்தில் என்ன பார்த்தோம்? இலவசமாகப் படிப்புச் சொல்லித் தருவதற்காக எங்கே பார்த்தாலும் ஸ்கூல் வைத்து, நைஸாக அதன் மூலமே மதப் பிரசாரம், மதமாற்றம் எல்லாம் பண்ணுவதை நிறையப் பார்த்திருக்கிறோமல்லவா? அதனால் ஆதியில் இந்தத் தேசத்திலேயே அவைதிகமான புது மதங்கள் உண்டானபோதும் ஆள் பிடிப்பதற்கு உபாயமாக வித்யாசாலைகளைப் பெரிய அளவில் ஏற்படுத்தியிருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது. இதைக் காட்டிப் பொதுஜனங்களை வசிகரிப்பதற்கு நம்முடைய ப்ரத்யேகச் சூழ்நிலை நல்ல வாய்ப்புத் தருவதாக இருந்ததையும் சொல்ல வேண்டும்.

‘அதென்ன ப்ரத்யேகச் சூழ்நிலை?’ என்றால்:

பிராமணன்தான் எல்லா ஜாதியாருக்கும் அவரவருக்கான தொழிலைக் கற்பிக்க வேண்டியவன் என்பது நம் பூர்விகர் களுடைய ஏற்பாடு. தொழில் மாத்திரமின்றி தர்மம், ஆத்ம ஸ்ஷேமத்துக்கான விஷயம் முதலியவற்றையும் பிராமணர்கள் பிறருக்குப் போதிப்பார்கள். ஆனாலும் இப்படிப் போதிக்கும் போது நாலாம் வர்ணத்தாராகிய ஜன ஸமுஹத்துக்கு வேதத்தை மட்டும் நேராகச் சொல்லிக் கொடுக்க மாட்டார்கள். ஜனங்களிடையே பல்வேறு தொழில்களையும் பாரம்பர்ய மாகப் பங்கிடு செய்து வைத்த நம்முடைய வர்ண தர்மத்தின் படி வேதக் கல்வியும் அதன்படியான அனுஷ்டானங்களும் பிராமணன் ஒருத்தனுக்குத்தான் ஆயுள் காலத் தொழில் என்று பங்கிடு பண்ணி வைத்து விட்டதால் இவற்றை ஒரோர் அளவுக்கு மாத்திரம் கூத்ரியர்களுக்கும் வைச்யர்களுக்கும் சொல்லிக் கொடுப்பது, நாலாம் வர்ணத்துக்குச் சொல்லிக் கொடுப்பதில்லை என்று வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.* நேராக வேதத்தைச் சொல்லிக் கொடுக்காவிட்டாலும் அதன் அபிப்பிராயங்களையும், தத்வார்த்தங்களையும் புராண இதிஹாஸங்களாகவும் நீதி நூல்களாகவும் எல்லாருக்கும் சொல்லிக் கொடுத்தார்கள்.

ஆனாலும் இந்த ஆத்மார்த்தமான போதனை என்பது பொது ஜனங்களுக்கு குரு-சிஷ்யரென்று க்ளாஸில் பாடம் நடத்துவதுபோல அதிகம் நடக்கவில்லை. குருகுலத்தில் முக்ய மாக வேத அத்யாபனமே நடந்தது. அத்யாபனம் முடித்து, ஆசார்யர்கள் போஜனம் பண்ணிவந்த பிற்பாடே மற்றவர்கள் வந்து அவர்களிடம் போதனை பெறுவதாக இருந்தது. இந்த ஆசார்யர்களைவிடப் பெளராணிகர்கள், உபன்யாஸகர்கள் ஆகியவர்கள்தான் புராண இதிஹாஸம், நீதி நூல்கள் ஆகிய வற்றைப் பொது ஜனங்களுக்கு அதிகமாக ப்ரசாரம் செய்து தத்-த்வாரா அவர்களுக்கு ஆத்ம முன்னேற்றத்துக்கான

* வர்ணதர்மம் குறித்து இதுவரை வெளிவந்துள்ள அருள் உரை புத்தகங் களில் பல கட்டுரைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. குறிப்பாக அருள் உரை 4, 5-வது புத்தகங்களில் ‘வேத ரக்ஷணம் ஏன் ஆயுட்காலத் தொழிலாக வேண்டும்?’ என்ற உரையைப் பார்க்கவும்.

விஷயங்களைப் பரப்பினார்கள்.

இதரர்கள் (நாலாம் வர்ணத்தார்) அவர்களுடைய ஜாதித் தொழில்களை வெகு நன்றாகச் செய்து கொண்டிருக்கும்போது அதை விட்டுவிட்டுத் தொழில் கற்றுக் கொள்வதற்காக எங்கோ ஒதுக்குப்புறத்திலிருந்த குருகுலத்துக்கு அவர்களுடைய குழந்தைகள் போக வேண்டிய அவச்யமிருக்கவில்லை. வீடே அவர்களுக்குப் பள்ளிக்கூடமாகவும் இருந்தது.

வேதத்தைத்தான் பிராமணனிடமிருந்தே கற்க வேண்டுமென்றும், மற்ற தொழில்களுக்கான சாஸ்த்ரங்களை அந்தந்த ஜாதியாரே தங்களுக்குள் கற்றுக் கொடுத்துக் கொள்ளலாம் என்றும் ஸ்ம்ருதிகள் அனுமதிக்கின்றன. நடைமுறை ஸௌகர்யத்தை உத்தேசித்தே இவ்வாறு அனுமதித் திருப்பது. தொழிலாளி ஸமுஹப் பசங்கள் ஒரு காலத்தில் படித்துவிட்டு, அப்புறம் பிற்காலத்தில் அதை 'அப்ளை' பண்ணித் தொழில் செய்வது என்றில்லாமல், ஆரம்பத்திலிருந்து வீட்டுப் பெரியவர்களுக்கு அஸிஸ்டென்டாகத் தொழிலில் உதவி செய்து, அப்போதே கற்றுக் கொள்ளவும் செய்தார்கள். ஏதாவது ஸந்தேஹம் வந்தாலோ, ஏதோ ஒரு நுணுக்கம் தெரிய வேண்டுமென்றாலோ மட்டுமே அந்தத் தொழிலைப் பற்றிய சாஸ்த்ர அபிப்பிராயம் தெரிவதற்காக பிராமண ஆசார்யனிடம் போய்க் கேட்டுக் கொண்டால் போதும் என்று இருந்தது. இப்படிப்பட்ட நுணுக்கங்கள் தெரிந்த அனுபவஸ்தர்களுங்கூட இந்த ஜாதிகளிலேயே இருந்ததால் இதற்குங்கூட 'அய்ய'ரிடந்தான் போகணுமென்று கட்டாயம் இருக்கவில்லை. தட்டார்களை, சில்பிகளை, தச்சர்களை யெல்லாங்கூட 'ஆச்சாரி' என்று சொல்வதிலிருந்து அந்தந்த ஜாதியிலும் அவர்களைச் சேர்ந்தவர்களே நிரம்ப விஷயஜ்ஞர்களாகி ஆசார்ய ஸ்தானத்தில் இருந்துகொண்டு கற்றுக் கொடுத்திருக்கிறார்களென்று தெரிகிறது.

வேத வித்யையில் அதிகாரம் பெற்ற மூன்று வர்ணத்தாருக்கும் பழங்கால வித்யாசாலைகளில் சேரத் தகுதியிருந்தாலும் உபநயன ஸம்ஸ்காரத்தை இந்த வர்ணத்தினர்களுக்கு வேறு வேறு வயஸில் வைத்திருப்பதை இங்கே குறிப்பிட வேண்டும். உபநயனத்துக்கு முந்தியே அக்ஷராப்யாஸம் என்று ஒன்று

வந்தது பிற்காலத்தில்தான். நாற்பது ஸம்ஸ்காரங்களில் அக்ஷராப்யாஸம் இல்லை*. அக்ஷராப்யாஸத்தில் குழந்தையின் கையைப் பிடித்து எழுதுவிப்பதுதான் முக்யமாயிருக்கிறது. ஆதி ஸ்கூலிலோ எழுதுவது, எழுத்து என்பவையே அதிகம் கிடையாது, காதால் கேட்டுத்தான் பாடம் பண்ணணும் என்று சொன்னேனே! அப்போது உபநயனமேதான் வித்யாப்யாஸத்துக்கு ஆரம்பமாக இருந்தது. உபநயனத்தில் செய்யும் காயத்ரி மஹாமந்த்ரோபதேசம்தான் வேதத்தைக் காதால் கேட்டுப் பாடம் பண்ணுவதற்கு அங்குரார்ப்பணம். உபநயனம் பண்ணி குருகுலத்தில் விடுவதே வழக்கம்.

இப்படிப் பண்ணுவதில் பிராமணப் பிள்ளையானால் எட்டு வயஸுக்கே பூனூல் போட்டுக் குருவிடம் அனுப்புவது என்றும், சூத்ரியப் பிள்ளைக்குப் பதினோரு வயஸிலும், வைச்யப் பிள்ளைக்குப் பன்னிரண்டு வயஸிலும் இப்படிச் செய்வதென்றும் இருந்திருக்கிறது.

பிராமணப் பிள்ளையைப் பதினாறு வயஸுக்கு மேல் பூனூல் போடாமல் வைக்கப்படாது. இதேமாதிரி சூத்ரியனுக்கு 'அப்பர் லிமிட்' இருபத்திரண்டு வயஸு. வைச்யனுக்கு இருபத்துநாலு.

ரொம்ப சூட்டிகையாயிருந்தால் பிராமணப் பிள்ளைக்கு ஐந்து வயஸிலும், சூத்ரியப் பிள்ளைக்கு ஆறு வயஸிலும், வைச்யப் பிள்ளைக்கு எட்டு வயஸிலும் பூனூல் போட்டு வித்யாப்யாஸம் ஆரம்பிக்கலாம்.

ஏன் இப்படிப் பிராமணனைவிட மற்ற ஜாதியாருக்கு வித்யாப்யாஸத்தை வித்யாஸப்படுத்தியிருக்கிறது - தள்ளிப் போட்டிருக்கிறது என்றால்...

எந்தக் குழந்தையானாலும் அதற்கு அதனுடைய இயற்கையான வீட்டுச் சூழ்நிலையில், அதற்கான வாழ்க்கைத் தொழிலில் இயல்பான ருசி ஏற்படும் என்பதுதான் காரணம்.

* அருள் உரை 33, 34-வது புத்தகங்களில் இடம்பெற்றுள்ள தேவலோகம் அல்லது ஆத்மஞானத்துக்கு வழி என்ற உரையிலிருந்து சிலருக்கு ஏன் இல்லை என்ற உரை வரையில் பார்க்கவும்.

இமிடேட் பண்ணுவது குழந்தையின் குணம். பிராமணனைத் தவிர மற்றவர்கள் உடம்பாலே நிறையத் தொழில் செய்பவர்கள். ஒருத்தன் கத்தி சுழற்றுவான். இன்னொருத்தன் உழுவான். இன்னொருத்தன் நெசவு செய்வான். இப்படிப் பல. அந்த ஜாதிக் தொழில்களை ஸ்வதர்மமாகக் கொண்ட குழந்தைகள் குருகுலத்திலே அந்தத் தொழில்களில் எதுவுமே நடப்பதைப் பார்க்க முடியாது. தொழில் செய்கிற இடமில்லை குருகுலம். தொழில்முறையை அறிகிற, அறிவைப் பரப்புகிற இடம்தான் அது. இப்போது மாண்டிஸோரி முதலானவர்கள், செய்து தெரிந்துகொள்ள வேண்டியவற்றைப் பாடமாகச் சொல்லிக் கொடுப்பது முறையில்லை; இப்படிச் செய்வது ஒரு குழந்தையை ஸரியாக உருவாக்காது; அந்தக் கார்யமும் இதனால் ஸரியாக உருவாகாது என்று அபிப்ராயப்பட்டுப் புது தினுஸான கல்விமுறை கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள் அல்லவா? இது புது தினுஸே இல்லை. நம் ஆதிகால மூதாதையர் இந்த வழியைத்தான் பின்பற்றினர். அதனால்தான் அறிவை வளர்ப்பதையே ஆயுள்காலத் தொழிலாகக் கொண்ட பிராமண ஜாதியில் பிறந்த குழந்தைகளைத் தவிர மற்ற ஜாதிக் குழந்தைகளை ரொம்பவும் சின்ன வயஸில் குருகுலத்தில் அடைக்க வேண்டாம்; அந்தக் குழந்தைகள் அகத்திலேயே அப்பன் - பாட்டனோடு ஸந்தோஷமாக வஸித்துக் கொண்டும், அவர்களோடேயே ஆயுததசாலைக்கோ கடைக்கோ நிலத்துக்கோ பட்டறைக்கோ போயும் அவர்கள் செய்யும் தொழிலைப் பார்த்துத் தெரிந்து கொண்டு, 'இமிடேஷன்' செய்கிற 'இன்ஸ்டிங்க்டி'ல் அதே மாதிரி செய்து கொள்ளட்டும் என்று விட்டார்கள். இப்படி வேலையில் குழந்தை ஒத்தாசை செய்வது அந்த ஜாதியாருக்கு வேலையையும் குறைத்து வருமான லாபத்தையும் உண்டாக்கிற்று.

இன்னொரு அம்சத்தையும் கவனிக்க வேண்டும். மந்த்ர சக்தியை உண்டாக்கிக் கொள்ள வேண்டியதை முன்னிட்டு ஆஹாரம் முதலானவற்றில் பிராமணக் குழந்தைக்கு இருக்கிற கட்டுப்பாடு மற்ற ஜாதிக் குழந்தைகளுக்கு இல்லை. பிராமணன் நடத்தும் குருகுலத்தில் அந்த மற்றக் குழந்தைகளுக்குப் பழக்கமான, அவர்களுக்குத் தேவையான ஆஹாராதிகளை எப்படிச் சேர்க்க முடியும்?

இத்யாதி காரணங்களால் அந்தக் குழந்தைகள் கொஞ்சம் நாக்கைக் கட்டக்கூடிய பருவத்தில் குருகுலத்துக்கு வந்தால் போதும் என்று உபநயன வயஸை உயர்த்தி நிர்ணயித்தார்கள்.

தங்கள் தங்கள் தொழிலை மட்டும் கற்றுக் கொள்வதானால் மற்ற ஜாதிக் குழந்தைகள் தங்களுடைய குடும்பத்திலிருந்து, கொண்டே அதைப் பெரிய அளவுக்குச் செய்துவிடலாம். எனவே அவர்கள் குருகுலத்துக்கு வந்ததே முக்யமாக வேத சாஸ்த்ர அப்யாஸத்துக்காகத்தான். இதில் அவர்கள் பிராமணப் பசங்களைப் போலத் தேர்ச்சி பெறவேண்டிய அவச்யமில்லை. அப்படிச் செய்தால் அப்புறம் அவர்கள் செய்ய வேண்டிய ஸ்வதர்மத் தொழிலே பாதிக்கப்பட்டுவிடும். எனவே ஓரளவு வேத சாஸ்த்ர ஞானம் அவர்களுக்குப் போதுமானதாயிருந்தது. இதைப் பொறுவதற்காக அவர்கள் பிராமணப் பசங்கள் மாதிரி நீண்டகாலம் வித்யாப்யாஸம் செய்ய வேண்டியிருக்க வில்லை.

பாடத்திட்டத்தில் வேறுபாடுகள்

ஆனபடியால் குருகுலம், வித்யாப்யாஸம் முதலான ஸமாசாரங்களே போகப் போக பிராமணர்களை முக்யமாகக் கொண்ட விஷயங்கள் மாதிரியாகிவிட்டன. கூத்திரியர்களிலும் ராஜகுமாரர்கள், ராஜ குடும்ப முக்யஸ்தர்களின் பிள்ளைகள் ஆகியோர் நீண்ட காலம் குருகுலவாஸம் செய்து நிரம்பவும் வித்யாப்யாஸம் செய்து தேர்ச்சி பெற்றார்கள்.

ஆனால் பிராமணப் பசங்களின் பாடத்திட்டத்தில் சதுர்தச வித்யைகளுக்கு* ப்ராதான்யம் கொடுத்து, தனுர் வேதம்,

* அருள் உரை 21-வது புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள வேதமதம் என்ற உரையில் உள்ள 14 ப்ரமாண நூல்கள் என்ற உட்பிரிவைப் பார்க்கவும்.

அர்த்த சாஸ்த்ரம் முதலானவற்றை 'எலிமென்டரி' யாகத்தான் சொல்லிக் கொடுத்திருப்பார்கள். ஏனைய ஜாதியினருக்கும் அவர்களுடைய தொழிலைப் போதிக்க பிராமணன் தகுதி பெற்றிருக்க வேண்டுமாதலால், பிராமணப் பசங்களிலேயே பன்னிரண்டு வருஷத்துக்குமேல் குருகுலவாஸம் செய்கிறவர்களில் சிலருக்கு தனுர்வேதம், சிலருக்கு அர்த்த சாஸ்த்ரம், சிலருக்குச் சில்பம், சிலருக்கு ஸங்கீதம் என்றிப்படிப் பிரித்து, மற்றவர்களுக்கான தொழிலைக் குறித்த கல்வியும் புகட்டினார்கள். ஆக, இது எல்லா பிராமணர்களுக்குமான பொதுப் பாடத் திட்டமில்லை.

க்ஷத்ரியப் பசங்களிலோ அத்தனை பேருக்குமே தனுர் வேதப்படி நிறைய அஸ்த்ர - சஸ்த்ர சிஷை தர வேண்டும். ராஜ நீதி, அர்த்த சாஸ்த்ரங்களையும் இவர்களுக்கு deep-ஆகப் போதிக்க வேண்டும். ஆனதால் பிராமணப் பசங்களுடைய தற்கு வித்யாஸமானதாகவே இவர்களுக்கெனத் தனி 'கர்ரி குலம்', 'ஸிலபஸ்' போட்டு அதன்படியே சிஷை தந்திருக்க வேண்டும். இவர்களுக்காக முழுக்கவே தனியாகக் குருகுலம் இருந்திருக்கலாம்; அல்லது வேதாதி சதுர்தச வித்யைகளில் பிராமணப் பசங்களின் குருகுலங்களிலேயே ஒரு கட்டம் வரையில், அல்லது நடு நடுவே சில க்ளாஸ்களில் சேர்ந்து கல்வி கற்பதாகவும், ஆயுதப் பயிற்சி, ஆட்சி முறைக்கல்வி முதலியவற்றைத் தனியான (exclusive) குருகுலங்களில் கற்பதாகவும் இருந்திருக்கலாம். Inter-collegiate க்ளாஸ்கள் என்று தற்காலத்தில் வெவ்வேறு காலேஜ் மாணவர்கள் சில ஸப்ஜெக்ட்களை மட்டும் சேர்ந்து படிக்கிற மாதிரி இருந்திருக்கலாம். பிராமணரான த்ரோணரோடேயே அவருடைய பிதாவான பரத்வாஜரிடம் க்ஷத்ரியனான த்ருபதன் குருகுல வாஸம் பண்ணியிருக்கிறான். க்ஷத்ரிய க்ருஷ்ணரும், பிராமண குசேலரும் சேர்ந்து படித்திருக்கிறார்கள்!

மாறுபாடான இரு கதைகள்

இதிலே ஒரு வித்யாஸம். பரத்வாஜர் தனுர் வேதத்தில் கரை கண்டவரானதால் பிராமண த்ரோணரும் அந்த சாஸ்த்ரத்தை deep-ஆகவே அவரிடமும் பரசுராமரிடமும் அப்யாஸம் பண்ணிப் பிற்பாடு கௌரவ - பாண்டவர்களுக்குத் தனுர்வேத ஆசார்யராக 'ட்ரெய்னிங்'கும் கொடுத்திருக்கிறார். குசேலர் இப்படித் தனுர்வேதம் படித்திருக்க மாட்டார். இரண்டு கதைகளுக்குமிடையில் இன்னொரு பெரிய வித்யாஸம் - நான் எடுத்துக் கொண்ட ஸப்ஜெக்டிலிருந்து எங்கேயோ கதைக்குப் போகிறது. நம் கலாகார வாழ்க்கைக்கு மிகவும் முக்யமானதான மஹாபாரத, பாகவதக் கதைகள் என்பதால், சுருக்கமாகச் சொல்லிவிடுகிறேன்.

பிற்காலத்தில் த்ரோணருக்கு தரித்ர காலம் ஸம்பவிக்கிறது. அவர் அப்போது அரசாட்சிக்கு வந்துவிட்ட த்ருபதனிடம், 'நம் பழைய க்ளாஸ்மேட் ஆச்சே' என்ற நினைப்பில் உரிமையுடன் உதவிக்குப் போகிறார். அவர் அதிகார போதையில் 'இந்தப் பஞ்சாங்கக்காரப் பிச்சு நம்மோடு friendship கொண்டாடலா?' என்று நினைத்து அவரை அவமரியாதை பண்ணிவிடுகிறான். இதிலே அவனுக்கு எதிரடி தர வேண்டுமென்று த்ரோணருக்குத் தோன்றி, அவர் பிற்காலத்தில் அர்ஜுனனைக் கொண்டு த்ருபதனைச்சிறைப் பிடிக்கிறார். அப்புறம் போனால் போகிறதென்று பாதி ராஜ்யத்தைக் கொடுத்து அனுப்பிவிடுகிறார். இந்த மானபங்கத்தில் அவனுக்கு வன்மம் வளர்ந்து, த்ரோணரை வதம் பண்ணுவதற்கென்றே ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று யாகம் பண்ணுகிறான். யாகாக்னியிலிருந்து த்ருஷ்டத்யும்னன் உண்டாகிறான். த்ரௌபதியும் அப்போது உத்பவித்தவள்தான். பிற்காலத்தில் அர்ஜுனன் ஸ்வயம்வரப் போட்டியில் ஜயித்து இவளைக் கல்யாணம்

பண்ணிக் கொள்ள வரும்போது நம்மைப் பூர்வத்தில் ஜயித் துச் சிறைப் பிடித்தவனாச்சே இந்த அர்ஜுனன்?' என்று த்ருபதன் நினைக்காமல் ஸந்தோஷமாகவே கன்யாதானம் பண்ணுகிறான். காரணம் முன்னே தன்னோடு சண்டை போட்டு அவன் ஜயித்தபோது அவன் காட்டிய வீரபௌருஷத்தில் இவனுக்கு அவனைப் பற்றி உயர்ந்த அபிப்ராயமே உண்டாயிருந்தது. அதனால் இவன் அவனிடம் ஆத்திரப்படாமல், அவனைத் தூண்டிவிட்டுத் தம்முடைய கூடாத்தத்தைத் தீர்த்துக் கொண்ட த்ரோணரிடமே வன்மம் கொண்டான். கடைசியில் பாரத யுத்தத்தில், இதே அர்ஜுனன் ஆசார்யரான அந்த த்ரோணரோடேயே சண்டை போட வேண்டியதாகிறது. அவருடைய யுத்த ஸாமர்த்யத்துக்கு ஈடு கொடுப்பது ரொம்பக் கஷ்டமானபோது, பொறுப்பைப் பகவான் (க்ருஷ்ணர்) தன் தலையில் போட்டுக்கொண்டு, அவருக்கு ரொம்பவும் ப்ரியமான ஏக புத்ரன் அச்வத்தாமன் செத்துப் போய்விட்டான் என்று ஸத்ய ஸந்தரான தர்மபுத்ரரைச் சொல்ல வைத்தது எல்லாருக்கும் தெரிந்திருக்கும். அச்வத்தாமன் என்ற யானையை நிஜமாகவே அப்போது ஹதம் பண்ணி, 'அச்வத்தாம: ஹத: குஞ்ஜர:' என்று தர்மபுத்ரரைச் சொல்ல வைத்து 'குஞ்ஜர' (யானை) என்று அவர் முடிக்கிற ஸமயத்தில் பகவான் பாஞ்ச ஜன்யத்தைப் பெரிசாக ஊதி, அந்த வார்த்தை த்ரோணர் காதில் விழாதபடி அமுக்கிவிட்டாரென்று கேள்விப்பட்டிருப் பீர்கள். உடனே த்ரோணர் மனஸ் உடைந்துபோய் அப்படியே ஆயுதங்களைப் போட்டுவிட்டு உட்கார்ந்துவிட்டார். அந்த ஸமயம் பார்த்து த்ருஷ்டத்யும்னன் பாய்ந்து வந்து அவரைக் கொன்றுவிடுகிறான். அவன் பண்ணியதைப் பார்த்துப் பாண்டவ ஸன்யத்தினர் உள்பட எல்லாரும் 'தகாத கார்யம் நடக்கிறதே' என்று விக்கித்துப் போய் அருவருப்பு அடைந்த தாகப் பாரதம் சொல்கிறது!

இன்னொரு கதையோ இதற்கு நேர்மாறாக, மனஸுக்கு ரொம்பவும் ஹிதமாகப் போகிறது. க்ருஷ்ண பரமாத்மாவின் ஸஹபாடியான குசேலர், த்ரோணர் மாதிரியே தாரித்ரிய ஸ்திதியில் க்ருஷ்ணரிடம் போகிறார். பகவான் அவரை உதாஸீ னப்படுத்தாது மட்டுமில்லை. அவருக்குப் பரமப்பிரியத் தோடு ராஜோபசாரம் பண்ணி, தன்னுடைய பர்யங்கத்தி லேயே (கட்டிலிலேயே) அவரை உட்கார்த்தி வைத்து, அவருக்

குப் பாதபூஜை செய்து, ருக்மிணியைக் கொண்டு அவருக்குச் சாமரம் போடவைத்து ரொம்பவும் மரியாதை பண்ணுகிறார். தன் மாயாவித்தனத்தின்படியே அவரைத் தாரித்ரிய நிவ்ருத்தி பற்றி எதுவும் சொல்லவொட்டாமல் பண்ணி, ஊருக்குத் திரும்ப அனுப்பிவிடுகிறார். அங்கே அவர் போய்ச் சேர்வதற்குள் கனக வர்ஷமாகப் பெய்து, 'இது நம் அகந்தானா?' என்று அவர் ஆச்சர்யப்படுமாறு செய்கிறார்.

இந்த வ்ருத்தாந்தம் இவ்வளவு நன்றாகப் போக, த்ரோணர் ஸமாசாரம் ஏன் அப்படி ஒன்றுக்கு மேல் ஒன்று த்வேஷமாகவும், அநீதியாகவும், அஸயத்மாகவும் மனஸை உறுத்துகிறாற் போல் போகிறது என்று யோசிக்கும்போது, ஒன்று தோன்றுகிறது. குசேவர் எத்தனை தாரித்ரியமாகட்டும், நஷ்டமாகட்டும் பிராமண தர்மத்தை விடப்படாது என்று வாழ்ந்து, எளிமையுடனும் நல்ல அன்புள்ளத்துடனும் ஸாது ச்ரேஷ்டராக இருந்திருக்கிறார். அதுவே அவருக்கு இத்தனை மரியாதையை வாங்கிக் கொடுத்திருக்கிறது. த்ரோணரும் மஹாபெரியவர்தான். என்றாலும் பிராமண தர்மப்படி தனுர்வேதம் சொல்லிக் கொடுப்பதோடு நிற்காமல் அதை மீறி இவரே கையிலே ஆயுதத்தை எடுத்து யுத்தம் செய்ததால்தான் எல்லாம் கோளாறாகப் போயிருந்திருக்கிறது. த்ருபதனோடு இவரே சண்டையில் இறங்காமல் அர்ஜுனனைத்தான் தூண்டிவிட்டார் என்றாலும்கூட, தன்னை த்ருபதன் ஏதோ சொல்லிவிட்டானென்று பிராமணராகப்பட்ட அவர் இத்தனை மானாவமானமும் கூராத்ரமும் பாராட்டிப் பழிவாங்க நினைத்ததே ஸரியில்லைதான். ஆரம்பத்திலிருந்தே அவர் ஆயுத அப்யாஸத்தில் அளவுக்கு மீறி மனஸைச் செலுத்தி அப்பாவிடம் மாத்திரமல்லாமல் பரசுராமரிடமும் அஸ்திர சிகைக் கற்றுக்கொண்டதிலிருந்தே கொஞ்சங் கொஞ்சமாக ஸ்வதர்மத்துக்கு ஹானி ஏற்பட்டிருக்கிறது. இப்படிச் செய்தால் தனக்கும் கஷ்டம், பிறத்தியாருக்கும் கஷ்டம் என்கிற மாதிரியே பிற்பாடு அவர் கதை போயிருக்கிறது. ந்யாயமில்லாத துர்யோதனன் கட்சியில் அவர் யுத்தம் பண்ணும்படி ஏற்பட்டது. இது அவருக்கே எத்தனை வேதனையாயிருந்திருக்கும்? யுத்த பூமியிலானால், அர்ஜுனன் போடுகிற அம்பைவிடக் கூராகத் துளைக்கும் வார்த்தையம்புகளை பீமஸேனன் அவர்மேல் வீசி அவர் பிராமண தர்மத்தை முறைப்படி நடத்தாததற்காக ரொம்பவும் நிந்தித்திருக்கிறான்.

வாயைத் திறக்காமல் அவர் அதையும் வாங்கிக் கட்டிக்கொள்ளும்படியாக இருந்திருக்கிறது.

பிராமணன் பிராமணனாக இருக்கிறவரைதான் அவனுக்கு மதிப்பு மரியாதை; இதிலே அவன் தப்பிவிட்டால் மாளாத அகௌரவம்தான் என்ற இரண்டு உண்மைகளையே குசேலர், த்ரோணர் கதைகள் பளிச்சென்று எடுத்துக்காட்டுகின்றன!

புத்தர்கால அந்தணர் நிலைமை

புத்தர் காலத்து பிராமணரில் பலபேர் அவ்வளவாகத் தமக்குரிய தர்மப்படி இல்லாமலிருந்திருக்க வேண்டும். (நான் த்ரோணர், குசேலர் கதைகளை நம் விஷயத்துக்கு ஸம்பந்தமில்லாதது என்று நினைத்தாலும் அவை கடைசியில் இதற்கே கொண்டுவந்து விட்டிருக்கின்றன!) புத்தர் துக்க நிவ்ருத்திக்கு என்ன காரணம் என்று கண்டுபிடிக்க வேண்டுமென்று ரொம்பவும் பாடுபட்டார்; பண்டிதர்களை (அதாவது அவர் காலத்து பிராமணர்களை) அவர் கேட்டும் அவருக்கு விளக்கம் கிடைக்கவில்லை; அப்புறம் அவரே ரொம்பத் தபஸ் - பண்ணி ஆசைதான் துக்கத்துக்குக் காரணமென்று கண்டுபிடித்தார்; அந்த ஆசைக்கும் காரணம் மாயை; லோகத்தை நிஜம் என்று நினைப்பதுதான் மாயை; இந்த மாயையை ஒழித்துக் கட்டினால் அதுதான் மோக்ஷம்; 'நிர்வாணம்' என்கிற அந்த ஸ்திதியில் எதுவுமே இருக்காது; ஒன்றுமே இல்லாதபோது மாயையும் இல்லை, ஆசையும் இல்லை, துக்கமும் இல்லை என்று கண்டுபிடித்துச் சொன்னார் என்று புத்தர் கதையில் பார்க்கிறோம்.

அவர் கண்டுபிடித்ததாகச் சொல்கிற இந்த உண்மைகளை அவருக்கு முந்தியே வேத உபநிஷத்துகளிலும், கீதாதி சாஸ்த்ரங்களிலும் சொல்லித்தானிருக்கிறது. அவர் முடிவாகச்

சொன்ன நிர்வாணத்தைப் பற்றி அவரே தீர்மானமாக எதுவும் சொல்ல முடியாமல், அது எல்லாம் அற்றுப்போன ஒரு சூன்யமாகத்தானிருக்க வேண்டும் என்கிற மாதிரி விட்டுவிடுகிறார். நம் சாஸ்த்ரங்களிலோ இதற்கும் மேலே போய் அந்த மோக்ஷ நிலையைப் பாழான சூன்யமில்லை, பரிபூர்ணமான ஸச்சிதானந்த நிலை என்று நன்றாக விளக்கியிருக்கிறது. ஆனாலுங்கூட அவர் கேள்வி கேட்டபோது இதை எடுத்துக்காட்டக் கூடிய பிராமணர்கள் இல்லையென்றால் அப்போது அந்த ஜாதி கொஞ்சம் தாழ்ந்துதான் போயிருக்கிறதென்று தெரிகிறதோல்லியோ?

புத்தர், ஜினருந்தான்¹, முக்யமாகப் பண்ணிய இன்னொன்று, யஜ்ஞத்திலே பலி கொடுப்பது ப்ராணி ஹிம்ஸையாகும் என்று சொல்லி அதைக் கண்டனம் செய்ததாகும். இந்த இரண்டு புதிய மதங்களிலும் அஹிம்ஸை முக்யம். இவர்கள் கண்டித்த வேத மதத்திலும் அஹிம்ஸை முக்யம்தான். ஸகல மனுஷ்யர்களுக்குமான 'ஸாதாரண தர்மங்கள்' என்ற ஐந்தில் முதலாவதே அஹிம்ஸைதான்.

ஆனாலும், பகவான் லோக வியாபாரத்தைத் தேவர்களும் மனுஷ்யர்களும் பரஸ்பரம் ஸஹாயம் பண்ணிக் கொண்டு நடத்த வேண்டும் என்று ப்ளான் போட்டு அந்த ப்ளான் ரிஷிகளுக்கு ஸ்புரிக்குமாறு செய்திருக்கிறான். இதன்படி ரிஷிகள் தேவர்களுக்கு ப்ரீதி அளிப்பவையான யஜ்ஞங்களை வகுத்தார்கள். இதற்கு ப்ரதியாக தேவர்கள் நமக்கு மழை முதலியவற்றைத் தந்து, இயற்கைச் சக்திகள் என்று சொல்லப் படுபவை மனுஷ்யனுக்கு ஸாதகமாக இருக்குமாறு அனுகூலித்தார்கள். இப்படி தேவ ப்ரீதி செய்யும்போதுதான் அவர்களுக்குப் பிடித்தமான பலிகளை ஆஹுதி பண்ண வேண்டி வருகிறது.

1. ஜீனர் என்பது ஜைன ஸ்தாபகரான மஹாவீரரைக் குறிக்கும்.

2. அருள் உரை 6, 7-வது புத்தகத்தில் இடம் பெற்றுள்ள சாமானிய தருமங்கள் அனைவருக்கும் பொதுவானவை முதல் அன்பு என்கிற உரை வரை பார்க்கவும்.

3. அருள் உரை 22, 23-வது புத்தகங்களில் இடம் பெற்றுள்ள வேதம் என்கிற உரையில் உள்ள யக்ஷம் முதல் கலியில் ஜீவபலி உண்டா? என்கிற உரை வரையில் பார்க்கவும்.

நமக்கு நல்லது செய்யக்கூடிய தேவர்களுக்குப் பலியில் ப்ரியமிருக்கும்படி பகவான் படைப்பானா என்று கேட்டால் ஸரியில்லை. அவன் ஸ்ருஷ்டி விசித்ரம் நமக்குப் புரியாதது. எத்தனையோ அழகாகவும் கம்பீரமாகவும் இருக்கிற சிங்கத்துக்கும் கருடனுக்கும் ஏன் மாம்ஸத்தில் ப்ரியமிருக்கும்படி வைத்திருக்கிறான்? கமகம என்று புஷ்பிக்கிற செடிகள் தங்களுக்கு ஆஹாரமாக துர்கந்தமெடுக்கும் புழுக்கை மாதிரியான எருக்களைக் கேட்கவில்லையா? இப்படி, நல்லதைச் செய்யும் தேவர்களுக்கும் மந்த்ர பூதமாகி (மந்த்ரத்தால் சுத்திகரிக்கப்பட்டு) அக்னி முகமாக அளிக்கப்படுகிற பலியானது ஆஹாரமாக வேண்டியிருக்கிறது.

வேட்டை நாய்களைக் கொண்டு ராஜ்யத்தில் திருட்டுப் புரட்டுத் தொல்லையில்லாமல் ரக்ஷிக்க வேண்டும் என்று ஒரு ராஜா நினைத்தால், அப்போது அந்த வேட்டை நாய்களுக்கு வேண்டிய மாம்ஸத்தை அதுகளுக்குப் போடத்தானே வேண்டும்? இப்படித்தான் தேவர்களால் லோகத்துக்கு நல்லது பண்ணணும் என்னும்போது அவர்களுக்கு ப்ரியமான வபா ஆஹுதி கொடுத்துத்தான் ஆகவேண்டும். இதில் இன்னொரு முக்யமான விஷயம்: யஜ்ஞப் பசு (பசு என்றால் மாடு என்று அர்த்தமில்லை; பலியாகிற எந்த ப்ராணியும் யஜ்ஞப் பசு என்றுதான் சொல்லப்படும்) வேட்டை நாயின் வயிற்றுக்குள் போன ப்ராணியைப்போல் வெறுமே செத்துப் போய், அங்கேயே ஜெரித்து விடுவதில்லை; யஜ்ஞப் பசுவின் ஜீவன் புண்ய லோகத்தையே சென்றடையும்.

நானாறு வருஷம் முந்திதான் அப்பய்ய தீக்ஷிதர் இருந்தார். அவருக்கு ரொம்பவும் கருணை உள்ளமானபடியால், 'நான் இப்படி பிராமண ஜன்மா எடுத்ததால் வாயில்லா ஜீவன்களை வதைத்து யஜ்ஞம் பண்ணியாக வேண்டியிருக்கிறதே!' என்று துக்கப்பட்டாராம். 'பரமேச்வரா, இந்த ப்ராணிகள் உன் பாதாரவிந்தத்தை அடைகின்றன என்ற நம்பிக்கையிலேயே இவற்றை யஜ்ஞத்திலே கொடுக்கிறேன். இப்படிச் சொல்லும் வேத வாக்கிலே ஜனங்களுக்கு நம்பிக்கையை நீதான் உண்டாக்க வேண்டும்' என்று சொல்லி வாஜபேய (யாக)ம் பண்ணினாராம். அப்போது ஸகல ஜனங்களும் பார்க்கும்படி ஆகாசத்திலிருந்து விமானம் வந்திறங்கிற்றாம். அக்னி

யிலே எந்தப் பசுக்களின் (அதாவது ஆடுகளின்) வபை ஹோமம் பண்ணப்பட்டதோ அவை திவ்ய சரீரத்தோடு எழும் பினவாம். விமானத்துடன் வந்த கந்தர்வ, அப்ஸரஸ்கள் அந்தப் பசுக்களை உபசரித்து அதிலே ஏற்றிக்கொள்ள, விமானம் மேலே ஏறி மறைந்தே போயிற்றாம். புராணங்களிலும் இப்ப டிக் கதைகள் வருகின்றன.

யஜ்ஞப் பசுவின் புண்யலோக ப்ராப்தியை ப்ரத்யக்ஷமாகக் காட்டாவிட்டால்கூடப் பரவாயில்லை. விதிவத்தாக யாகம் பண்ணினால் அதனால் லோகத்தில் ஸுபிக்ஷம் உண்டாவது ப்ரத்யக்ஷமாகவே தெரியும். வறட்சிக் காலத்தில் கொட்டு கொட்டு என்று கொட்டிக் காட்டும். பஞ்ச காலத்தில் யதேஷ்ட மாக மாகுல் காட்டும்; வ்யாதிக் காலத்தில் எங்கேயும் ஆரோக்யம் தழைக்க ஆரம்பிக்கும். இதைப் பார்த்தே ஜனங் கள் யஜ்ஞத்தால் தேவ ப்ரீதி ஏற்படத்தான் செய்கிறதென்று புரிந்துகொண்டு ஆதரவு தருவார்கள்.

இன்றைக்கு லாபரட்டரிகளில் மனுஷ்யனுக்கு மருந்து கண் டுபிடிப்பதற்காக, பரிசோதனார்த்தமாக எலிக்கும் முயலுக்கும் ஊசி போட்டு அவற்றைக் கொல்வது ந்யாயமானால், யஜ்ஞத் தில் பசுபலியும் ந்யாயம்தான்!

ஆனாலும் புத்தரும் ஜினரும் யஜ்ஞத்தைக் கண்டனம் பண்ணினபோது யஜ்ஞப் பசு புண்யலோகம் போய்ச் சேரு வதை நிதர்சனமாகக் காட்டவோ, அல்லது சிஷ்டாசாரத்துடன் க்லுப்தமாக யஜ்ஞம் நடத்தி, அதனால் நிதர்சனமார்க் லோகத் துக்கு நன்மையைக் காட்டவோ சக்தியுள்ள பிராமணர்கள் இல்லை போலிருக்கிறது. அதனால்தான் வேத ப்ரமாணத்தை ஆசேஷிப்பித்து அவர்கள் புது மதங்கள் உண்டாக்கி ப்ரசாரம் செய்ய முடிந்திருக்கிறது. வேதத்தின் காவலராக இருக்க வேண் டிய ஜாதி அதிலே சக்தி குன்றினால் அதன் மதிப்பும் மரியா தையும் குறைந்து, வேத விருத்தமான மதங்களுக்கு ஆதரவு ஏற்படுகிற அளவுக்குப் போய்விடுகிறது.

த்ரோணர் கதை ஸம்பந்தமில்லாத ஸமாசாரம் என்று சொல்லிக்கொண்டு ஆரம்பித்தேன். ஆனால் அதில் பிராமண னின் ஸ்வதர்மம் குன்றியதாகச் சொன்னதிலிருந்து, த்ரோணர் போல ஒரு தனி ஆஸாமி மட்டுமில்லாமல் பரவலாக ஜாதி

முழுவதிலுமே அனுஷ்டான சக்தி குன்றிப்போனால் அந்த நிலையில் புத்த, ச்ரமண மதங்கள் போன்ற அவைதிக ஸமயங்கள் வேர் பிடித்து விடுவதைப் புரிந்து கொள்வதில் முடிந்திருக்கிறது!

க்ஷத்ரியரும் பிராமணரும்

இன்னொரு விஷயமும் தோன்றுகிறது. பிராமண த்ரோணரை எதிர்த்தவன் க்ஷத்ரிய த்ருபதன். பிராமணர்கள் அத்யாபனம் செய்து வந்த வேதத்தையும், அவர்கள் அனுஷ்டானம் செய்த யஜ்ஞக் கர்மாவையும் எதிர்த்த புத்தரும் ஜினரும் கூட க்ஷத்ரியர்கள்தான். பிற்காலத்தில், அதாவது தற்காலத்துக்கு ஐநூறு வருஷம் முந்தி வேத ப்ராமான்யம் (வேதத்தின் 'அதாரிடி'), வர்ணாச்ரமம் ஆகியவற்றைப் புத்தர், ஜினர் ஆகியவர்களைப் போலவே ஆக்ஷேபித்து, ஆனாலும் ஹிந்து தர்மத்திலிருந்து அடியோடு முறித்துக்கொண்டு போகாமல் இதிலிருந்தே நாம ஜபம், சப்த ப்ரஹ்ம அனுஸந்தானம் போன்றவற்றை எடுத்துக் கொண்டு ஸிக்கிய மதத்தை ஸ்தாபித்த நானக் யார் என்று பார்த்தால் அவரும் க்ஷத்ரியர்தான்!

கொள்கையை எதிர்த்துப் புதுசாக மதம் பண்ணாமல், ஒரு பிராமணரிடம் தனிப்பட்ட முறையில் த்வேஷம் கொண்டவர்களாக இருந்தவர்களைப் பார்த்தாலும் த்ரோணரிடம் விரோதம் கொண்ட த்ருபதன், அவருக்கு முந்தி ஜமதக்னி மஹர்ஷியிடம் விரோதம் பாராட்டிய கார்த்தவீர்யன் முதலானவர்கள் க்ஷத்ரியர்களாகத்தான் இருந்திருக்கிறார்கள். த்ருபதனுக்கு ஏளனமாக ஆரம்பித்தது த்வேஷமாக முடிந்தது. கார்த்தவீர்யனுக்கோ ஜமதக்னியிடம் பொறாமையில் ஆரம்பித்தது. 'இந்த பிராமணன் ஒரு கோவணத்தைக் கட்டிக்கொண்டு குடிசையில் உட்கார்ந்திருந்தாலும் இவனுடைய தபோ பலத்தால் அல்லவா நம் புஜபலத்தால் பெற முடியாத தேவலோகப் பசுவான ஸுரபியைப் பெற்று இஷ்டமானதையெல்லாம் கறக்கும்

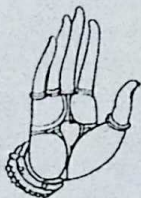
அதைக் கொண்டு, பரிவாரத்தோடு வந்திருக்கும் நமக்கு இவ் னுடைய பத்னி இவ்வளவு விருந்துபசாரம் பண்ண முடிகிறதா? என்ற பொறாமை கார்த்தவீர்யார்ஜுனனுக்கு முற்றிப் போய்த் தான் த்வேஷமாக ஆகி அவன் அந்த மஹர்ஷியை வதம் பண்ணியது. இதேபோல பிராமண வஸிஷ்டரிடம் ஸுத்ரிய விச்வாமித்ரருக்கு ஏற்பட்ட மாத்ஸர்யம், அவர் போட்ட போட்டி, அப்புறம் 'வஸிஷ்டர் வாயால் ப்ரம்மரிஷி' ஆனது எல்லாமும் கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள். நம்முடைய சாஸ்த்ர புராணங்களில் ரொம்பக் குறைவான இடங்களில்தான் என்றாலும், அங்கங்கே இப்படி பிராமணனின் தபோ பலத்துக்கும், ஸுத்ரியனின் புஜபலத்துக்குமிடையே மோதல் ஏற்பட்டதாகப் பார்க்கிறோம்.

இதை ஆராய்ந்து பார்த்தோமானால் தற்போது வர்ணதர் மத்தை ஆசுஷ்பித்து எழுப்பப்படும் ஒரு புரளி உடைபட்டுப் போய்விடும். தற்காலச் சீர்திருத்தவாதிகள் என்ன சொல்கிறார்கள் என்றால் துருக்கர், வெள்ளைக்காரர் முதலிய அன்னிய தேசத்தார் இத்தனாம் பெரிய நம்முடைய உபகண்டத்தை அவர்களுடைய ஆதிக்கத்தின்கீழ் கொண்டு வந்ததற்குக் காரணமே வர்ண விபாகத்தால் நம்முடைய ஸமுதாயம் பிளவுபட்டுப் பலஹீனமாயிருந்ததுதான் என்று சொல்கிறார்கள். உள்ளர்த்தம் என்னவென்றால், பிராமணர்கள் ராஜாக்களைக் கையில் போட்டுக் கொண்டு மற்ற ஜனங்களை ரொம்பவும் தாழ்த்தி வைத்திருந்தார்கள். இதனால் மனம் கசந்து போயிருந்த மெஜாரிடியான மற்ற ஜாதிக்காரர்கள், 'ராமன் ஆண்டால் என்ன? ராவணன் ஆண்டால் என்ன?' என்று அன்னியர் படையெடுத்தபோது, தங்கள் ராஜாவுடன் ஒத்துழைக்காமலோ, அல்லது அன்னியர்களுக்கு ஸஹாயம் செய்தோ நாம் தோற்றுப் போகும்படியாகப் பண்ணினார்கள் என்பதுதான். பிராமணர்களைக் குற்றவாளிகளாகப் பண்ண வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் கற்பித்திருக்கிற இந்த அபிப்ராயப்படி, உண்மையில் இதர ஜாதியினர்தான் பெரிய குற்றவாளிகளாக ஆக்கப் படுகிறார்கள். தங்களுக்கு உயர்வு இல்லை என்பதற்காகத் தேசத்தையே பிறரிடம் அவர்கள் காட்டிக் கொடுத்ததாகத் தானே இந்த அபிப்ராயப்படி ஆகிறது? இம்மாதிரி, அவர்கள் ப்ரம்ம - ஸுத்ரியர்களிடம் த்வேஷம் கொண்டிருந்ததாகவோ, அன்னியர்களுக்கு ஆதரவாக இருந்ததாகவோ சரித்ர ரீதியில்

ஸாக்ஷியே கிடையாது. ஆனாலும் இப்படிச் சான்று எதுவும் காட்டாத அந்தச் சரித்ர புஸ்தகங்களை எழுதியுள்ள வெள்ளைக்காரர்களும், அந்த வெள்ளைக்காரர்களின் மனப்பான்மையிலேயே ஊறிப்போய்விட்ட நம்மவர்களும், 'வர்ணபேதம் இருந்ததால்தான் ஹிந்து ஸமுதாயம் கட்டுக்கோப்பில்லாமல் பிறர் ஆதிக்கத்தில் அடிக்கடி விழுந்தது' என்று திரும்பத் திரும்பச் சொல்கிறார்கள்!

நம் ராஜாக்களுக்குள்ளேயே ஒற்றுமையில்லாமலிருந்ததால்தான் அன்னியருக்கு இங்கே ஆதிக்கம் கொடுத்துப் போயிற்றே ஒழிய வர்ண விபாகத்தினால் ஏதோ உட்பூசல் ஏற்பட்டிருந்ததால் இல்லவே இல்லை!

சற்று முன் காட்டிய மாதிரி, எப்போதாவது இரண்டு வர்ணங்களிடையே மோதல் ஏற்பட்டது என்றால் அது பிராமணர்களுக்கும் ஸூத்ரியர்களுக்கும் இடையேதான்.

வைதிகத்தில் நான்காம் வர்ணத்தவரின் அபிமானம்

வைச்ய - குத்ர ஜாதியினர் பிராமணரை தவேஷித்து, அந்த ஜாதி ஒழிய வேண்டும் என்று இந்த நூற்றாண்டு ஆரம்பம் வரை நினைத்ததேயில்லை. இப்போதுங்கூட முதலில் ஸூத்ரியர்தான் பிராமண ஆதிக்கத்தை எதிர்த்தது. மற்றவர்களுக்கு முந்தி பிராமணன் தன் தர்மம் கெட்டு, வெள்ளைக்காரன் தந்த படிப்பு, வேலை முதலியவற்றில் போய் விழுந்தான். ஸம்ஸ்தானாதிபதிகள், ஜமீந்தார்கள் ஆகியவர்களின் அதிகாரமெல்லாம் வெள்ளைக்காரன் கைக்குப் போய்விட்ட ஸமயம் அது. அதனால் அசல் ஸூத்ரியர்கள், அல்லது அந்த ஸ்தானத்திலிருந்தவர்கள்தான் அப்போது தங்களுடைய செல்வம், செல்வாக்கு முதலியவற்றில் ரொம்பவும்

பாதிக்கப்பட்டிருந்தவர்கள். ஒரு ராஜ்யம் கைமாறுகிறது என்றால் அப்போது ராஜ வம்சத்தினரும் ப்ரபுக்களும் தானே அதிகம் பாதிக்கப்படுவார்கள்? இப்படித்தான் ஈஸ்ட் இண்டியா கம்பெனிக்கும், அப்புறம் (ப்ரிட்டிஷ்) எம்பயருக்கும் இந்தியா கைமாறியபோது நடந்தது. ஆனபடியால் அதற்கப்புறம் பிராமணர்களே வெள்ளைக்காரர்களின் புது ஆட்சியில் படிப்புக்கும் உத்யோகத்துக்கும் அதிகமாகப் போய்ச் சேர்ந்தபோது ராஜ வம்சம், ஜமீந்தார் வம்சத்துக்கு எரிச்சல் ஏற்படக்கூடியது ஸஹஜம்தானே? 'வெள்ளைக்காரன் நம் பழைய அந்தஸ்தை அடித்துப்போட்டது தொலையட்டும். அது பழைய கதை. இப்போது அவன் தருகிற படிப்பு, பதவிகளைப் பெற்றாவது நாம் தலைதூக்கலாம் என்றால், பிராமணன் அல்லவா போட்டியாய் வந்திருக்கிறான்? பாரம்பர்யமான புத்தி ப்ரகாசத்தால் நம்மைப் பின்னுக்குத் தள்ளுகிறான்?' என்ற எண்ணம் அவர்களுக்கு ஏற்படக்கூடியதுதானே? அதனால்தான் கூத்திரியர்களும், மற்ற அப்பிராமண ப்ரபுக்களும் முக்யஸ்தர்களாக இருந்த ஜஸ்டிஸ் பார்ட்டி உண்டாயிற்று. பிற்பாடுதான் மனோபேதம் பரவிப் பரவி மற்றவர்கள் 'பார்ப்பான் ஒழிக!' என்று கிளம்பியது.

முன்னாளில் எந்த அளவுக்கு நாலாம் வர்ணத்தவர் வைதிக அபிமானமுள்ளவர்களாக இருந்தார்களென்பதற்கு ஓர் அழுத்தமான எடுத்துக்காட்டு தெரிகிறது. பிராமணராகவே கன்னட தேசத்தில் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் பிறந்த பஸவர் என்பவர் ஒரு சைவ ஸம்ப்ரதாயத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார். வீரசைவம் என்கிற அது, வேதியர் ஒருவராலேயே உருவாக்கப்பட்ட போதிலும் வேத ப்ராமாண்யம், வர்ண விபாகம் (ஜாதிப் பிரிவினை) முதலியவற்றைக் கண்டனம் செய்கிறது. இதற்கு அடுத்த நூற்றாண்டில் தமிழ்நாட்டில் வேளாளர் வகுப்பில் பிறந்த மெய்கண்டார் சைவ ஸித்தாந்தத்தை ஏற்படுத்தினார். தமக்குச் சிறிது காலந்தான் முன்னால் ஒரு பிராமணரே அவைதிகமாகச் சிவமதம் உண்டாக்கியிருந்தும் இவர் வேத நெறிக்கு உடன்பட்டதாகவும், உட்பட்டதாகவுமே தம்முடைய ஸம்ப்ரதாயத்தை உருவாக்கியிருக்கிறார்! வேதியர்களுக்கும் வேளாளர்களுக்கும் நல்ல ஒற்றுமை எப்போதும் இருந்து வந்ததால்தான் இப்படியிருந்திருக்கிறது!

ப்ரம்ம - கூத்ர மோதல் என்பதுங்கூட எப்போதாவது ஏற்பட்டதுதான். நூற்றுக்குத் தொண்ணூற்றொன்பது, பிராமணரும் கூத்ரியரும் மனமொத்துத்தான் போயிருக்கிறார்கள். எப்போதேனும் பேதம் உண்டான ஸமயத்தில்கூட ஸமுஹச் செல்வாக்குப் படைத்த பிராமணர்கள் தங்களிடம் ஸௌஜன்யமில்லாத ஸ்வதேச ராஜாக்களுக்கு விரோதமாக அன்னியப் படையெடுப்புக்காரர்களுக்கு ஒத்தாசை செய்ததாக 'ஹிஸ்டாரிகல் எவிடென்ஸ்' (சரித்ரச் சான்று) அடியோடு கிடையாது. மந்த்ராலோசனையில் முக்யப் பொறுப்பு வஹித்தவர்களும், ஊராட்சி ஸபைகளில் அங்கத்தினர்களாக இருந்தவர்களுமான பிராமணர்கள் ராஜாவைக் காட்டிக்கொடுத்து த்ரோஹம் செய்ததாக எங்கேயும் இல்லை. அதாவது வர்ண பேதத்தால் தேச ஆட்சி பாதிக்கப்பட்டது என்பதற்கு ஆதாரமே இல்லை!

'வர்ண பேதத்தால் ஜனங்களுக்குள் ஐக்கியமில்லை. அதோடு, குறிப்பாக ஜனத்தொகையில் பெருவாரியான நாலாம் வர்ணத்தினர் தாழ்த்தப்பட்ட மனப்பான்மையில் எவ்வித ஊக்கமுமில்லாமல் இருந்தார்கள்; இதனால்தான் தேசம் சக்தி இழந்து அடிக்கடி அன்னிய தேசத்தாருக்கு வசமாயிற்று' என்று சொல்லும் குற்றச்சாட்டுக்குக் கொஞ்சமும் ஆதாரமில்லை என்பதற்காகவே சொல்கிறேன்.

**தேச ஒருமை
வேத தர்மத்தினாலேயே;**

இன்னும் சொல்லப் போனால் உண்மை நிலைமை இதற்கு நேர்மாறானது. என்னதான் சரித்ரத்தை twist பண்ணி (திரித்து)ச் சொல்வதென்றாலும் மறைக்க முடியாமல் காலவாரியாகப் பல ஸம்பவங்கள் நடந்தபோது உண்மையைத் தெரிவிக்கும்படிதானே ஆகும்? இப்படி வெள்ளைக்காரர்கள் எழுதிய சரித்ரத்திலிருந்தே குசுமமாகத் தெரிவது என்னவென்

றால், இப்போது தப்பாக நினைக்கப்படுவதற்கு நேர் எதிராக, வேத மதத்தின் வர்ணாச்ரம தர்மங்கள் செவ்வனே அனுஷ்டிக்கப்பட்ட காலங்களில்தான் தேசத்திலே உறுதியான 'யூனிட்' (ஒருமைப்பாடு) ஏற்பட்டிருக்கிறது; 'எம்பயர்' என்றும் 'பேரரசு' என்றும் சொல்லும் மஹத்தான ஸாம்ராஜ்யங்களும் அவற்றை ஆள்கிற சக்ரவர்த்தி வம்சங்களும் இருந்திருக்கின்றன; அன்னிய தேசத்தார் படையெடுத்து வாலாட்டுவது அப்போதுதான் மிகவும் குறைவாக இருந்திருக்கிறது; வேதத்துக்கு முரணான அஹிம்ஸா மதங்களை ஆதரித்த ராஜாங்களின் கீழேதான் தேச ஐக்கியம் குலைந்து, அங்கங்கே உதிரி உதிரி ராஜ்யங்கள் தோன்றுவதாகவும், அன்னிய தேசத்தார் வந்து ஸுலபமாக ஆக்ரமிப்பு நடத்துவதாகவும் இருந்திருக்கிறது.

வெள்ளைக்காரர்கள் எழுதிய ஹிஸ்டரி யிலேயே இப்படி குசுமமாகத் தெரிகிறது. இந்த உண்மையை நாம் ஸ்வதந்த்ரம் பெற்றபின் நம்மிலேயே பெரிய ஹிஸ்டாரியன்களாக உள்ள முன்ஷி போன்றவர்கள் நம்முடைய சரித்திரத்தை உள்ளபடி புனர்நிர்மாணிக்க வேண்டுமென்று முயற்சி பண்ணி எழுதுவது வெளிப்படையாகவே அழுத்தமாகத் தெரிவிக்கிறது.

முன்ஷி என் மாதிரி ஸனாதன மடிஸஞ்சி கோஷ்டி இல்லை. 'சீர்திருத்தம்' என்ற கொள்கைகள் உடையவர்தான். காந்திக்கு ஆப்தர். நேருவின் மந்த்ரிஸபையில் இருந்திருப்பவர். ஆகையினால் அவரை ஜாதி தர்மம் வேண்டும் என்று பிடிவாதம் பிடிக்கிற 'பிற்போக்குக்காரர்கள்' எனப்பட்டவர்களோடு சேர்ப்பதற்கேயில்லை. ஆனாலும் ஸத்யம் என்ற கண்ணோட்டத்திலேயே அவரும் அவரைப் போன்றவர்களும் இப்படி (மேலே காட்டியபடி) சொல்லியிருக்கிறார்கள்!

நல்ல வைதிக ஆசரணையுடன் வர்ணாச்ரமப் பரிபாலனம் பண்ணிச் சக்ரவர்த்தியாக இருந்த சந்த்ரகுப்தன் ஆட்சியில் சீரும் சிறப்புமாயிருந்த மௌர்ய ஸாம்ராஜ்யம், பௌத்தத்தில் தீவ்ர அபிமானமுள்ள அசோகனுக்கு அப்புறம் சிதறிப்போய் 'சுகா'கள் என்னும் Scythians, க்ரீஸின் ஆதிக்கத்தில் Asia Minor என்கிற மத்ய ஆசியாவிலிருந்த பாக்டீரியா என்ற பகுதியைச் சேர்ந்தவர்கள், Parthians என்பவர்கள், குஷானர்கள் முதலிய

அன்னியர்களுக்கும், இன்னும் பல அநாகரிக மிலேச்சக் கூட்டங்களுக்கும் கைமாறியது; அப்புறம் மறுபடியும் நல்ல வைதிக வர்ணாச்ரமப் பற்றுடன் வந்த புஷ்யமித்ர சுங்கர் சக்ரவர்த்தியாக அச்வமேதம் பண்ணி, தேசத்துக்குப் புது ரத்தம் பிடிக்கச் செய்தது; இதற்கப்புறமும் சக்ரவர்த்தியாக அச்வமேதம் செய்த ஸமுத்ரகுப்தன், சந்த்ரகுப்த விக்ரமாதித்யன் (முன்னே சொன்னது மௌர்ய வம்ச சந்த்ரகுப்தன், இது குப்த வம்சத்து சந்த்ரகுப்தன்) முதலியவர்களின் ஸாம்ராஜ்யம் நல்ல வர்ணாச்ரம தர்மக்கட்டோடு தலைநிமிர்ந்து உன்னதமாக நின்றது - முதலான பல விஷயங்களை இவர்கள் எடுத்துக்காட்டி, வர்ண தர்மம்தான் முக்யமாக ஸமுஹ ஒற்றுமைக்கும், ஸமுஹ சக்தியைக் கிளறிவிட்டு ஜ்வலிக்கச் செய்வதற்கும் காரணமாயிருந்தது என்று சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறார்கள்!

‘தனக்கென்று இது காத்துக் கொடுக்கப்பட்ட தொழில்; தன்னை ரக்ஷிக்க இப்படி ஒன்று நிச்சயமாயிருக்கிறது’ என்ற அபிமானமும் தெம்பும்; அப்புறம் இப்படி ஒரு தொழிலார் ஸமுஹம் முழுதும் ஜாதி என்று ஒரு கட்டின்கீழ் ஒற்றுமையுடன் இருப்பதில் அவர்களுக்குள் உறவு முறை மாதிரியான பற்றில் பிறந்த ஜீவ சக்தி; வகைதொகை செய்த இப்படிப்பட்ட பல ஜாதிகள் ஒன்றுக்கொன்று கைகொடுத்துக் கொண்டு, இட்டு நிரப்பிக் கொண்டிருப்பதில் அனைவரையும் சேர்த்துப் பிடித்து வைக்கிற ஒட்டுறவு ஏற்பட்டு தேச - ஸமுதாயம் முழுவதற்குமே இருந்த ஒற்றுமைச் சக்தி; பௌத்த - ஜைனர்கள் சொன்ன நிர்வாணம், கைவல்யம் என்று மனஸில் ஒட்டாத தத்வமாக இல்லாமல் கல்யாண குண நிலையமான தெய்வங்களையும், நம் மாதிரி மனுஷ்யர்களாக இந்த பூமியிலேயே வந்து கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டு, குழந்தை குட்டி பெற்றுக் கொண்டு, ராஜ்ய பரிபாலனம் செய்து, (அஹிம்ஸைக் கொள்கை என்று அக்ரமத்தை எதிர்க்காமல் விட்டுவிடாமல்) அதர்ம சக்திகளோடு பராக்க்ரமத்துடன் யுத்தம் செய்து ஜயித்த ராமன், க்ருஷ்ணன் முதலான அவதாரங்களையும் கொண்ட ஹிந்து மதம் கொடுத்த கார்ய சக்தி - இவை எல்லாம்தான் வைதிக ஆசரணை இருந்த ஸமயங்களிலேயே இங்கே மஹா ஸாம்ராஜ்யங்களை ஏற்படுத்தின என்று அவர்கள் சொல்வதிலிருந்து எவருக்கும் புரியும்!

ஒரு 'எக்ஸ்ட்ராக்ட்' முன்ஷி எழுதியதிலிருந்து ஒரு பத்ரிகையில் பார்த்தேன். அதிலே பௌத்த விச்வாஸமுள்ள ஹர்ஷ வர்தனன் பெரிய ஸாம்ராஜ்யம் எழுப்பினதாக நினைப்பதுகூட அவ்வளவு ஸரியில்லை என்று காட்டியிருக்கிறார். மஹாகவியான பாணன், ஹர்ஷன் தன்னுடைய 'பேட்ரன்' (போஷகன்) என்பதால் கொஞ்சம் மிகைபடவே எழுதிய 'ஹர்ஷ சரித்ரம்' பிரபலம் பெற்றதிலேயே இம்மாதிரி ஸரியில்லாத ஒரு அபிப்ராயம் பரவிவிட்டதாகச் சொல்லியிருக்கிறார். அவனுக்கு முன்னிருந்த குப்த ஸாம்ராஜ்யத்தோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் ஹர்ஷனின் ராஜ்யம் சின்னதே என்றும், அதுவுங்கூட குப்தர்கள் ஹிந்து தர்மத்தைக் கொண்டு தங்கள் ஸாம்ராஜ்யத்தை நீண்ட காலம் காத்தது போலக் காக்கப்படாமல், ஹர்ஷனின் தலை சாய்ந்தவுடன் தானும் சாய்ந்துவிட்டது என்றும் காட்டியிருக்கிறார்.

வர்ணாச்ரம வ்யவஸ்தை இல்லாவிட்டால் ஜன ஸமுதாயம் எந்தப் பிடிப்புமில்லாமல் நெல்லிக்காய் மூட்டையாகச் சிதறிச் சோகை பிடித்துப் போகிறது என்பதையும், அன்னிய தேசத்தார்களின் பசி பிடித்த கண்ணுக்கு எப்போதும் இலக்காக இருந்த நம் தேசத்தின் ராஜாங்கங்களை அஹிம்ஸா தத்வம் நிச்சயமாகப் பலஹின்படுத்தி பலியாக்கிவிடும் என்பதையும் பெரும்பாலான பௌத்த - சமணச் சார்புள்ள ராஜாக்களும் உணர்ந்திருக்கவே செய்தனர். அதனால் அவர்கள் பெயருக்கு அந்த மதஸ்தர்களாயிருந்தாலும், சைத்யம், விஹாரம் நிறையக் கட்டிப்போட்டாலும், யுத்தமும் செய்து கொண்டதான் இருந்தார்கள். அதோடு ஜனங்கள் வர்ண தர்மப்படியே தொழில் செய்து கொண்டு நீடிப்பதை ஆமோதித்து அனுமதித்து வந்தார்கள். க்ஷீணமாகி வந்தாலும், அவர்கள் காலத்திலும் இருந்துவந்த சில ஸத் பிராமணர்களை அவர்கள் ஆதரித்தே இருந்திருக்கிறார்கள்.

பிராமணர்களின் வர்ணதர்மக் கட்டுப்பாட்டால் தேசத்தின் சக்தி ஹீனமடைந்து அசலார் இங்கே புகுந்து கொண்டு விட்டார்களென்ற குற்றச்சாட்டுக்கு முற்றிலும் மாறாக, அசோகனுக்கு அப்புறம் மௌர்ய ஸாம்ராஜ்யம் படுத்துப் போனபோது 'டெக்கானி'ல் (தக்காணம் எனும் தக்ஷிண பாரதத்தில்) மறுபடி ஜனசக்தியை ஒன்று திரட்டி சாதவாஹன

ஸாம்ராஜ்யத்தை ஸ்தாபித்ததே ஒரு பிராமணன்தான்!

எதையாவது சொல்லி, ஒரு குடும்பமாக ஒன்றுபட்டிருந்த வர்களைக் கலைத்துக் கெடுத்து, அவர்களில் ஒரு பிரிவினரின் மனஸில் விஷ வித்தைப் போட்டுவிடக்கூடாது என்பதற்காகத் தான் இவ்வளவும் சொல்கிறேன்.

அத்வைதமும் அரசாங்கமும்

வர்ணதர்மம் தேச ஒற்றுமையைக் குலைத்தது என்கிற புரளி மாதிரி இன்னொன்று சொல்வதையும் கொஞ்சம் உடைத்துவிடுகிறேன். 'மாயை மாயை என்று லோகத்தை ஆசார்யாள் சொன்னதால் ஹிந்துக்கள் கார்ய ஸாஹஸமே யில்லாமல் த்ராபையாக ஆகிவிட்டார்கள். அதனால்தான் இந்தியா வெளிதேசத்தவர்களுக்கு அடிமைப்பட்டது' என்று சொல்கிறார்கள். அத்வைதத்தையோ, மாயையையோ ஆசார்யாள் ஸர்வஜனங்களும் ஏற்று நடத்த வேண்டிய தத்வங்களாகச் சொல்லவேயில்லை! அவர்களைக் கர்மானுஷ்டானத்திலும், பக்தி வழிபாட்டிலும்தான் அவர் கொண்டு வந்தார். பக்வப்பட்டபின்தான் அத்வைதத்துக்கும், 'மாயா டாக்டரின்' என்கிறார்களே, அதற்கும் போகச் சொன்னார்.

சரித்ர பூர்வமாக ப்ரத்யக்ஷத்தில் தெரிவதை எடுத்துக் காட்டினால் போதும். பரம அத்வைதிகளாக இருந்த மூன்று பேர்தான் - மூவரும் பிராமணர்களே - மூன்று ஆக்கசக்தி பொருந்திய ஹிந்து ஸாம்ராஜ்யங்களை ஸ்தாபிக்கக் காரணமாக இருந்தவர்கள். அந்த மூன்று பேரில் ஒருவர் ப்ரம்மசாரி, இன்னொருவர் க்ருஹஸ்தர், மூன்றாமவர் ஸன்னியாஸி என்பது ஒரு ஸ்வாரஸ்யமான விஷயம்.

மாலிக்காஃபூர் தெற்கே ராமேஸ்வரம் வரையில் போய் ஆலயங்களைச் சின்னாபின்னப்படுத்தி ஹிந்து ஸமுஹத்தின்

மீது ரணகாயம் ஏற்படுத்திவிட்டுப் போனபின் மறுபடி நம்முடைய நாகரிகம் தலைதூக்கிப் பெருமைக்குரிய ஸ்தானத்தைப் பெற்றது விஜயநகர ஸாம்ராஜ்யத்தினால்தான். அதைப் பதினாலாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் ஸ்தாபித்துக் கொடுத்தது யாரென்றால், அத்வைத ஸன்னியாஸியாக ஆசார்ய பீடத்திலேயே இருந்த வித்யாரண்ய ஸ்வாமிகள்தான்!

விஜயநகர ஸாம்ராஜ்யத்திலிருந்தே கிளை மாதிரி தஞ்சாவூர் நாயக் வம்ச ராஜ்யத்தை ஸ்தாபிக்கக் காரணமாயிருந்தவர் க்ருஹஸ்தராயிருந்தாலும் 'அத்வைத வித்யாசார்ய'ரென்றே கூறப்பட்ட கோவிந்த தீக்ஷிதராவார்!

அவுரங்கஸீபின் மதவெறியில் ஹிந்து ஸமுதாயம் நசித்துப் போகாமல் அதற்குப் புது ஜீவன் ஊட்டி மஹாராஷ்டிர ஸாம்ராஜ்யம் ஏற்படுத்தியது சிவாஜி என்றால், அந்தச் சிவாஜிக்கு ஜீவ சக்தி ஊட்டித் தட்டி எழுப்பியது அவனுடைய குருவும், பரம அத்வைதியும், சுத்த ப்ரஹ்மசாரியுமான ஸமர்த்த ராமதாஸ்தான்!

நிரம்பவும் விஷயம் தெரிந்தமாதிரி காட்டிக் கொண்டு பொறுப்பில்லாமல் அபிப்ராயம் சொல்லி நம்முடைய பெரிய ஆத்மிக, ஸமய கலாசாரத்தில் நமக்குத் தாழ்வு மனப்பான்மை உண்டாகும்படிச் செய்கிறார்களென்று காட்டவே இதையெல்லாம் சொல்கிறேன்.

ஜனங்களின் மதிப்பிலே யாருக்கு உயர்ந்த ஸ்தானம், வித்தையில் யார் ஓங்கி இருக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்த்து ஹிந்து ஸமுதாயப் பிரிவுகளுக்குள்ளே போட்டி பொறாமைகள் இருந்ததேயில்லை. அப்படிக் கொஞ்சம் எங்கேயர்வது தலை தூக்கினால்கூட அது கூத்திரியர்களுக்குப் பிராமணர்களிடம் ஏற்பட்டதாகத்தானிருந்தது.

பிராமண - கூத்திரிய மோதல் ஏற்பட்ட ஸமயங்களில் கூட நம்முடைய உத்தமமான தேசப் பண்புக்குரிய சில ப்ரத்யேக அம்சங்களைப் பார்க்கிறோம். மற்ற தேசங்களில் போப்புக்கும் ராஜாங்கத்துக்கும் அபிப்ராய பேதம், உலேமாவுக்கும் ஸுல்தானுக்கும் கருத்து வேற்றுமை என்றால் அதை அசல் சண்டையாகவே போட்டுத்தான் தீர்த்துக் கொண்டிருக்

கிறார்கள். வெட்டு, குத்து என்று ராஜாக்கள் ஒருபோதும் செய்ததில்லை. இப்போது திரித்துச் சொல்வதுபோல பிராமணன் எல்லார் தலைமீதும் உட்கார்ந்து நசுக்கிக் கொண்டு கொட்டமடித்திருந்தானென்றால், இம்மாதிரி ராஜவம்சத்தினருக்கும் பிராமணர்களுக்கும் கொஞ்சம் மோதல் உண்டான ஸமயங்களில் மற்ற பொது ஜனங்களெல்லாம் சேர்ந்து கூத்திரியர்களை உசுப்பிவிட்டு பிராமணர்களை ஒழித்துக் கட்டும்படிப் பண்ணியிருப்பார்கள். இப்படி நடந்ததே இல்லை.

கையிலே சுத்தியைப் பிடித்த ஒரு ஜாதியினர் மோதலின் போதும் இப்படி மரியாதைக்குக் கட்டுப்பட்டிருந்தார்கள்; வேதத்தில் அதிகாரம் பெறாதபோதிலும் ஜனங்களில் பெருவாரியாக இருக்கிற ஜாதியாரும் இம்மாதிரி ஸந்தர்ப்பங்களில் தூபம் போட்டுச் சண்டை மூட்டிவிடாமலிருந்திருக்கிறார்கள் என்பது அந்த ஜாதியாருடைய உத்தமப் பண்பையே காட்டுகிறது என்பது வாஸ்தவம்.

ஆனால் இதை அதோடு முடித்து விடுவதற்கில்லை. நிஜமாகவே அறிவுச் செருக்கும், ஜாதிக்கொழுப்பும் படைத்தவர்களாகப் பிராமணர்கள் இருந்தால் எத்தனை பண்புள்ள இதர ஜாதியாரும் அவர்களுக்கு உயர்ந்த ஸ்தானம் கொடுத்து வைக்க முடியுமா? ந்யாயமாகவே பார்த்தாலும் இப்படித் திமிரும் அஹந்தையும் பிடித்தவர்களாக ஒரு ஜாதி இருந்தால் அதை அடக்கி, ஒடுக்கித்தானே வைக்க வேண்டும்? தேஹபலம் போதாத ஒரு ஜாதியை ஸுலபமாகவே இப்படி அடக்கியும் போட்டுவிடலாமே! இப்படியெல்லாமிருந்தும் அம்மாதிரி அடக்கவில்லையென்றால், இதிலிருந்து என்ன தெரிகிறது? பிராமணர்களும் நிஜமாகவே மரியாதைக்குகந்த நல்ல குணசீலங்களையும், சிறந்த புத்தி வன்மையையும் பெற்றவர்களாகத் தான் இருந்திருக்க வேண்டும் என்று தெரிகிறது.

இப்படிப்பட்ட புத்தியை அவர்களுக்கு அளித்தது வித்யை; புத்தி மட்டுமில்லாமல் அதோடு குணசீலங்களைத் தந்தது அக்கால வித்யாப்யாஸ முறை - குறிப்பாகக் குருகுல முறை.

அபூர்வமாக பிராமண எதிர்ப்பு வலுவாக ஏற்பட்ட போதும் அது பௌதிக பலத்தைக் காட்டிச் செய்த எதிர்ப்பாக

இல்லாமல் வேத மதத்துக்கு விரோதமாகவோ வித்யாஸமாகவோ இன்னொரு மதத்தைக் காட்டி ஸித்தாந்த ரீதியில் செய்த எதிர்ப்பாகவே இருந்ததும் பிராமணர்களின் வித்யா பலத்துக்குச் சான்றேயாகும். பௌத்த, சமண, ஸிக்கிய மதங்கள் தோன்றியதைத்தான் சொல்கிறேன்.

ஸிக்கிய மதத்தை, பௌத்தத்தையும் சமணத்தையும் போல் அவ்வளவு வேத விரோதமானது என்று சொல்லக்கூடாதுதான். வேத மதத்துக்கு முதுகெலும்பாயுள்ள வர்ண தர்மம், சடங்குகள் ஆகியவற்றை அந்த மதம் விலக்கிவிட்டாலும்கூட, தன்னைத் தாய் மதத்துக்கு விரோதமானதாக ப்ரகடனம் பண்ணிக் கொண்டதில்லை. துருக்கரின் கொடுங்கோன்மைக்கு ஆளான பிராமண பண்டிதர்களுக்குத் தஞ்சம் கொடுத்து, அவர்களுக்காகத் துருக்கர்களோடு யுத்தமே செய்த ஸிக்கிய குருமார்கள் உண்டு.

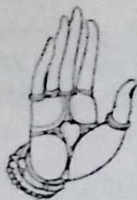
ஷுத்திரியர்களான புத்தர், ஜினர், நானக் முதலானவர்கள் பிராமணர்கள் எந்தத் துறையில் சிறப்புப் பெற்றிருந்தார்களோ, அந்த ஸமயத் தத்வத்திலேயே புதிய அபிப்ராயங்களையும், வழிகளையும் ஸாத்விகமான ரீதியில் காட்டித்தான் அவர்களோடு மோதினார்கள்.

அக்காலங்களில் பிராமணர்கள் ஆத்ம பலத்தில் கொஞ்சம் பின்னே போயிருந்தாலும் அவர்களிடம் பாரம்பரியமாக வந்திருந்த சாஸ்த்ரத்தின் பலம்தான் அவர்களுடைய உண்மையான பலம் என்று புரிந்து கொண்டே அந்த சாஸ்த்ரங்களைத் தாக்கி ஜயிப்பதுதான் அவர்களை ஜயிப்பதாகுமே தவிர, அவர்களையே ஸ்தூலமாகத் தாக்குவது அல்ல என்று அவர்களிடம் மனோபேதம் கொண்ட ஷுத்திரியர்களுக்கு ஓர் உணர்ச்சி இருந்திருக்கும் போலிருக்கிறது. 'ரேஸ் கான்ஷஸ்னஸ்', 'க்ளாஸ் கான்ஷஸ்னஸ்' என்றெல்லாம், (தனி மனுஷ்யனுக்கு இருக்கிறாற் போலவே) ஒவ்வொரு கூட்டத்துக்கும்கூட இருந்து அதற்குச் சக்தி வாய்ந்த ப்ரதிநிதிகளாகவே அந்தக் கூட்டத்தில் அவ்வப் போது தலைமை தாங்கும் மனுஷ்யர்கள் தோன்றுவதாக இப்போது மனோதத்வ சர்ஸ்த்ரத்தில் சொல்கிறார்கள். இம்மாதிரி, எல்லா ஷுத்திரியர்களுக்கும் இல்லாவிட்டாலும் அதிலே ஒரு பகுதிக்கு பிராமணர்களிடமிருந்த மனோபேதத்தில்

அவர்களைத் தத்வ ரீதியில் ஜயிக்க வேண்டும் என்றிருந்த எண்ணத்துக்கு ப்ரதிநிதிகளாகவே புத்தர், ஜினர் போன்றவர்கள் தோன்றினார்கள். இது இரண்டு தரப்புக்குமே பெருமை தரும் விஷயம்.

என்ன சொல்கிறேனென்றால், 'அறிவு, தத்வம் என்பனவற்றுக்கு பிராமணன்தான் 'ரெபாஸிடரி' (குடியிருப்பு) ஆக இருக்க வேண்டுமென்பதில்லை; அவன் காட்டும் சாஸ்த்ர ரீதிக்கு அடங்கியே, அவனை மந்த்ரியாக வைத்துக் கொண்டு ஆலோசனை கலந்தே செயலாற்றுகிற எங்களுக்கு வெறும் புஜபலம் மட்டுமில்லாமல் இந்தப் புத்தி பலமும் உண்டு' என்று ஒரு கூட்டு consciousness கூத்தரியர்களில் ஒரு பிரிவுக்கு உள்ளூற இருந்து அதுவே இப்படி அவர்களைப் புது மதங்களை ஸ்தாபிக்கும்படித் தூண்டியிருக்கலாம்!

இந்த ஸைகாலஜி ஸூக்ஷ்மம் இன்னொரு அம்சத்திலுங் கூடத் தோன்றுகிறது. பிராமணர்களைத்தானே ரொம்பவும் ஸாத்விகர்களாக சாஸ்திரத்தில் வைத்திருக்கிறது? பொது வழக்கிலும் அவன்தானே மற்றவர்களைவிட ஸாதுவாக இருந்திருக்கிறான்? இதற்கு நேர்மாறாக கூத்தரியர்கள் நிரம்ப ராஜஸமுள்ளவர்களாகவும் வீரர்களாகவும், யுத்தத்துக்குத் தினவு எடுத்தவர்களாகவும் இருந்திருக்கிறார்கள். இதனாலேயே ஸைகலாஜிகலாக உண்டாகிற மனப்போக்கில் (பிராமணனைப் போல அல்லது அவனைவிடவும் தங்களுக்கும் புத்தி பலமும், தத்வ விசார நைபுண்யமும் (நிபுணத்தன்மையும்) உண்டு என்று காட்டிப் புதிய மத சித்தாந்தங்களைச் செய்தாற்போலவே), அவனைவிடவும் தாங்கள் ஸாத்விகர்கள் என்று ஸ்தாபித்துக் கொள்ளவும் எண்ணம் இருந்திருக்கலாம். அதனாலேயே புத்தரும், ஜினரும் பிராமணன் பசுபலி தந்து செய்கிற யஜ்ஞத்தை எதிர்த்து, பரம அஹிம்ஸையை வலியுறுத்தும் மதங்களை ஏற்படுத்தியிருக்கக் கூடும். இதனால் அவர்களுடைய அஹிம்ஸா வாதத்தின் அந்தரங்க சுத்தத்தை ஸந்தேஹிப்பதாக ஆகாது. இந்த 'கன்விக்ஷ்'னுக்கு (உறுதிக்கு) அந்த கான்ஷஸ்னஸும் (உணர்ச்சியும்) உரம் கொடுத்திருக்கலாம் என்பதே அர்த்தம்.

புது மதங்களில் பெரிய வித்யாசாலைகள்

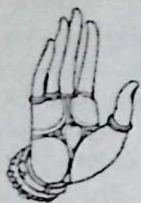
இப்படிப் புத்தரும் ஜினரும் புது மதங்கள் உண்டாக்கிய போது பிராமணன் சொல்லிவந்த வேத ப்ராமாண்யம், வைதிக அனுஷ்டானம், வர்ணவிபாகம் இவை அந்த மதங்களில் இல்லை. வேதத்தை இன்னார்தான் அப்யஸிக்கலாம், இன்னார் கூடாது என்று விதி இருப்பதுபோல் இல்லாமல், அந்த மதங்களில் எல்லாரும் அவர்களுடைய ஆதார க்ரந்தங்களைப் படிக்கலாம் என்று வைத்தார்கள். இதனால் அவர்கள் ஸர்வ ஜனங்களுக்குமாக (பழைய வைதிகக் குருகுலங்கள் போலச் சின்னதாக இல்லாமல்) பெரிய பெரிய வித்யாசாலைகள் வைக்க வேண்டியதாயிற்று.

ஸர்வ ஜனங்களும் சேருவதற்கு ஸாதகமாக இன்னொன்றும் சேர்ந்து கொண்டது. குருகுலங்களில் வ்யாகரணத்தினால் நன்கு சுத்தி செய்யப்பட்ட ஸம்ஸ்க்ருத சாஸ்த்ரங்களே போதிக்கப்பட்டன. ஸாமான்ய ஜனங்களுக்கு ஸம்ஸ்க்ருதம் வராது. அவர்கள் அதன் கொச்சையான ப்ராக்ருத பாஷைகளைத்தான் அறிவார்கள். புத்தமதத்தின் ஆதார நூல்களாகிய த்ரிபிடகம் என்ற மூன்று தொகுப்புக்களும் பாலி என்ற ப்ராக்ருத பாஷையிலேயே எழுதப்பட்டன. ஜைனர்களின் ஆதார நூலான 'அங்க'ங்கள் என்பவையும் ப்ராக்ருத பாஷைகளில் இன்னொன்றான 'அர்த்தமாகதி' என்பதில்தான் எழுதப்பட்டன.

போது மக்களுக்கு எழுத்தறிவு இல்லாத நிலையில் ஒரு தேசத்தில் பலவந்த முறையில் போகாமல் மதமாற்றம் செய்யும் போது அதற்குப் பள்ளிக்கூடம் வைத்து அவர்களுக்குக் கல்வியறிவு தந்து தங்கள் ஸமய நூல்களைச் சொல்லிக் கொடுப்பது ஒரு முக்யமான அங்கமாகிவிடுகிறது. கிறிஸ்துவ மிஷனரிகள் விஷயம் நமக்குத் தெரிந்ததுதானே? ஐந்நூறு வருஷத்துக்கு

முந்தி நானக் இதேபோலப் பஞ்சாபில் தம்முடைய ஸிக்கிய மதத்தைப் பரப்ப நினைத்தபோது அந்த பாஷைக்கு முறையாக லிபியே இல்லை. அதனால் லிபியும் மத குருவே கண்டுபிடிக்க வேண்டியதாயிற்று. (நானக்கை அடுத்து குருவாக வந்து, அவர் உபதேசங்களை எல்லாம் திரட்டி ப்ரசாரம் செய்த அங்கத் என்ற) குருவினால், குருமுகமாக உண்டான தாலேயே அந்த லிபிக்கு 'குர்முகி' என்று பெயர். அடித்துப் பிடித்துத் தங்கள் மதத்துக்கு மாற்றாமல் ஸாத்விகமாக, அல்லது ஸாமர்த்யமாக மாற்ற நினைக்கிற மதஸ்தர்கள் பொது மக்களுக்கு வித்யாசாலைகள் வைப்பதன் மூலமும் அதை ஸாதித்துக் கொள்கிறார்கள் என்பதுதான் பாயின்ட். அறிஞர்களுக்கே தெரிந்த ஸம்ஸ்கிருதத்தைவிட்டு, பொதுஜன பாஷையான ப்ராக்ருதத்துக்கு ஏற்றம் தந்து பௌத்த - ஜைனர்கள் இந்த உபாயத்தைக் கையாண்டார்கள்!

ஆனால் போகப்போக தத்வ வாதங்கள் கிளைவிட்டுக் கொண்டே போய் நுட்பமான விஷயங்களைச் சொல்ல வேண்டி வந்ததில் பிற்காலப் பௌத்த - ஜைனர்களும் ஸம்ஸ்கிருதம்தான் இதற்கு ஏற்ற பாஷை என்று கண்டு கொண்டார்கள். அதிலேயே புஸ்தகங்கள் எழுத ஆரம்பித்தார்கள். கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் ஹர்ஷவர்தனன் காலத்தில் சைனாவிலிருந்து இந்தியாவுக்கு வந்த ஹ்வான்-த்ஸாங், பௌத்தர்கள் ஸம்ஸ்கிருதத்திலேயே தங்களுடைய ஆலோசனைகளையும் வாதங்களையும் நடத்தினார்களென்று சொல்லியிருக்கிறார். அது எப்படியானாலும் ஆரம்பத்தில், ஸர்வஜனங்களுக்கும் ஸர்வஜன பாஷையிலேயே கல்வி என்று அவர்கள் ஆரம்பித்ததில்தான் விஸ்தாரமான வித்யாசாலைகள் முன்னெவிட மிகவும் அதிகமாக ஏற்படலாயின.

அந்தணரை மையப்படுத்தி குருகுலங்கள் வளர்ச்சி

இதற்கு முன்னிருந்த நிலைமையைத்தான் முன்னேயே சொன்னேன்; ரொம்பவும் specialised ஸமாசாரம் கற்றுக் கொள்வதற்கு மட்டுமே வைச்ய - குத்ர ஜாதியினர் பிராமண ஆசார்யனிடம் போகவேண்டியிருந்தது என்றும், மற்றபடி அவனுடைய குருகுலம் பிரம்ம - ஸுத்ர சிஷ்யர்களுக்கானதாகவே இருந்தது என்றும் சொன்னேன். இதிலும் குறிப்பாகப் பிராமணப் பசங்களுக்கு உரியனவாகத்தான் அவை இருந்திருக்கின்றன. அந்தக் காலத்தில் குருகுலம், வித்யாப்யாஸம் முதலிய விஷயங்களே முக்யமாகப் பிராமணனைக் குறித்தவை மாதிரி தான் இருந்திருக்கின்றன. ஸுத்திரியர்களிலும் ராஜகுமாரர்கள், ராஜ குடும்ப முக்யஸ்தர்களின் பசங்கள், ப்ரதான அதிகாரிகளின் பிள்ளைகள் ஆகியோர் குருகுலவாஸம் செய்தனர். அந்த ஜாதியில் மற்ற எல்லாச் சிறுவர்களும் - அதாவது ஸாதாரண ஸேனாவீரர்கள், சிப்பந்திகள் ஆகியவர்களது பிள்ளைகள் - வீட்டிலேயே தகப்பனிடமும், அல்லது ஆயுதப் பயிற்சி சாலைகளிலும்தான் அப்யாஸம் செய்திருப்பார்களென்று தோன்றுகிறது. குருகுலவாஸம் செய்த பசங்களும் கூட, தங்களுக்குரிய முழுக் கோர்ஸும் பிராமணப் பசங்களோடேயே சேர்ந்து கற்றுக் கொண்டிருப்பதற்கில்லை. முன்னேயே சொன்னதை மீண்டும் சுருக்கிச் சொல்கிறேன்.

வேதாதி சதுர்தச வித்யைகளைப் பிராமணப் பிள்ளைகளைப்போல அவ்வளவு ஆழ்ந்து, அலசிப் படிக்க வேண்டிய அவச்யம் ஸுத்திரியர்களுக்கு இல்லை. இதேபோல, பிராமணப் பிள்ளைகளில் பிற்காலத்தில் தாங்கள் தனுர்வேத - அர்த்த சாஸ்த்ர ஆசார்யர்களாகிக் கற்றுக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற உத்தேசமுள்ள மாணவர்கள் மாத்திரம் இவற்றை ஆப்ஷனலாக எடுத்துக் கொண்டு படித்திருக்கலாமே தவிர, மற்றவர்கள்

தங்கள் ஜீவனத்துக்கு அவசியமில்லாத இந்த ஆயுத சாஸ்த்ரத் தையும், ராஜாங்க நிர்வாஹ சாஸ்த்ரத்தையும் deep-ஆகக் கற்றுக் கொண்டிருக்க மாட்டார்கள். ஆகையால் பிரம்ம - ஸூத்ர ஜாதி வித்யார்த்திகளுக்குப் பாடங்களும், பாட முறையும் வித்யாஸமாக இருந்திருக்க வேண்டும். சதுர்தச வித்யை களுக்கு மட்டும் அவ்வப்போது பிராமணப் பசங்களும், ஸூத்ரியப் பசங்களும் சேர்ந்து ஒரே குருகுலத்தில் அப்யாஸம் செய்திருக்கிறார்களென்பது நிச்சயம்!

வைச்யர்களுக்கும் வேதத்தில் அதிகாரமுண்டாதலால் அவர்களும் இப்படிப் பிராமண குருகுலங்களில் கொஞ்சம் சேர்ந்து படித்திருக்கலாம். ஆனால் நாளுக்கு நாள் ஜனஸங்கியை பெருகி, புதுப் புதுச் சரக்குகளை உற்பத்தி செய்து விற்பது, அன்னியத் தொடர்புகள் அதிகமாகிக் கடல் கடந்துகூட வர்த்தகப் பரிவர்த்தனை விஸ்தரிப்பது என்றெல்லாம் ஏற்பட்டபோது, வேதாப்யாஸத்தைப் பின்னுக்குத் தள்ளி அவர்களுக்கென்றே ப்ரத்யேகமாக ஏற்பட்ட வாணிக்யம் (வாணிபம்), கோ ஸம்ரசுஷணை இரண்டை மாத்திரமே பால்யத்திலிருந்து ஆயுஸ்காலக் கல்வியாகவும் தொழிலாகவும் அவர்கள் மேற்கொள்ள வேண்டி வந்திருக்கிறது. அதோடு அன்றன்றும் உள்ள நிலவரங்களைப் பொறுத்துக் கணக்குப் பண்ணித் திட்டம் போடுவதும், அன்றன்றும் கிடைக்கிற வாடிக்கைக்கு ஏற்ப ஸமயோசிதமாக நேரே மனுஷ்யர்களோடு பழகி ஸமாளிக்க வேண்டியதுமான வைச்யர்களின் கார்யத்தைத் திறம்படச் செய்வதற்கு அவர்கள் புஸ்தகத்தைப் பார்த்து முடியாது. இதற்கு அந்நாளில் புஸ்தகமும் இல்லை. ஆகையால் அந்தப் பசங்கள் பெரிசாக வித்யாப்யாஸம் என்று பண்ணப் போகாமல், கொஞ்சம் வேதம், ஸமயாசாரம், தங்கள் தொழிலுக்கான சின்ன சாஸ்த்ரங்கள் இவற்றை மட்டும் படித்துவிட்டு, சின்ன வயனிலிருந்தே அப்பனோடு, பாட்டனோடு நேரே தொழிலில் பிரவேசித்து அதன் knack-களை (ரஹஸ்யங்களை, ஸாமர்த்யங்களை, நுட்பங்களை)க் கற்றுக்கொள்வதாக ஏற்பட்டது.

மொத்தத்தில் ஆதி நாளில் வித்யாப்யாஸம் பிராமணனோடுதான் விசேஷமாகப் பொருத்தப்பட்டது. இதனால்தான் எத்தனையோ காலத்துக்குப் பிற்பாடும் வேதத்துக்கே உரிய

‘பாடம்’ என்பதை வைத்தே கல்விக்கூடத்துக்குப் ‘பாடசாலை’ என்று பெயர் நீடித்து வந்திருக்கிறது. காயத்ரி உபதேசத்தில் ஆரம்பித்து ஸம்பூர்த்தியாகக் கற்பிக்கிறவருக்கு ஏற்பட்ட ‘ஆசார்ய’ என்ற பெயர்தான் இன்று நாஸ்திகம், கம்யூனிஸம் சொல்லிக் கொடுப்பவரிடமும் ‘ஆசிரியர்’ என்பதாக ஒட்டிக் கொண்டிருக்கிறது. காயத்ரி உபதேசம் செய்யாமல், ஜீவனோபாயத்தை உத்தேசித்து வேத சாஸ்திரம் கற்பிப்பவருக்குரிய ‘உபாத்யாயர்’ என்பதுதான் இன்றும் ‘வாத்தியார்’ என்று நம் பேச்சில் அடிபடுகிறது!

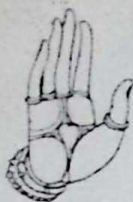
மாணவன்,
மாணாக்கன்

சிஷ்யன் என்றும் வித்யார்த்தி என்றும் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் சொல்வதை நாம் மாணவன், மாணாக்கன் என்கிறோம். செய்யுளில் இதுவே ‘மாணி’ என்று வரும். வாமனாவதாரத் தைப் பற்றித் திவ்ய ப்ரபந்தத்தில் ‘மாணி’, ‘மாணி’ என்று வரும். ‘மானவ’ என்று இரட்டை சுழி ‘ன்’ போட்டு சொன்னால் மனுஷ்யன் என்றுதான் அர்த்தம். மனுவிலிருந்து ஜீவகுலம் தோன்றியது. அதனாலேயே ‘மனுஜன்’, ‘மனுஷ்யன்’, ‘மானவன்’, தமிழில் ‘மனிதன்’, ‘மானுடன்’ முதலான பெயர்கள். Man என்பதும் மனு ஸம்பந்தமானதே. மனஸ் என்ற சிந்தனா சக்தி படைத்தவன் மனு. Man என்றால் thinking animal என்று இதே அபிப்ராயத்தைத்தான் அவர்களும் சொல்கிறார்கள். மானவன் என்றால் மனிதன். ‘மாணவ’ என்று மூன்று சுழி போட்டுச் சொன்னால் ‘சிறுவன்’ என்று அர்த்தம். சின்ன வயஸிலேயே கல்வி கற்கத் தொடங்குவதால் வித்யார்த்தியை மாணவன், மாணாக்கன் என்று சொல்வதாக ஏற்பட்டிருக்கிறது. தமிழ் ‘மாணி’யும் இதிலிருந்தே வந்திருந்தாலும்,

மாணி என்பது, 'மாணவன்' என்பதுபோல் எந்த ஜாதியையும் சேர்ந்த ஸ்டேன்டைக் குறிக்காது; மாணி என்பது உபநயனமான ப்ரம்மசாரியைத்தான் குறிக்கும். ஆதியில் பிராமணப் ப்ரம்மசாரியே பெரும்பாலும் ஸ்டேன்டாக இருந்ததால்தான் இப்படிப் பிற்காலத்திலும் சொல்வதாக வந்திருக்கிறது.

இம்மாதிரி அக்காலத்தில் பிராமணப் பசங்களுக்கு மட்டும் வித்யாப்யாஸம் விசேஷமாக இருந்தது, இதரர்களுக்கு வித்யாஸமாகத் தோன்றவில்லை. தங்கள் தொழிலுக்கும் வாழ்முறைக்கும் குருகுலவாஸம் தேவையில்லை; அவசியப்படும்போது தங்கள் தொழிலில் டெக்னிகலான, சிக்கலான ஸமாசாரங்களை மட்டும் 'அய்ய'ரிடம் போய்த் தெரிந்து கொண்டால் போதும் என்ற நல்லறிவு அவர்களுக்கு இருந்தது. 'அவர் மட்டும் ஏதோ சிலது படிக்கிறாரே; அவர் மட்டும் அந்த அனுஷ்டானம் பண்ணுகிறாரே!' என்று நினைக்காமல் அவரும் ஸரி, தாங்களும் ஸரி அவரவருக்கும் குலதர்மப்படிவந்ததைப் பண்ணிக் கொண்டிருந்தாலே எல்லாருக்கும் சேஷம், எல்லாருக்கும் நிறைவு என்ற நல்லெண்ணத்தோடு இருந்து வந்தார்கள். 'அய்யர் சொல்கிற வேதமும், அவர் செய்கிற யாகமும் நம் சேஷமத்தையும் உத்தேசித்தது; அவருக்குப் போட்டிருக்கிற கடும் ஒழுக்க விதிகள் நமக்கும் லக்ஷ்யத்தைக் காட்டிக் கொடுக்கிறது.* ஆனபடியால் அவர் கார்யத்தை, அவருக்கான வாழ்க்கை முறையை அனுஸரித்துக் கொண்டு அப்படியே இருக்கட்டும்; அவரைப் போய் நாம் தொந்தரவு பண்ண வேண்டாம், அவரோடு போட்டிபோட வேண்டாம்' என்று இதரர்கள் நினைத்தவரையில் (இப்படித் தான் யுகாந்தரமாக நடந்து வந்திருக்கிறது) எல்லாம் ஸரியாயிருந்தது. ஸமுஹ வாழ்வு க்ரமமாக, ஐக்ய மனப்பான்மையுடன் போய்க் கொண்டிருந்தது!

* அருள் உரை 48-வது புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள 'ஆசார விஷயங்கள்' எனும் உரையில் 'ஆதர்ச நிலையும் நடைமுறை ஸாத்யமும்' என்ற உட்பிரிவையும் அதற்கு முன்-பின் உள்ள உட்பிரிவுகளையும் பார்க்கவும்.

தொழில் முறையில் பாதிப்பு இல்லை

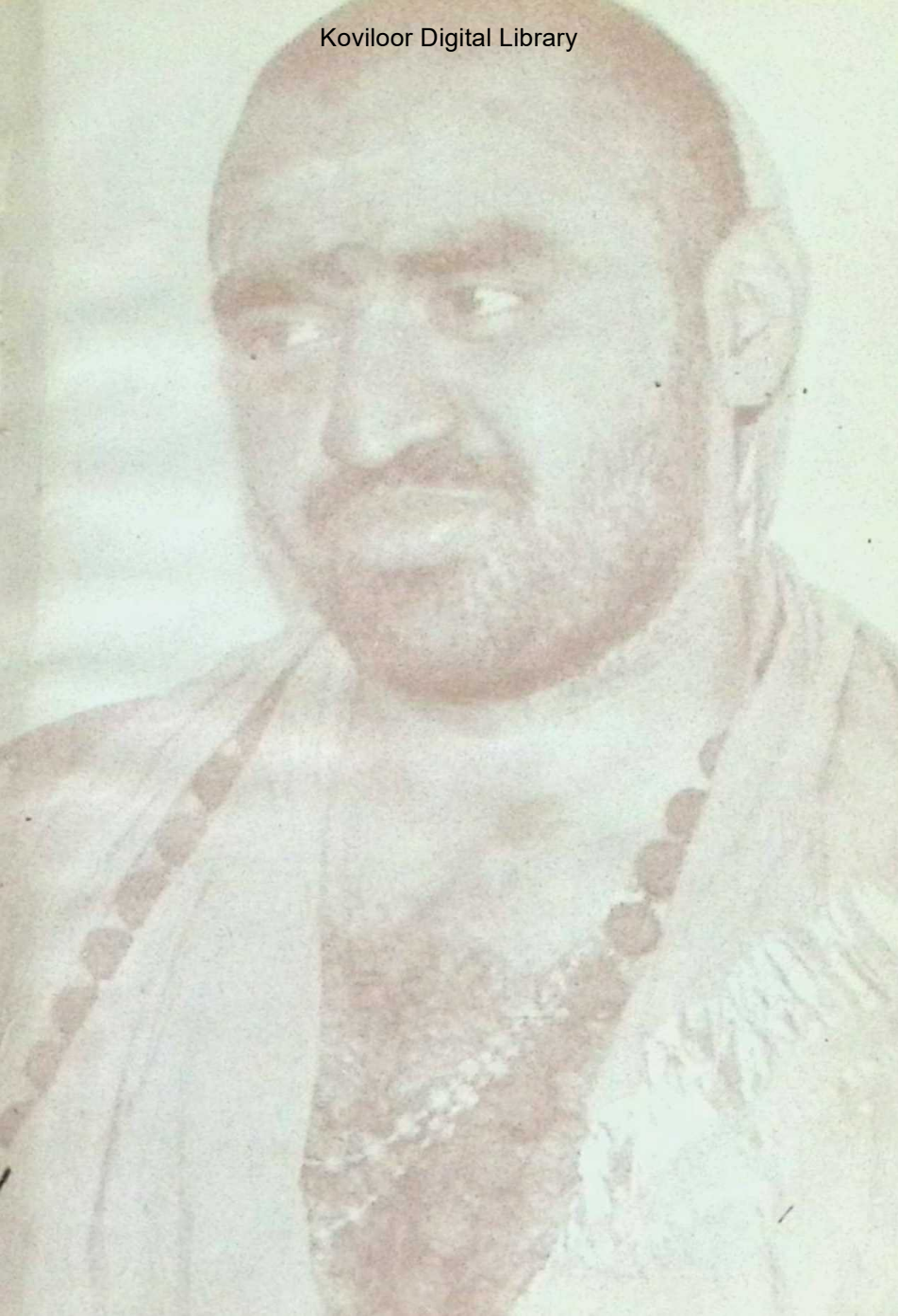
புத்தர், ஜினர் போன்றவர்கள் இந்த ஏற்பாட்டைத் தப்பாகப் புரிந்து கொண்டார்கள். அவர்கள் அப்படி நினைக்கும்படியாக அக்காலப் பிராமணர்களும் இருந்திருக்கலாம். அனுஷ்டான சக்தியையோ, வேதாந்த ஞானத்தையோ நன்றாக அபிவருத்தி செய்து கொள்ளாமல், உசந்த ஜாதி என்ற அந்தஸ்து மாத்திரம் கொண்டாடி இருக்கலாம். அப்படியானாலுங்கூட அப்படித் தப்புப் பண்ணுகிறவர்களை மூல உத்தேசப்படித் திருத்த வேண்டும் என்று புத்த - ஜினர்கள் நினைக்காமல், 'உத்தேசமே தப்பு; வர்ண விபாகமே கூடாது; வேத தர்மத்தில் பசுப்பாதமாகத்தான் ஜாதிப் பிரிவினைகள் பண்ணியிருக்கிறது' என்று எடுத்துக் கொடுத்தவுடனே - மனுஷ்ய மனஸ்தானே? - பொது ஜனங்களுக்கும் பழைய ஏற்பாட்டில் கொஞ்சம் பற்றுவிட ஆரம்பித்தது. இந்த ஸமயத்தில் 'அவர்கள் உங்களுக்குச் செய்யாததை நாங்கள் செய்கிறோம்' என்கிற ரீதியில் பௌத்தர்களும், ஜைனர்களும் வர்ண வித்யாஸம் இல்லாததாகத் தங்கள் மதத்தை அமைத்து, தங்கள் மூல நூல் உட்பட எல்லா சாஸ்த்ரங்களையும், கலைகளையும் ஸர்வ ஜனங்களுக்கும் அவர்களுடைய பேச்சு மொழியிலேயே கற்றுக் கொடுப்பதற்காகப் பெரிய வித்யா சாலைகளை ஏற்படுத்தத் தொடங்கினார்கள். 'கன்வர்ஷ்'னுக்கு இது பெரிய பலமல்லவா?

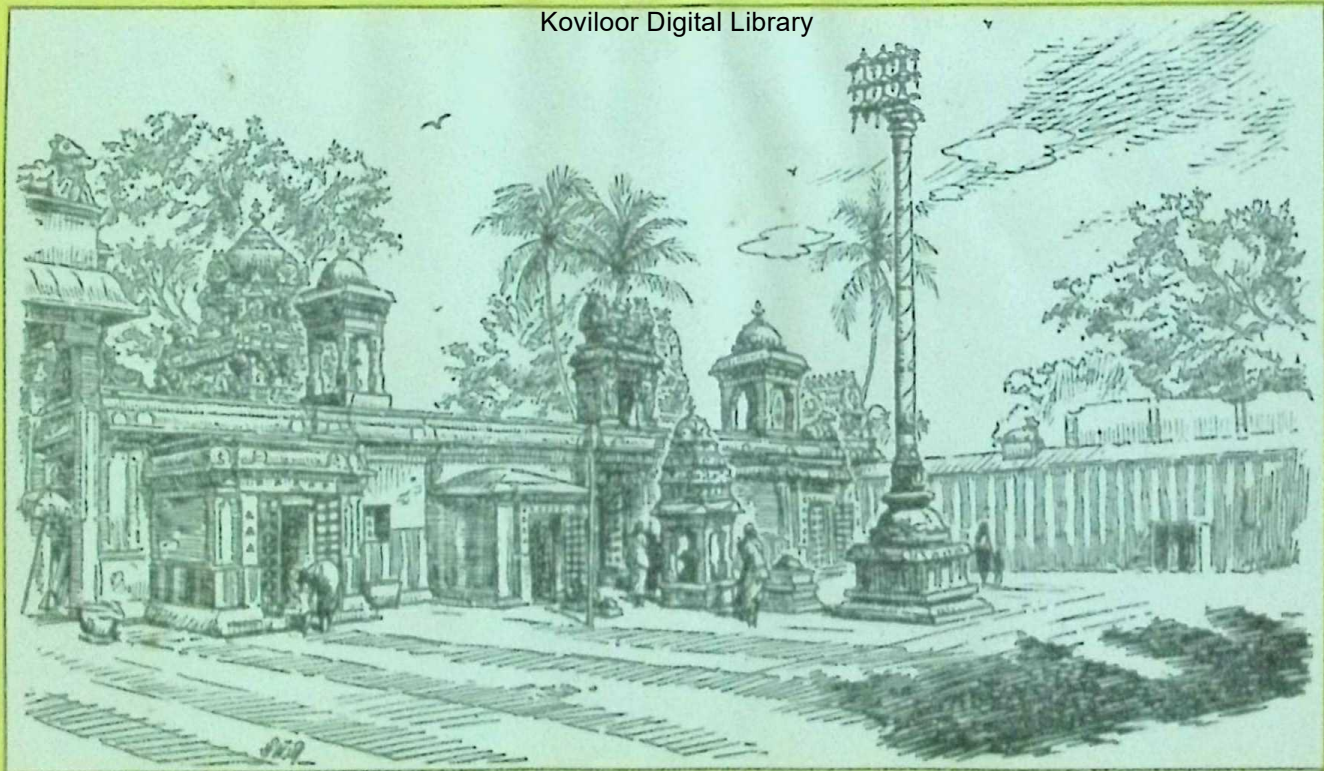
ஆனாலுங்கூட, கவனிக்க வேண்டிய முக்யமான அம்சம் என்னவென்றால் பௌத்த-ஜைன கன்வர்ஷன் ஒரு பக்கம் நடந்து கொண்டிருந்தபோதுகூட, பாரம்பர்யமாகத் தொழில் பண்ணுவது என்பது எடுபடவே இல்லை. அதாவது பிராமணர்களைப் பொறுத்தமட்டில் வைதிகக் கர்மானுஷ்டானமும், வேதாந்த தத்வத்தில் விச்வாஸமும் கொஞ்சம் கலகலத்துப்போன பின்பும்கூட, பொதுமக்களைப் பொறுத்தமட்டில்

அவர்கள் பிராமணர்களையே லீடர்களாகக் கொண்டிருந்தது சற்று ஆடிப்போன பிறகும் கூட, அந்தந்தத் தொழில்காரரும் ஜாதி ரீதியில் அப்படியே தொடர்ந்து தொழில் செய்வது என்பது நீடித்துக் கொண்டதான் வந்தது. அதாவது அப்பிராமணர் ஸம்பந்தப்பட்டவரையில் வர்ண தர்மம் எடுபடவே இல்லை. யாகம் அப்பிராமணன் பண்ணவில்லை. தத்வ விசாரத்தில் அவன் ஈடுபட்டதும் கொஞ்சந்தான். புதுமதக்காரர்கள் பிராமணரின் லீடர்ஷிப்பைவிடச் சொன்னதைத்தான் அவன் எடுத்துக் கொண்டானே தவிர, புதுசாக வந்த ஸமய தத்வங்களை ஆராய்ந்து, புரிந்து கொண்டு எடுத்துக் கொண்டது ரொம்பவும் குறைச்சல்தான்!

அடுத்த புத்தகத்தில்...

குரு என்கிற தலைப்பின்கீழ்க் கட்டுரைகள் தொடர்கின்றன.

புரசைவாக்கம் (சென்னை) கங்காதரேசுவரர் கோயில்